

Terry Pratchett

Büyünün Rengi

Deli Dolu

Terry Pratchett

BÜYÜNÜN RENGİ

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Deli Dolu

Terry Pratchett

Terry Pratchett hâlâ eser vermeye devam eden günümüzün en popüler yazarlardan biri. Özellikle, olağanüstü başarı kazanmış "DiskDünya" dizisiyle tanınıyor.

Kitapları, birçok ödüle aday gösterilen Terry Pratchett, *Ulus* ile 2001 Carnegie Madalyası Ödülü'nü kazanan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* kitaplarının da yazarıdır.

Terry Pratchett, Wiltshire'da yaşıyor ve günlerinin dolu dolu geçtiğini düşünüyor. İngiltere'nin, "kitabı en çok çalınan" yazarlarından sayılıyor.

www.terrypratchett.co.uk

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Ulus

DiskDünya serisi

Küçük Özgür Adamlar
Gökyüzü Dolu Şapka
Kış Ustası
Geceye Bürüneceğim
Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri

Johnny Maxwell serisi

İnsanlığı Ancak Sen Kurtarabilirsin
Johnny ve Ölüler
Johnny ve Bomba

© 1983, Terry Pratchett
© 2013, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 1983 yılında, İngiltere'de *The Colour of Magic* adı ile Colin Smytne Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile anlaşmalı olarak Anatolialit aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-20-6

Birinci Baskı: Mart 2015 (3000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Niran Elçi
Editör: Yosun Erdemli
Son Okuma: Sinan Çam, Burhan Düzçay
Kapak Görseli: Josh Kirby
Kapak Tasarımı: Burak Tuna
Harita Tasarımı: Stephen Player
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

Terry Pratchett

BÜYÜNÜN RENGİ

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Delidolu

GİRİŞ

Uzak, elden düşme bir boyutta, düz olsun diye tasarlanmamış bir astral düzlemde, kıvrım kıvrım yıldız-sisleri dalgalanarak aralandı...

Bak...

Büyük kaplumbağa A'Tuin geliyor. Hantal bacakları hidrojen kırağısı kaplı; dev, ihtiyar kabuğu meteor kraterleri ile delik deşik... Yıldızlararası boşluklarda ağır ağır yüzüyor. Asteroid tozu ve çapakla kabuk bağlamış, deniz büyüklüğündeki gözleri Hedef'e dikilmiş.

Bir şehirden de büyük beyni, jeolojik bir yavaşlıkla, Yük'ü düşünüyor yalnız.

Elbette, yükün büyük kısmını Berilia, Tubul, Büyük T'Phon ve Jerakeen oluşturuyor; yıldız ışığında bronzlaşmış geniş sırtlarında, göz alabildiğine uzanan yüksek çağlayanların kuşattığı ve süt mavisi Gökkubbe'nin taçlandırdığı Disk Dünya'yı taşıyan dört dev fil.

Onların ne düşündüğünü astropsikoloji henüz keşfedemedi.

Büyük Kaplumbağa da yalnızca bir hipotezden ibaretti; ta ki Kenar Dağları'nda kurulmuş küçük ve gizemli Krull Krallığı, Kenar Çağlayanı'nın üzerine sarkan en sarp yamacın ucuna bir vinç ve makara düzeneği kurana ve pek çok gözlemciyi kuvars

pencereli, pirinç bir araca bindirip, sis perdelerinin ötesine bakmak üzere Kenar'dan aşağı sarkıtana kadar...

İlk astrozoologlar, kalabalık köle grupları tarafından sarkıtıldıkları yerden geri çekildikten sonra, A'Tuin ve filler hakkında pek çok bilgi verebildiler; ama bu, evrenin yapısı ve amacı hakkında en temel soruları yanıtlamıyordu.

A'Tuin'in cinsiyeti neydi, mesela? Bu yaşamsal soru, dedi astrozoologlar gittikçe artan bir yetkinlikle, uzayın derinliklerine ulaşabilecek daha büyük, daha güçlü bir vinç inşa edilerek yanıtlanabilir ancak. Bu arada, kozmosun görebildikleri kısmı hakkında ancak tahminlerde bulunabilirlerdi.

Örneğin, bir teoriye göre, A'Tuin hiçlikten geliyordu ve sonsuza kadar, sabit adımlar ve kararlı bir halle, hiçliğe doğru yol alacaktı. Bu teori akademisyenler arasında pek tutuluyordu.

Dindar eğilimlere sahip kişilerin tercih ettiği bir başka düşünceye göre, A'Tuin Doğum Yeri'nden, Çiftleşme Zamanı'na doğru ilerliyordu; yine dev kaplumbağaların sırtında taşıdığı, gökyüzündeki tüm diğer yıldızlar da öyle. Hedef'e vardıkları zaman, ilk ve son defa, kısa bir süre için, tutkuyla çiftleşeceklerdi ve bu hararetli birleşmeden, yeni ve farklı dünyalar taşıyacak, yeni kaplumbağalar doğacaktı. Buna, Büyük Patlama Hipotezi deniyordu.

Böylece, bu olaylı gecede, Kararlı Hal teorisinden genç bir kozmotosbağalog, Büyük A'Tuin'in sağ gözünün ışık yansıtma oranını kesin olarak ölçmek için kullanmayı umduğu yeni bir teleskopu sınarken, merkezyönünde, dünyanın en eski şehrindeki yangından yükselen dumanı gören ilk dışarlıklı oldu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde çalışmalarına o kadar daldı ki, dumanı tamamen unuttu. Yine de, ilk gören oydu.

Ama başkaları da vardı...

BÜYÜNÜN RENGİ

Yangın, iki yakalı Ankh-Morpork şehrini kasıp kavuruyordu. Sihirbazlar Mahallesi'ni yalarken alevler mavi-yeşile döndü ve hatta sekizinci renk oktarin renginde tuhaf kıvılcımlarla bezendi. Öncü alevler Tüccarlar Sokağı boyunca dizilmiş yağ dükkânlarını ve fıçıları bulduğunda, bir dizi patlama ve alev gayzeri biçiminde yoluna devam etti. Parfümcülerin sokaklarına geldiğinde tatlı tatlı yandı. Şifacıların depolarındaki kurutulmuş nadir ot demetlerine dokunduğunda, insanların delirerek Tanrı'yla konuşmasına sebep oldu.

Artık Morpork kesimi tümüyle alevlere boğulmuştu. Karşı yakadaki daha zengin, daha saygın Ankh kesimi durumu kontrol altına almak için yiğitçe, hararetle köprüleri yıkmakla meşguldü. Oysa Morpork rıhtımlarındaki tahıl, pamuk ve kereste yüklü, katranla kalafatlanmış gemiler şen şakrak yanıyorlardı. Palamarları yanıp kül olduğunda, yükselen gelgit dalgalarına kapılarak Ankh Irmağı'na açıldılar, boğulmamak için çabalayan ateşböcekleri gibi denize doğru sürüklenirken ırmak kıyısındaki sarayları, kameriyeleri tutuşturdular. Her durumda, kıvılcımlar rüzgâra kapılarak ırmağın çok daha açığındaki saklı bahçelere, uzak samanlıklara ulaştı.

Neşeli yangından yükselen dumanlar kilometrelerce yükseliyordu ve rüzgârın biçimlendirdiği bu siyah sütun, tüm DiskDünya'dan görülebiliyordu.

Birkaç fersah uzaktaki serin, karanlık tepeden bakıldığında kesinlikle etkileyiciydi ve o tepede iki şekil, yangını büyük ilgiyle izlemekteydi.

İkilinin uzun boylu olanı, orta boylu bir insandan azıcık daha kısa bir kılıca yaslanmış, bir tavuk bacağını kemirmekteydi. Adamdaki ihtiyatlı zekâ havası olmasa, Merkezyöre kıraçlarından bir barbar sanılabilirdi.

Arkadaşı çok daha kısa boyluydu ve tepeden tırnağa kahverengi bir pelerine sarınmıştı. Daha sonra, hareket etme zamanı geldiğinde, hareketlerinin kedi gibi hafif olduğu görülecekti.

İkisi, en güçlü patlamanın yağ toptancısında mı, yoksa Büyücü Keriblе'ın atölyesinde mi olduğu hakkında kısa ve sonuçsuz bir tartışma dışında, son yirmi dakikadır hiç konuşmamıştı. Duruma göre, para el değiştirecekti.

İri yarı adam kemiği sıyırdı ve hüzünle gülümseyerek çimenlerin üzerine fırlattı.

"Onca küçük ara sokak gitti işte," dedi. "Seviyordum onları."

"Tüm hazine odaları," dedi ufak tefek adam. Düşünceli düşünceli ekledi: "Acaba mücevherler yanar mı? Kömürle akraba oldukları söyleniyor."

"Eriyip oluklardan akan onca altın," dedi iri adam, onu duymazdan gelerek. "Ve fıçılarda kaynayan onca şarap."

"Sıçanlar vardı," dedi kahverengili yoldaşı.

"Sıçanlar... evet."

"Yaz ortasında yaşanacak yer değildi."

"O da doğru. Ama insan yine de, eh, bir anlığına... Sesi solup gitti, ama sonra yine neşelendi. "Kızıl Sülük'teki ihtiyar Fredor'a sekiz gümüş borçluyduk," diye ekledi.

Ufak tefek adam başını salladı.

Bir süre konuşmadan, dünyanın en büyük şehrinin, o ana dek karanlık kalan kesimini kırmızı bir çizgi halinde aydınlatan patlamaları izlediler. Sonra iri yarı adam kıpırdandı.

"Çakal?"

"Evet?"

"Acaba yangını kim başlattı?"

Çakal olarak tanınan ufak tefek savaşçı yanıt vermedi. Kırmızımsı aydınlıkta, yolu izliyordu. Deosil Kapısı kor beyaz bir köz yağmuru altında yıkıldığından beri –ilk yıkılan kapıydı– o taraftan kimse gelmemişti.

Ama şimdi yolda iki kişi vardı. Çakal'ın, loş havada ve yarım ışıkta her zamankinden iyi gören gözleri, iki atlı adamın ve yanlarında bir tür bodur hayvanın silüetini seçti. Kuşkusuz, taşıyabildiğince çok hazineyle kaçan, çılgına dönmüş zengin bir tüccar. Çakal bunu arkadaşına da söyledi ve arkadaşı içini çekti.

"Haydutluk bize yakışmıyor," dedi iri yarı adam, "ama dediğin gibi, zaman kötü ve bu gece bize yumuşak yatak yok."

Kılıcını kavradı ve öndeki atlı yaklaşırken yolun ortasına çıktı. Elini kaldırdı ve yüzüne, aynı anda hem rahatlatıcı hem de tehditkâr olacak şekilde, özenle tasarlanmış bir sırıtış yerleştirdi.

"Affınıza sığınarak, bayım..." diye başladı.

Atlı, atının dizginlerini çekti ve başlığını arkaya attı. İri yarı adam, derin olmayan yanıklarla lekelenmiş, sakalları tutam tutam kavrulmuş bir yüze baktı. Adamın kaşları bile gitmişti.

"Bastır git, dedi yüz. "Sen Merkezyöreli* Bravd değil misin?"

Bravd, işi eline yüzüne bulaştırdığını fark etti.

"Dön git, olmaz mı?" dedi atlı. "Sana ayıracak zamanım yok, anladın mı?" Çevresine bakındı ve ekledi: "Bu, her nerede saklanıyorsa, gölge sevici, pire torbası ortağın için de geçerli."

Çakal ata yaklaştı ve perişan şekle baktı.

"Vay, sihirbaz Rincewind değil mi bu?" dedi sevinçli bir sesle, intikamını boş zamanında, rahat rahat almak için sihirbazın peş peşe sıraladığı lakapları hafızasına atarak. "Bu sesi tanıdığımı biliyordum."

---

* Bu noktada, Disk sisteminin şeklini ve kozmolojisini açıklamak gerekebilir.

Disk'te elbette iki ana yön vardır: merkezyön ve kenaryön. Ama Disk kendi ekseni etrafında sekiz yüz günde bir döndüğünden (Krull'lu Reforgule'a göre ağırlığını onu taşıyan fillere dengeli bir biçimde dağıtmak için) iki ara yön daha vardır: dönüşyönü ve aksidönüşyönü.

Disk'in minik güneşi sabit bir yörüngede dönerken görkemli Disk onun altında ağır ağır döndüğünden, bir Disk senesinin dört değil, sekiz mevsimden oluştuğunu çıkarsamak zor olmayacaktır. Güneşin Kenar'a en yakın noktalarda doğup battığı bölgelerde yaz görülür. Çeper boyunca, yaz bölgesinden doksan derece uzakta olan bölgelerde ise kış hüküm sürer.

Sonuç olarak, Halka Deniz çevresindeki bölgelerde, sene Domuznöbeti Gecesi ile başlar, ardından İlkbahar, İlkyaz (Küçük Tanrılar Arifesi) ve İlkgüz gelir. Sene ortasının berisinde Karakış, ötesinde İkincikış (bu dönemde güneş dönüş yönünde doğduğundan Döngelkışı olarak da bilinir) vardır. Ardından İkincibahar ve hemen peşinden İkinciyaz gelir. Senenin dörtte üçünün bittiği gece, Tekmil Uyku gecesidir – efsanelere göre, cadıların ve ercadıların yataktan çıkmadığı tek gece. Sonra düşen yapraklar ve buz gibi geceler Döngitkışı'na ve tam yüreğinde, donmuş bir mücevher gibi saklanan yeni bir Domuznöbeti Gecesi'ne doğru sürüklenir.

Disk'in zayıf güneşi Merkez'i hiçbir zaman doğru düzgün ısıtamadığından, Merkezyöre toprakları her zaman don halindedir. Diğer yandan Kenar, güneşli adaların, ılık günlerin bölgesidir.

Elbette, bir Disk haftasında sekiz gün, ışık spektrumunda sekiz renk bulunmaktadır. Disk'te sekiz, büyük gizeme sahip bir sayıdır ve bir sihirbaz tarafından asla ama asla ağza alınmamalıdır.

Bütün bunların neden böyle olduğu açık değildir, ama Disk'te tanrıların neden tapınılmaktan çok, suçlandığını biraz açıklar.

Bravd yere tükürdü ve kılıcını kınına soktu. Sihirbazlarla uğraşmaya değmezdi, bahse değer bir hazineye sahip oldukları nadirdi.

"Bayağı bir sokak sihirbazı için pek büyük laflar," diye mırıldandı.

"Hiç anlamıyorsun," dedi sihirbaz bıkkınlıkla. "Sizden o kadar korkuyorum ki omurgam pelteye döndü, ama şu anda dehşetten sarhoş durumdayım. Demek istediğim, dehşetimi aştığım zaman, sizden doğru düzgün korkma fırsatı da bulabileceğim."

Çakal yanan şehri gösterdi.

"Oradan mı geliyorsun?"

Sihirbaz kıpkırmızı, yanık eliyle gözlerini ovuşturdu. "Başladığında oradaydım. Onu görüyor musun? Arkadakini..." Yol arkadaşının, her birkaç saniyede bir eyerden düşme yöntemini kullanarak yaklaşmakta olduğu yeri gösterdi.

"Ee?" dedi Çakal.

"O başlattı," dedi Rincewind kısaca.

Bravd ve Çakal, şimdi bir ayağı üzengide, yolda sekmekte olan şekle baktılar.

"Kundakçı mı?" dedi Bravd sonunda.

"Hayır," dedi Rincewind. "Tam olarak değil. Kusursuz, mutlak kaos, yıldırım olsa fırtınada ıslak bakır zırh giyerek tepeye tırmanacak ve 'Tanrıların hepsi onun bunun çocuğu!' diye bağıracak türden biri diyeyim kısaca. Yiyecek bir şeyiniz var mı?"

"Biraz tavuk var," dedi Çakal. "Hikâyen karşılığında."

"Adı ne?" dedi Bravd. Sohbetleri geriden takip etmek gibi bir alışkanlığı vardı.

"İkiçiçek."

"İkiçiçek mi?" dedi Bravd. "Amma da tuhaf bir isim."

"Sen," dedi Rincewind, atından inerek, "daha yarısını bile duymadın. Tavuk mu dedin?"

"Bol acılı ve baharatlı," dedi Çakal. Sihirbaz inledi.

"Aklıma gelmişken," diye ekledi Çakal, parmaklarını şıklatarak, "yaklaşık yarım saat önce gerçekten büyük bir patlama oldu..."

"Yağ toptancısı patladı," dedi Rincewind, alev yağmurunun anısıyla irkilerek.

Çakal döndü ve beklenti içinde arkadaşına sırıttı. Bravd homurdandı ve kesesinden bir madeni para çıkarıp uzattı. Sonra yolda bir çığlık yükseldi ve aniden kesildi. Rincewind tavuğundan başını kaldırmadı.

"Yapamadığı şeylerden biri de at binmek," dedi. Sonra, aniden bir şey hatırlamış gibi dikeldi, küçük bir dehşet feryadı kopardı ve koşarak alacakaranlığa daldı. Geri döndüğü zaman, İkiçiçek adlı varlık, omzundan gevşekçe sarkıyordu. Ufak tefek ve sıskaydı, üzerindeki tuhaf şort pantolon ve gömleğindeki çılgın, parlak renk uyumsuzluğu, Çakal'ın hassas gözlerini alacakaranlığa karşın yoruyordu.

"Kırık kemik yok gibi," dedi Rincewind. Derin derin nefes alıyordu. Bravd, Çakal'a göz kırptı ve yük hayvanı olduğunu varsaydıkları şekli incelemeye gitti.

"Unutsan iyi olur," dedi sihirbaz, baygın İkiçiçek'le ilgilendiği yerden başını kaldırmadan. "İnan bana. Onu koruyan bir güç var."

"Sihir mi?" dedi Çakal, çömelerek.

"Yooo. Ama bir tür büyü, sanırım. Her zamanki türden değil. Demek istediğim, altını bakıra çeviriyor, ama aynı zamanda altın olarak bırakıyor. İnsanları, tüm eşyalarını yok ederek zengin ediyor. Acizlerin, hırsızların arasında korkusuzca dolaşabilmesini sağlıyor. En güçlü kapılardan geçiyor ve en korunaklı hazinelerden pay alabiliyor. Beni bile köle etti; öyle ki, artık bu deli adam nereye giderse gitsin takip etmek ve onu her tür tehditten

korumak zorundayım. O senden daha güçlü, Bravd. Hatta senden bile daha kurnaz olduğunu düşünüyorum, Çakal."

"Bu kudretli büyünün adı ne peki?"

Rincewind omuz silkti. "Bizim dilimizde *yeraltı-ruhlarınınyansıyan-sesi* deniyor ona. Şarap var mı?"

"Büyü söz konusu olduğunda bende de yetenek olduğunu bilmen lazım," dedi Çakal. "Daha geçen sene –buradaki arkadaşımın da yardımıyla– gücüyle ünlü Ymitury Başbüyücüsü'nü asasından, ay mücevherleri ile bezeli kemerinden ve canından ettim. Tam olarak bu sırayla. Bahsettiğin bu, *yeraltı-ruhlarınınyansıyan-sesi* beni korkutmuyor. Bununla beraber," diye ekledi, "ilgimi çektin. Belki bana daha fazlasını anlatmak istersin?"

Bravd yoldaki şekle baktı. Şimdi daha da yaklaşmıştı ve şafak öncesi aydınlıkta daha iyi görülebiliyordu. Şekil sanki...

"Bacakları olan bir kutu mu?" dedi.

"Anlatırım," dedi Rincewind. "Şarabınız varsa."

Aşağıdaki vadiden bir kükreme ve bir hışırtı geldi. Azıcık kafası çalışan biri, Ankh Irmağı'nın ikiz şehri terk ettiği yerdeki büyük su kapılarının kapatılmasını emretmişti. Her zamanki yatağı reddedilen ırmak, kıyılarından taşmış, yangının kasıp kavurduğu sokaklara doluyordu. Kısa süre sonra alev kıtası, bir dizi adaya dönüştü ve karanlık sular yükselirken onlar da küçüldükçe küçüldü. Ve, is ve duman kaplı şehirden kaynayan bir buhar bulutu yükselerek yıldızları örttü. Çakal, bulutun karanlık bir mantara benzediğini düşündü.

Gururlu Ankh ile yoz Morpork'tan oluşan ikiz şehir, ki zamanın ve uzamın tüm diğer şehirleri onun birer yansımasından ibarettir, uzun ve olaylı tarihi boyunca pek çok saldırıya direnmiştir ve her seferinde küllerinden yeniden doğup yükselmeyi

başarmıştır. Bu yüzden yangın ve ardından gelen, yangının yok edemediği diğer her şeyi yok eden ve hayatta kalanların sorunlarına mide bulandırıcı bir de koku ekleyen sel, şehrin sonunu getirmemişti. Daha çok, devam eden bir hikâyedeki alev alev bir noktalama işaretiydi; kor gibi bir virgül ya da semenderi andıran bir noktalı virgül...

Bu olaylardan günler önce, şafakta yükselen sularla Ankh'a bir gemi yanaştı ve diğer pek çoğu ile birlikte Morpork kıyısındaki rıhtım ve iskele labirentine palamar bağladı. Gemi pembe inciler, süt cevizleri, ponza taşı, Ankh Ataerki'ne yazılmış bazı resmi mektuplar ve bir adam taşıyordu.

İnci Rıhtımı'nda, sabah nöbetinde olan dilencilerden birinin, Kör Hugh'nun, dikkatini çeken de bu adam oldu. Topal Wa'nın kaburgalarını dürtükledi ve sessizce işaret etti.

Yabancı şimdi iskelede durmuş, birkaç denizcinin büyük, pirinç şeritli bir sandığı iskele tahtasından aşağı güçlükle taşımasını izliyordu. Kaptan olduğu anlaşılan bir başka adam, yabancının yanında duruyordu. Denizcilerde, çok yakında zengin olmayı bekleyen kişilerin havası vardı. Hugh'nun vücudundaki, küçücük bir parça kirli altını bile elli adım uzaktan sezme yeteneğine sahip her bir sinir, şu anda beynine haykırmaktaydı.

Sandık parke taşlarının üzerine bırakıldığında yabancı, kesesine uzandı ve bir parıltı görüldü. Pek çok parıltı. Altın parıltısı... Vücudu, su bulan fındık çubuğu gibi tınlamaya başlayan Kör Hugh kendi kendine ıslık çaldı. Sonra Wa'yı yine dürtükledi ve yakındaki ara sokaktan şehrin yüreğine koşar adım gönderdi.

Kaptan, yeni gelen adamı hafifçe şaşalamış bir halde iskelede bırakıp gemisine geri döndüğü zaman, Kör Hugh dilenmek için kullandığı kupayı kaptı ve dalkavuk bir sırıtışla sokağı aştı. Yabancı onu görünce telaşla para kesesine davrandı.

"Size iyi günler, bey'fendi, diye başladı Kör Hugh ve kendini dört tane gözün bulunduğu bir yüze bakarken buldu. Kaçmak için döndü.

"!" dedi yabancı ve Hugh'nun kolunu yakaladı. Hugh, geminin küpeştesine dizilmiş denizcilerin kendisine güldüğünün farkındaydı. Aynı anda, uzmanlaşmış duyuları paranın ezici etkisini algıladı. Hugh yerinde donakaldı. Yabancı onu bıraktı ve kemerinden çıkardığı küçük siyah bir kitabı karıştırdı. Sonra, "Merhaba," dedi.

"Ne?" dedi Hugh.

Adam boş boş baktı.

"Merhaba?" diye tekrarladı, gerektiğinden daha yüksek sesle. O kadar dikkatli konuşmuştu ki, Hugh hecelerin tınlayarak yerli yerine oturduğunu hissetti.

"Asıl sana merhaba," diye karşılık verdi Hugh. Yabancı geniş geniş gülümsedi ve yine kesesini karıştırdı. Bu sefer, elini keseden çıkardığında, büyük altın bir para tutuyordu. 8000 Ankh dolarından biraz daha büyüktü ve üzerindeki desen yabancıydı ama Hugh'nun beynine çok iyi anladığı bir dilden konuşuyordu:

'Şimdiki sahibim,' diyordu para, 'yardıma ve desteğe ihtiyaç duyuyor. Neden sen bunları ona sağlamıyorsun? Sonra sen ve ben başka bir yere gider, keyfimize bakarız.'

Dilencinin duruşundaki hafif değişiklik yabancıyı rahatlattı. Yine küçük deftere baktı.

"Bir otel, meyhane, pansiyon, han, misafirhane, kervansaraya gitmek istiyorum," dedi.

"Ne, hepsine birden mi?" dedi Hugh şaşkınlıkla.

"?" dedi yabancı.

Hugh balıkçı kadınlardan, midye toplayıcılardan ve bağımsız izleyicilerden küçük bir kalabalığın ilgiyle kendilerini izlemekte olduğunun farkındaydı.

"Bak, dedi, "iyi bir han biliyorum, bu yeterli mi?" Altın paranın hayatından çıkıp gitmesi düşüncesiyle ürperdi. Ymor geri kalana el koysa bile, altın parayı saklayacaktı. Yabancının eşyalarının büyük kısmını oluşturan büyük sandığın da altın doluymuş gibi göründüğüne karar verdi Hugh.

Dört gözlü adam kitabına baktı.

"Bir otel, yatacak yer, meyhane..."

"Evet, tamam. Gel, madem," dedi Hugh telaşla. Bohçalardan birini aldı ve hızla uzaklaştı. Yabancı, bir anlık duraksamadan sonra, peşinden yürümeye başladı.

Hugh'nun zihninde düşünceler düşünceleri kovalıyordu. Yabancıyı Patlak Davul'a bu kadar kolay götürmek şanstı, bundan kuşkusu yoktu ve muhtemelen Ymor onu ödüllendirecekti. Ama yeni arkadaşının yumuşak görünüşünün altında Hugh'yu huzursuz eden bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Ne kadar tuhaf olursa olsun, fazladan iki gözü değil. Başka bir şey... Dönüp arkasına baktı.

Ufak tefek adam, büyük bir ilgiyle çevresine bakınarak, sakin sakin sokağın ortasından yürüyordu.

O an fark ettiği bir şey Hugh'nun sayıklamaya başlamasına sebep olacaktı neredeyse.

En son, bütün ağırlığıyla iskelede otururken gördüğü dev, ahşap sandık, hafifçe sallanarak sahibini takip ediyordu. Hugh, hızlı hareket ederse, zaten boşanmak üzere olan dizlerine hâkim olamamaktan korkarak yavaşça eğildi ve sandığın altına baktı.

Orada bir sürü minik bacak vardı.

Hugh büyük bir temkinle önüne döndü ve Patlak Davul'a doğru dikkatle yürümeye başladı.

"Garip," dedi Ymor.

"Kocaman bir ahşap sandığı vardı," diye ekledi Topal Wa.

"Ya tüccar, ya casustur," dedi Ymor. Elindeki etten bir parça kopardı ve havaya fırlattı. Et parçası daha çizdiği yayın zirvesine ulaşmadan siyah bir şekil odanın köşesindeki gölgelerden koptu ve dalışa geçerek, eti havada kaptı.

"Tüccar ya da casus," diye tekrarladı Ymor. "Casus olmasını tercih ederim. Casustan iki kat kazanırsın, çünkü onu ihbar ettiğimizde alacağımız ödül de var. Sen ne dersin, Withel?"

Ymor'un karşısında, Ankh-Morpork'un en büyük ikinci hırsızı tek gözünü kıstı ve omuz silkti.

"Gemiyi kontrol ettim," dedi. "Serbest ticaret yapıyor. Zaman zaman Kahverengi Adalar'a sefer yapıyor. Oradaki insanların hepsi vahşi. Casustan anlamazlar ve bence tüccarları yerler."

"Biraz tüccara benziyordu," diye tahmin yürüttü Wa. "Ama şişman değildi."

Pencereden kanat sesleri geldi. Ymor koca bedenini sandalyeden kaldırdı, odayı aştı ve iri bir kuzgunla geri döndü. Kuşun bacağındaki mektup kapsülünü çözdükten sonra, kuzgun uçup gitti ve tavan kirişlerinin arasında gizlenen arkadaşlarına katıldı. Withel kuzguna sevgisizce baktı. Ymor'un kuzgunları, efendilerine sadakatleriyle meşhurdu. Withel'in Ankh-Morpork'un en büyük hırsızı unvanını elde etme girişimi, efendilerinin sağ kolunun sol gözüne mal olmuştu. Ama canına değil. Ymor adamlarına hırsı çok görmezdi.

"B 12," dedi Ymor, küçük şişeyi kenara fırlatıp, içindeki minik kâğıt parçasını açarak.

"Kedi Gorrin," dedi Withel düşünmeden. "Küçük Tanrılar Tapınağı'ndaki gong kulesinde görevli."

"Hugh'nun bizim yabancıyı Patlak Davul'a götürdüğünü söylüyor. Eh, bu yeterli. Broadman bizim... dostumuz, değil mi?"

"Evet," dedi Withel. "İşi için neyin iyi olduğunu biliyorsa."

"Bu akşam adamın Gorrin de onun müşterisiymiş anlaşılan," dedi Ymor hoş bir şekilde, "çünkü kargacık burgacık yazısını doğru okuyorsam, bacakları olan bir kutudan bahsediyor." Kağıdın üzerinden Withel'e baktı.

Withel bakışlarını kaçırdı. "Cezasını görecek," dedi ifadesizce. Wa, arkasına yaslanmış, ormanda bir dala uzanmış Kenaryöre puması kadar rahat oturmakta olan, siyahlara bürünmüş adama baktı ve Küçük Tanrılar Tapınağı'nda görev yapan Gorrin'in yakında Öte Taraf'ın çok katlı boyutlarındaki küçük tanrıların arasına katılacağı sonucuna vardı. Ve adam Wa'ya üç bakır para borçluydu.

Ymor notu buruşturdu ve bir köşeye fırlattı. "Daha sonra Davul'a gideriz, Withel. Belki adamının bu kadar baştan çıkarıcı bulduğu şu birayı da deneriz."

Withel yanıt vermedi. Ymor'un sağ kolu olmak, güzel kokulu ayakkabı bağcıklarıyla ölene dek kamçılanmak gibiydi.

Halka Deniz'in kıyısındaki tüm şehirlerin en önemlisi olan ikiz Ankh-Morpork şehri elbette pek çok çete, hırsızlar loncası, sendika ve benzer organizasyonun yuvasıydı. Zenginliğinin sebeplerinden biri de buydu. Irmağın aksidönüşyönü yakasında, Morpork'un labirentimsi sokaklarında yaşayan mütevazı ahalinin büyük kısmı, rekabet halindeki çetelerden birinde küçük bir görev üstlenerek cüzi gelirlerini artırıyordu. Bu yüzden, Hugh ile İkiçiçek Patlak Davul'un avlusuna girdiğinde, bir dizi çetenin lideri, şehre büyük hazineye sahip bir şahsın geldiğini çoktan öğrenmişti. Gözlem gücü daha kuvvetli casusların raporları, yabancıya ne demesi gerektiğini söyleyen bir kitap ve kendi başına yürüyen bir sandık hakkında ayrıntılar da içeriyordu. Bu gerçekler göz ardı edildi hemen. Bu tür sihirler yapabilecek güce sahip

hiçbir sihirbaz Morpork rıhtımlarının bir kilometre yanına bile yanaşmazdı.

Şehrin büyük kısmının daha yeni kalktığı ya da henüz yatağa girmek üzere olduğu bir saat olduğundan, Davul'da İkiçiçek'in merdivenlerden inişini izleyen pek az kişi vardı. Sandık arkasında belirip sallana sallana, güvenle basamakları inmeye başladığında, kaba tahta masalardaki adamlar aynı anda kuşkuyla içkilerine baktılar.

Üçlü yanından geçerken, Broadman barı süpüren ufak tefek trolle atışıyordu. "O şey de ne?" dedi.

"Hiç sorma, tamam mı?" diye tısladı Hugh. İkiçiçek kitabını karıştırmaya başlamıştı bile.

"Bu ne yapıyor?" dedi Broadman, elleri belinde.

"Kitap ona ne söylemesi gerektiğini söylüyor. Saçma geldiğini biliyorum," diye mırıldandı Hugh.

"Bir kitap bir adama ne söylemesi gerektiğini nasıl söyler?"

"Kalacak bir yatak, oda, pansiyon, han arıyorum, tam pansiyon, odalarınız temiz mi, manzaralı oda, bir gecelik ücret nedir?" dedi İkiçiçek tek nefeste.

Broadman Hugh'ya baktı. Dilenci omuz silkti.

"Çok parası var," dedi.

"Ona üç bakıra patlayacağını söyle o zaman. Ve o Şey de ahıra gider."

"?" dedi yabancı. Broadman üç kalın kırmızı parmak gösterdi ve adamın yüzü ani bir kavrayışla güneş gibi açtı. Kesesine uzandı ve Broadman'in avucuna üç iri altın para bıraktı.

Broadman paralara bakakaldı. Patlak Davul'un, personel dahil, değerinin dört katını temsil ediyorlardı. Hugh'ya baktı. Ondan da yardım yoktu. Yabancıya baktı. Yutkundu.

"Evet," dedi, olağanüstü tiz bir sesle. "Bir de yemekler var, elbette. Ah. Anladın, değil mi? Yiyecek. Yemek. Hayır mı?" Gereken jestleri yaptı.

"Ymek?" dedi ufak tefek adam.

"Evet," dedi Broadman, terlemeye başlayarak. "Küçük kitabına bak istersen."

Adam kitabı açtı ve parmağıyla bir sayfayı yukarıdan aşağı taradı. Biraz okuma yazma bilen Broadman kitaba tepeden baktı. Gördükleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Yemeeek," dedi yabancı. "Evet. Pirzola, kuşbaşı, kıyma, çorba, yahni, haşlama, börek, biftek, sufle, mantı, muhallebi, sorbe, lapa, sucuk, sucuk yemem, fasulye, fasulyesiz, çerez, jöle, reçel. Sakatat." Broadman'e gülümsedi.

"Hepsi birden mi?" dedi hancı zayıfça.

"Konuşma tarzı bu," dedi Hugh. "Neden diye sorma. Öyle konuşuyor işte."

Odadaki bütün gözler yabancıdaydı – odanın en karanlık köşesinde oturmuş, çok küçük bir kupa birayı yudumlamakta olan sihirbaz Rincewind'e ait olanlar dışında.

Rincewind, Sandık'ı izliyordu.

Rincewind'i izle...

Ona bak. Çoğu sihirbaz gibi sıska. Koyu kırmızı cübbesine kararmış payetlerle birkaç gizemli simge işlenmiş. Bazıları onu sırf başkaldırmak için, sıkıldığından, korktuğundan ya da hâlâ heteroseksüelliğe bir ilgi beslediğinden dolayı ustasından kaçmış bir büyücü çırağı sanabilirdi. Ama boynundaki zincirin ucundan sarkan bronz sekizgen, onun Görünmez Üniversite'den, zamanı ve uzamı aşan kampüsünün ne Burada ne de Orada olduğu yüksek büyü okulundan, mezun olduğunu gösteriyordu. Okulun mezunları en kötü ihtimalle büyücülük yapardı, ama Rincewind –talihsiz bir olayın ardından– aklında yalnızca tek bir sihirle üniversiteden ayrılmıştı ve dil yeteneği sayesinde şehirde geçinip gitmeyi başarmıştı. Prensip olarak çalışmaktan kaçınırdı ama onu tanıyanlara kurnaz bir kemirgeni hatırlatan, kıvrak bir

zekâsı vardı. Ve gördüğü zaman akıllı armutağacını tanırdı. Şu anda onu görüyordu ve inanmakta güçlük çekiyordu.

Bir başbüyücü, büyük çaba ve epey zaman harcadıktan sonra, sonunda akıllı armutağacından yapılmış küçük bir asa edinebilirdi. Bu ağaç türü yalnızca kadim büyü mekânlarında büyürdü. Halka Deniz'in tüm şehirlerinde olsa olsa böyle ancak iki asa olabilirdi. Akıllı armutağacından yapılmış büyük bir sandık... Rincewind hesaplamaya çalıştı ve sandık tıka basa yıldız opali ve aurikolatum çubuğuyla dolu olsa bile, içindekilerin sandığın onda biri kadar etmeyeceği sonucuna vardı. Alnında bir damar atmaya başladı.

Ayağa kalktı ve üçlüye yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Yaylan, Rincewind," diye hırladı Broadman.

"Ben yalnızca bu beyefendiyle kendi dilinde konuşmanın işe yarayabileceğini düşünmüştüm," dedi sihirbaz nazikçe.

"O kendi başına pekâlâ idare edebiliyor," dedi hancı, ama birkaç adım geriledi.

Rincewind yabancıya nazikçe gülümsedi ve Chimera dilinde birkaç kelime denedi. Bu dili akıcı konuşmakla gurur duyardı, ama yabancı şaşkın şaşkın baktı.

"İşe yaramayacak," dedi Hugh bilgiç bilgiç. "Kitap yüzünden, anlarsın. Ona ne demesi gerektiğini söylüyor. Büyülü."

Rincewind Yüksek Borogravia, Vanglemesht, Sumtri, hatta hiç isim içermeyen ve yalnızca tek bir –müstehcen– sıfat içeren Kara Oroogu dillerini denedi. Her biri nazik bir anlamazlıkla karşılandı. Çaresizlik içinde kâfir Trob dilini denedi ve küçük adamın yüzü sevinçli bir sırıtışla aralandı.

"Sonunda!" dedi. "Sevgili bayım! Bu olağanüstü!" (Gerçi, son sözcüğün Trob dilindeki karşılığı 'Ateştanrılarının yurdu Awayawa Dağı'nın alçak yamaçlarında yetişen ya da en azından

yetiştiği söylenen ünlü elmasağacı ormanlarındaki en yüksek elmasağacından balta ve ateş kullanılarak titizlikle oyulmuş bir kanonun kullanım ömrü boyunca ancak bir kere olabilecek bir şey' idi).

"Onca laf da neydi?" dedi Broadman kuşkuyla.

"Hancı ne dedi?" dedi küçük adam.

Rincewind yutkundu. "Broadman," dedi. "En iyi birandan iki kupa getir, lütfen."

"Onu anlayabiliyor musun?"

"Ah, elbette."

"O zaman, o zaman ona söyle, Patlak Davul'a çok çok hoş geldi. Ona söyle, kahvaltı –ah– bir altın para." Broadman, bir anlığına, büyük bir içsel mücadele yaşıyormuş gibi göründü ve sonra bir cömertlik patlamasıyla ekledi: "Buna seninki de dahil."

"Yabancı," dedi Rincewind sakin sakin. "Burada kalırsan gece çökmeden bıçaklanırsın ya da zehirlenirsin. Ama gülümsemeyi bırakma, ben de bırakmayacağım."

"Ah, hadi ama," dedi yabancı, çevresine bakınarak. "Burası harika bir yere benziyor. Gerçek bir Morpork meyhanesi. Morpork meyhaneleri hakkında çok şey duydum. Bütün o otantik, eski kirişler. Fiyatlar da makul."

Rincewind, ırmağın karşısındaki Sihirbazlar Mahallesi'nden sızan sihrin onları bir başka yere taşımış olması ihtimaline karşı çabucak çevresine bakındı. Hayır – dumanla lekelenmiş duvarlarıyla, yerde çürüyen eski samanları ve isimsiz böcekleriyle, satılık değil kiralık olan ekşi birasıyla, Davul'un içindeydiler hâlâ. Gözlerinin önündeki imgeyi 'otantik' tabirine ya da en azından Trob dilindeki karşılığına (Orohai yarımadasında yaşayan ve süngerle beslenen pigmelerin küçük mercan kulübelerinde bulunan o küçük hoş tuhaf tasarım) uydurmaya çalıştı.

Gösterdiği çabayla başı dönmeye başladı. Ziyaretçi sözlerine

devam etti, "Adım İkiçiçek..." ve elini uzattı. Diğer üç adam içgüdüsel olarak elin içinde para olup olmadığına baktılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Rincewind. "Ben Rincewind. Bak, şaka yapmıyordum. Burası belalı bir yer."

"Güzel! Tam olarak aradığım şey!"

"Hı?"

"Kupaların içindeki şeyin adı ne?"

"Bu mu? Bira. Teşekkürler. Broadman. Evet. Bira. Bilirsin. Bira."

"Ah, herkesin içtiği içki. Küçük bir altın para yeterli ödeme olur mu sence? Kimseyi gücendirmek istemem."

Para keseden yarı çıkmıştı bile.

"Aarrt," diye gakladı Rincewind. "Demek istediğim... hayır, kimseyi gücendirmez."

"Güzel. Buranın belalı bir yer olduğunu söyledin. Kahramanların ve maceraperestlerin geldiği bir yer mi demek istedin?"

Rincewind düşündü. "Evet?" demeyi başardı.

"Mükemmel. Birkaç tanesiyle tanışmak isterim."

Sihirbazın aklına bir açıklama geldi. "Ah," dedi. "Paralı asker (en çok süt cevizi lapası veren kabile için savaşan savaşçı) tutmaya geldin, öyle mi?"

"Ah hayır. Yalnızca onlarla tanışmak istiyorum. Böylece, eve döndüğümde onlarla tanıştığımı söyleyebileceğim."

Rincewind, Davul'un müşterilerinin çoğuyla tanışmanın, İkiçiçek'in bir daha asla eve gidemeyeceği anlamına geleceğini düşündü; ırmak aşağısında yaşamadığı ve ırmakta sürüklenirken tesadüfen oradan geçmediği sürece.

"Evin nerede?" diye sordu. Broadman'in arka odalardan birinde kaybolmuş olduğunu fark etti. Hugh yakındaki masadan kuşkuyla onları izliyordu.

"Bes Pelargic şehrini duydun mu?"

Eh, Trob'da fazla kalmadım. Yalnızca geçerken uğradım, bilirsin...

"Ah, Trob'da değil ama. Ben Trobcayı sırf limanlarımıza pek çok Trob denizcisi uğradığı için öğrendim. Bes Pelargic Agatean İmparatorluğu'nun en büyük limanıdır."

"Hiç duymadım, korkarım."

İkiçiçek kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi? Oldukça büyüktür. Kahverengi Adalar'dan dönüşyönüne döndükten sonra bir haftalık yolda. Sen iyi misin?"

Masaya seğirtti ve sihirbazın sırtını okşadı. Rincewind'in birası boğazına kaçmıştı.

Karşıağırlık Kıtası!

Üç sokak ötede, yaşlı bir adam bir tabak dolusu asidin içine bir madeni para bıraktı ve asidi nazikçe karıştırdı. Broadman, fıçılardan ve kaynayan beher kaplarından gelen mide bulandırıcı kokularla dolu, duvarlarındaki raflara imkânsız biçimlere sahip doldurulmuş yaratıkları ve kafataslarını düşündürten gölgeli şekiller dizilmiş odada huzursuzca, sabırsızlık içinde bekliyordu.

"Ee?" diye sordu.

"Bu tür şeyler aceleye gelmez," dedi yaşlı simyacı aksi aksi. "Tahlil zaman alır. Ah." Tabağı dürtükledi. Parayı attığı suya yeşil mürekkep gibi bir renk yayılıyordu. Bir parşömen parçasında bazı hesaplar yaptı.

"Son derece ilginç," dedi sonunda.

"*Ama gerçek mi?*"

Yaşlı adam dudaklarını büzdü. "Gerçek sözcüğünü nasıl tanımladığına bağlı," dedi. "Eğer bu para, diyelim ki, elli dolarlık bir sikkeyle aynı mı diye soruyorsan, yanıt hayır."

"*Biliyordum*," diye bağırdı hancı ve kapıya yöneldi.

"Anlatabildiğimden emin değilim," dedi simyacı.

Broadman öfkeyle ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, bilirsin, zaman içinde birtakım sebepler yüzünden, bizim paramız seyreldi. Ortalama bir madeni parada en fazla on ikide dört oranında altın bulabilirsin. Geri kalanı gümüş, bakır..."

"Ne olmuş?"

"Bu para bizimki gibi değil, dedim. Bu, *saf* altın."

Broadman koşarak gittikten sonra, simyacı bir süre tavana baktı. Sonra çok küçük, çok ince bir parşömen parçası çıkardı, çalışma masasındaki dökün tülerin arasında kalem arandı ve çok kısa, küçük bir mesaj yazdı. Sonra beyaz güvercinler, siyah horozlar ve başka laboratuvar hayvanlarıyla dolu kafeslere gitti. Bir kafesten parlak kürklü bir sıçan çıkardı, parşömeni dürerek sıçanın arka bacağına bağlanmış küçük şişeye yerleştirdi ve hayvanı salıverdi.

Sıçan bir an yeri kokladı, sonra uzak duvardaki delikte kayboldu.

Yaklaşık bu dakikalarda, sokağın diğer ucunda yaşayan, şimdiye dek şansı yaver gitmemiş bir falcı fal çanağına baktı, küçük bir çığlık kopardı ve ardından, bir saat içinde, tüm mücevherlerini, muhtelif büyü aletlerini, giysilerinin çoğunu ve satın alabileceği en hızlı atın taşıyamayacağı tüm diğer eşyasını sattı. Daha sonra, evi alevler içinde yıkıldığı sırada, falcının da Morpork Dağları'nda, beklenmedik bir toprak kaymasına yakalanarak ölmüş olduğu gerçeği, Ölüm'ün de bir mizah anlayışı olduğunu kanıtlar.

Yine, posta sıçanının şehrin altındaki kanal labirentinde kaybolduğu ve kadim içgüdülerine kusursuzca itaat ederek koşturmaya başladığı dakikalarda, Ankh-Morpork Ataerki o sabah albatros postasıyla gelen mektupları aldı. En üstteki mektuba bir kez daha düşünceli düşünceli baktı ve casusların reisini çağırdı.

Ve Patlak Davul'da Rincewind, ağzı bir karış açık, İkiçiçek'i dinliyordu.

"Ben de kendi gözlerimle görmeye karar verdim," diyordu küçük adam. "Sekiz senelik birikim... bana maliyeti bu oldu. Ama her yarım-*rhinu*suna değer. Baksana, buradayım işte. Ankh-Morpork'ta. Şarkı ve hikâyeleriyle ünlü şehirde. Heric Beyazkılıç, Barbar Hrun ve Merkezyöreli Bravd ile Çakal'ın adımladığı sokaklarda... Her şey tam da hayal ettiğim gibi, biliyor musun?"

Rincewind'in yüzü dehşetle büyülenmiş bir maskeye dönüşmüştü.

"Bes Pelargic'teki hayatıma dayanamadım artık," diye devam etti İkiçiçek mutluluk içinde, "bütün gün bir masada oturuyorsun, dizi dizi sayıyı topluyorsun, sonunda seni bekleyen, bir emekli maaşı... macera bunun neresinde? İkiçiçek, diye düşündüm, ya şimdi gidersin ya da asla gidemezsin. Hikâyeleri dinlemekle yetinmek zorunda değilsin. Oraya gidebilirsin. Rıhtımlarda dolaşıp denizcilerin hikâyelerine kulak kabartma zamanı geçti. Böylece, bir sözlük oluşturdum ve Kahverengi Adalar'a giden ilk gemiye bilet aldım."

"Korumaların olmadan mı?" diye mırıldandı Rincewind.

"Hayır. Neden? Çalınmaya değer neyim var ki?"

Rincewind öksürdü. "Senin, ah, altının var," dedi.

"İki bin *rhinu* bile değil. Bir adamı ancak bir-iki ay geçindirir. Bizim orada yani. Burada biraz daha dayanır diye düşünüyorum."

"*Rhinu* dediğin, o büyük altın paralar mı?" dedi Rincewind.

"Evet." İkiçiçek tuhaf göz camlarının üzerinden endişe içinde Rincewind'e baktı. "İki bin yeterli mi sence?"

"Aarrt," diye gakladı Rincewind. "Demek istediğim, evet... yeterli."

"Güzel."

"Şey. Agatean İmparatorluğu'nda herkes senin kadar zengin mi?"

"Ben? Zengin? Tanrılar iyiliğini versin, zengin olduğum fikrine nasıl kapıldın? Ben fakir bir memurum yalnızca! Hancıya fazla mı para verdim sence?" diye ekledi İkiçiçek.

"Şey. Daha az versen de kabul ederdi," diye itiraf etti Rincewind.

"Ah, bir dahaki sefere öyle yaparım. Daha öğrenecek çok şeyim olduğunu görebiliyorum. Aklıma bir fikir geldi. Rincewind, acaba benim için çalışmak ister miydin? Belki, bilmiyorum, 'rehber' sözcüğü duruma uygun olur? Sana günde bir *rhinu* ödeyebilirim, sanırım."

Rincewind yanıt vermek için ağzını açtı ama hızla çıldırmakta olan bir dünyaya çıkmaya gönülsüz sözcüklerin boğazına dizildiğini hissetti. İkiçiçek kızardı.

"Seni gücendirdim," dedi. "Senin gibi bir profesyonel için münasebetsiz bir teklif. Kuşkusuz üzerinde çalıştığın pek çok projen vardır – yüksek büyü çalışmaları, kuşkusuz..."

"Hayır," dedi Rincewind zayıf bir sesle. "Şu anda yok. Bir *rhinu* mu dedin? Günde bir tane? Her gün?"

"Belki de mevcut koşullar altında, günde bir buçuk *rhinu* yapmalıyım. Artı masraflar, elbette."

Sihirbaz görkemli bir şekilde kendini topladı. "Olur," dedi. "Harika!"

İkiçiçek kesesine uzandı; büyük, yuvarlak, altın bir nesne çıkardı; bir anlığına baktı ve sonra kesesine geri koydu. Rincewind nesneyi doğru düzgün görme fırsatı bulamadı.

"Sanırım," dedi turist, "şimdi biraz dinlenmek istiyorum. Uzun bir yolculuktu. Sonra belki öğlen uğrarsın ve şehre bir göz atarız."

"Elbette."

"O zaman, lütfen bana bir iyilik yap da hancıdan odamı göstermesini iste."

Rincewind denileni yaptı ve arka odadan koşa koşa gelmiş, endişe içinde beklemekte olan Broadman'in barın arkasındaki tahta merdivende İkiçiçek'e yol göstermesini izledi. Birkaç saniye sonra Sandık kalktı ve pıtır pıtır peşlerinden gitti.

Sonra sihirbaz elindeki altı büyük paraya baktı. İkiçiçek ilk dört günün ücretini peşin ödemekte ısrar etmişti.

Hugh başını salladı ve cesaret vermek istercesine gülümsedi. Rincewind ona hırladı.

Rincewind öğrenciyken, önsezi dersinde asla yüksek not alamamıştı ama şimdi, beynindeki kullanılmamış devreler zonkluyordu ve gelecek adeta göz yuvarlarına parlak renklerle oyulmuştu. Kürek kemiklerinin arası kaşınmaya başlamıştı. Yapılacak en akıllıca şeyin bir at satın almak olduğunu biliyordu. Hızlı bir at olmalıydı elbette, pahalı bir at... Bu arada, Rincewind bir tam altının üstünü verebilecek kadar zengin at satıcısı tanımıyordu.

Sonra, elbette, geriye kalan beş parayla, güvenli bir mesafede, örneğin üç yüz elli kilometre uzakta, kendine iş görür bir dükkân açabilirdi. Yapılacak en akıllıca şey buydu.

Ama hamamböceklerinin bile şaşmaz bir altın güdüsüne sahip olduğu bu şehirde İkiçiçek yapayalnız ne yapardı? Onu bırakmak için gerçekten çok adi olmak lazımdı.

Ankh-Morpork Ataerki gülümsedi, ama yalnızca dudaklarıyla.

"Merkez Kapısı mı dedin?" diye mırıldandı.

Şehir Muhafızları'nın yüzbaşısı çakı gibi bir selam verdi. "Evet, efendim. Adamı durdurmak için atı vurmak zorunda kaldık."

"Bu da seni doğrudan buraya getirdi," dedi Ataerk, Rincewind'e bakarak. "Ee, bu durumu nasıl açıklayacaksın bakalım?"

Ataerk'in sarayının koskoca bir kanadının, efendilerinin incelikle tasarladığı casus sisteminden gelen bilgileri derlemek ve güncellemekle görevli memurlarla dolu olduğu söylenirdi. Rincewind'in bundan şüphesi yoktu. Görüşme odasının bir yanında uzanan balkona bir bakış fırlattı. Aniden fırlayıp koşsa, çevik bir biçimde sıçrasa... ani bir ok yağmuruna tutulurdu. Rincewind ürperdi.

Ataerk çenesini yüzüklerle kaplı eline dayadı ve boncuk kadar küçük ve sert gözlerle sihirbazı süzdü.

"Yeminden dönmek, at çalmak, sahte para kullanmak... Evet, bence sana uygun olan şey arena, Rincewind."

Bu kadarı da fazlaydı.

"Ben atı çalmadım! Parasını verip aldım!"

"Ama sahte parayla. Teknik olarak, yine de hırsızlık, anlarsın."

"Ama o *rhinu* som altındı!"

"*Rhinu* mu?" Ataerk altın paralardan birini kalın parmaklarının arasında yuvarladı. "Adı bu mu? Ne ilginç. Ama senin de vurguladığın gibi, bizim dolarımıza pek benzemiyor..."

"Eh, elbette benzemiyor..."

"Ah; demek itiraf ediyorsun."

Rincewind konuşmak için ağzını açtı, ama sonra vazgeçti ve kapattı.

"Kesinlikle. Üstüne üstlük, bir de bu kıyıları ziyaret eden bir konuğu korkakça terk etmek gibi rezil bir ahlaksızlık var. Utan, utan Rincewind!"

Ataerk elini belli belirsiz salladı. Rincewind'in arkasındaki Muhafızlar geriledi ve yüzbaşıları sağa doğru birkaç adım attı. Rincewind aniden kendini çok yalnız hissetti.

Bir sihirbaz ölmek üzereyken, (işi, daha olağan bir ölüm sebebi olan Hastalık ya da Açlık gibi bir astına havale etmek yerine)

Ölüm'ün bizzat gelip onu aldığı söylenir. Rincewind korku içinde çevresine bakınarak siyahlara bürünmüş, uzun boylu birini aradı. (Sihirbazların, hatta başarısız sihirbazların bile, göz yuvarlarının içinde, çubuklara ve konilere ek olarak, uzak oktarini görebilen minik sekizgenler vardır, tüm diğer renklerin temeli oktarindir ve diğer renkler onun normal, dört boyutlu uzaya tecavüz eden soluk gölgelerinden ibarettir. Oktarinin, yeşil-sarıya çalan parlak bir çeşit mor olduğu söylenir.)

Köşede bir gölge mi titreşiyordu?

"Elbette," dedi Ataerk, "merhametli de olabilirim."

Gölge kayboldu. Rincewind, yüzünde çılgın bir umut ifadesiyle başını kaldırıp baktı.

"Evet?" dedi.

Ataerk elini yine salladı. Rincewind muhafızların odadan çıktığını gördü. İkiz şehrin efendisi ile yalnız kaldığında, neredeyse onların geri gelmesini diledi.

"Yakına gel, Rincewind," dedi Ataerk. Tahtın yanındaki alçak, akik sehpanın üzerindeki çerez çanağını gösterdi. "Kristalleşmiş denizanası ister misin? Hayır mı?"

"Mm," dedi Rincewind, "hayır."

"Şimdi, söyleyeceklerimi çok dikkatli dinlemeni istiyorum," dedi Ataerk hoş bir tavırla, "yoksa ölürsün. İlginç bir şekilde. Uzun bir süre içinde. Lütfen kıpırdanıp durmayı bırak.

"Sen bir tür sihirbaz olduğundan, elbette disk şeklinde bir dünyanın üzerinde yaşadığımızı biliyorsun, değil mi? Ve uzak kenara doğru, ağırlık olarak bu yarım-diskteki kudretli kıtaların tamamının ağırlığına denk, küçük bir kıtanın var olduğunun söylendiğini de. Kadim efsanelerin, bunu kıtanın som altından oluşmuş olmasına bağladığını da..."

Rincewind başını salladı. Karşıağırlık Kıtası'nı kim duymamıştı ki? Hatta bazı denizciler bu çocuk masallarına inanıp, onu

bulmak için denize yelken açıyordu. Elbette, ya elleri boş dönüyor ya da hiç dönmüyorlardı. Daha ciddi denizcilerin fikrine göre, muhtemelen dev kaplumbağalar tarafından yeniyorlardı. Çünkü, Karşıağırlık Kıtası bir halk efsanesinden başka bir şey değildi elbette.

"Tabii ki Karşıağırlık Kıtası gerçek," dedi Ataerk. "Altından oluşmuş değilse de, altının orada en çok bulunan maden olduğu da bir gerçek. Kıtanın kütlesinin büyük kısmı, kabuğun altındaki engin oktiron yataklarından oluşuyor. Seninki gibi keskin bir zekâ, Karşıağırlık Kıtası'nın burada, bizim halkımız için ölümcül bir tehdit oluşturduğunu hemen anlamış olmalı..." Rincewind'in açık ağzına bakarak duraksadı. İçini çekti. "Tesadüf eseri, sözlerimi takip edememiş olabilir misin?"

"Yarrg," dedi dedi Rincewind. Yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Demek istediğim, hayır. Demek istediğim... eh, altın..."

"Anlıyorum," dedi Ataerk tatlı tatlı. "Karşıağırlık Kıtası'na gitmenin ve bir gemi dolusu altın getirmenin harika bir şey olacağını hissediyor olabilirsin, belki?"

Rincewind, bir tuzağın kurulmakta olduğunu hissediyordu.

"Evet?" dedi.

"Halka Deniz kıyılarındaki herkesin altından bir dağı olsa? Bu iyi bir şey olur muydu? Ne olurdu? Dikkatlice düşün."

Rincewind'in alnı kırıştı. Düşündü. "Hepimiz zengin olurduk."

Havanın dikkate değer derecede soğuması, bunun doğru yanıt olmadığını anlatıyordu.

"Halka Deniz'in Efendileri ile Agatean İmparatorluğu'nun İmparatoru arasında bazı temaslar olduğunu sana söylesem de olur Rincewind," diye devam etti Ataerk. "Çok seyrek temaslar. Aramızda çok az ortak nokta var. Bizde onların istediği hiçbir şey yok ve onlarda da bizim paramızın yeteceği hiçbir şey yok. O

eski bir imparatorluktur, Rincewind. Eski, kurnaz, zalim ve çok ama çok zengin. Bu yüzden, albatros postası ile dostane mektuplar değiş tokuş ediyoruz yalnızca. Nadiren...

"Bu sabah, böyle bir mektup aldım. Görünüşe göre, İmparatorun kullarından biri şehrimizi ziyaret etmeye karar vermiş. Şehri görmek istiyormuş, anlaşılan. Sadece herhangi bir şey *görmek* amacıyla Dönüşyönü Okyanusu'nu aşma zahmetine girmesi için adamın deli olması gerekir. Bununla birlikte...

"Bu sabah karaya çıktı. Büyük bir kahraman ya da hırsızların en kurnazı ya da büyük bir bilge ile karşılaşabilirdi... Seninle karşılaştı. Seni rehber olarak tuttu. Bu *görücü*nün, İkiçiçek denen bu adamın, rehberi olacaksın, Rincewind. Evine, bizim küçük vatanımızı takdir ederek dönmesini sağlayacaksın. Ne diyorsun buna?"

"Şey... teşekkür ederim, Lordum," dedi Rincewind acıyla.

"Bir mesele daha var, elbette. Küçük misafirimizin başına talihsiz bir şey gelmesi büyük trajedi olur. Örneğin ölmesi, korkunç bir şey olurdu. Hepimiz için korkunç, çünkü Agatean İmparatoru kullarına kol kanat gerer ve bir baş sallamayla bizi yok edebilir. Tek bir baş sallamayla! Bu senin için de korkunç olurdu, Rincewind. Çünkü İmparatorluğun dev askeri filolarının buraya ulaşması için gereken haftalar içinde, bazı hizmetkârlarım seninle meşgul olurlardı; o gemilerin kaptanları buraya varıp, senin hâlâ yaşayan bedeninin hâlini gördüklerinde, öfkelerinin bir miktar dineceği umuduyla seninle özel olarak ilgilenirlerdi. Bir canın bedenden çıkmasını önleyen belli büyüler vardır –kimse kötüye kullanmaz, umarım– ve... yüzüne bakarak, anlamaya başladığını görüyorum?"

"Yarrg."

"Pardon?"

"Evet, efendim. Ben, ee... ilgilenirim, demek istediğim, ilgilenmeye çalışırım, yani, şey... ona göz kulak olmaya ve başına kötü

bir şey gelmemesine çalışırım. Ondan sonra da Cehennem'de kartopu nakliyatı işine girerim, diye ekledi acı acı, kendi kafatasının mahremiyeti içinde.

"Mükemmel! İkiçiçek'le çok iyi anlaştığını biliyorum. Harika bir başlangıç. Sağ salim ülkesine döndüğünde, minnettar olduğumu göreceksin. Hatta, muhtemelen, sana yöneltilen tüm suçlamaları düşürürüm. Teşekkür ederim, Rincewind. Gidebilirsin."

Rincewind kalan beş *rhinu*sunun iade edilmesini istememeye karar verdi. İhtiyatla geriledi.

"Ah, bir şey daha var," dedi Ataerk, sihirbaz kapı kollarını kurcalarken.

"Evet, efendim?" diye yanıt verdi Rincewind, içi burkularak.

"Şehirden kaçarak sorumluluklarından kurtulmaya çalışmayı aklına bile getirmeyeceğinden eminim. Senin doğuştan şehirli olduğunu sanıyorum. Ancak gece çökene kadar tüm diğer şehirlerin efendilerinin durumdan haberdar edileceğinden emin olabilirsin."

"Emin olun, bu düşünce aklımdan bile geçmedi, efendim."

"Gerçekten mi? O zaman, ben olsam yüzümü iftiradan dava ederdim."

Rincewind koşarak Patlak Davul'a vardı ve tam o anda hızla, geri geri handan çıkmakta olan bir adamla çarpıştı. Adamın telaşının bir sebebi, göğsüne saplanmış mızraktı. Adam yüksek sesle hırıldadı ve sihirbazın ayaklarının dibine düşüp öldü.

Rincewind kapı çerçevesinin kenarından uzanıp baktı ve ağır bir fırlatma baltası keklik gibi uçarak gelince hızla geri çekildi.

İkinci bir bakış, bunun muhtemelen şanslı bir atış olduğunu anlattı ona. Davul'un karanlık salonu kavga eden adamlarla doluydu. Üçüncü ve uzun bir bakış, adamların çoğunun feci hırpalanmış olduğunu gösterdi. Rincewind uçan bir taburenin yolundan

geri çekilerek kaçtı ve tabure sokağın karşı tarafına düşerek parçalandı. Rincewind içeri daldı.

Üzerindeki siyah cübbe, hiç çıkarılmaması ve nadiren yıkanması yüzünden daha da kararmıştı. Loş odadaki arbedede, masadan masaya geçen silüeti kimse fark etmedi. Kavga edenlerden biri geri geri sendeleyerek el gibi bir şeye bastı. Diş gibi bir şeyler ayak bileğini ısırdı. Adam tiz bir çığlık koparark gardını düşürdü ve tam o sırada, şaşkın rakibinin kılıcı tarafından şişlendi.

Rincewind ezilen elini emerek ve iki büklüm eğilerek merdivene ulaştı. Tam başının üzerinde, korkuluğa dank diye bir ok saplandı ve Rincewind inledi.

Her an, daha iyi nişanlanmış bir ok yemeyi bekleyerek, nefes almadan merdivenden yukarı koştu.

Bir üst kattaki koridorda nefes nefese doğruldu ve önündeki zeminin cesetlerle kaplanmış olduğunu gördü. İri yarı, kara sakallı bir adam, bir elinde kanlı bir kılıç, bir kapı kolunu sarsıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Rincewind. Adam dönüp baktı ve sonra, neredeyse hiç düşünmeden, omuz kayışından bir bıçak çekti ve fırlattı. Rincewind eğildi. Arkasından kısa bir çığlık geldi ve nişan almakta olan okçu silahını düşürerek boğazını kavradı.

İri yarı adam yeni bir bıçağa uzanıyordu. Rincewind çılgınca çevresine bakındı ve sonra çaresiz bir doğaçlamayla sırtını dikleştirerek sihirbaz duruşu takındı.

Elini kaldırdı. "Asoniti! Kiroruça! Biizılblor!"

Adam duraksadı, endişe içinde çevresine bakınarak büyüyü bekledi. Büyü falan gelmeyeceği sonucuna, tam Rincewind koridorda koşarak gelip, apış arasına sert bir tekme attığında vardı.

Adam çığlık atarak apış arasını tutarken, sihirbaz kapıyı çekip açtı, içeri daldı, kapıyı arkasından çarparak kapattı ve nefes nefese, ağırlığını kapıya vererek durdu.

Burası sessizdi. İkiçiçek alçak yatakta rahat rahat uyuyordu. Ve yatağının ayakucunda, Sandık bekliyordu.

Rincewind, açgözlülükle, adeta tekerlekliymiş gibi süzülerek birkaç adım ilerledi. Sandık açıktı. İçinde torbalar vardı ve bir tanesinde altın pırıltısı gördü. Bir an için hırs, ihtiyata baskın geldi ve Rincewind çekinerek uzandı... ama ne faydası olacaktı ki? Paranın keyfini sürecek kadar yaşamazdı. Gönülsüzce elini geri çekti ve sandığın açık kapağının hafifçe titrediğini fark ederek şaşırdı. Rüzgârda sallanıyormuş gibi, hafifçe kaymamış mıydı?

Rincewind parmaklarına, sonra kapağa baktı. Kapak ağır görünüyordu ve pirinç şeritlerle sağlamlaştırılmıştı. Şimdi kıpırtısızdı.

Hangi rüzgâr?..

"Rincewind!"

İkiçiçek yataktan fırladı. Sihirbaz geriye sıçradı ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

"Sevgili dostum, tam zamanında! Şimdi öğle yemeği yeriz ve sonra, bu akşam için harika bir program hazırladığından eminim!"

"Ee..."

"Bu harika!"

Rincewind derin bir nefes aldı. "Bak," dedi çaresizce, "başka bir yerde yiyelim, olmaz mı? Aşağıda biraz kavga var da."

"Meyhane arbedesi mi? Neden beni uyandırmadın?"

"Eh, anlarsın, ben... *ne?*"

"Bu sabah açıkça ifade ettim sanıyordum, Rincewind. Gerçek Morpork hayatını görmek istiyorum: köle pazarı, genelevler, Küçük Tanrılar Tapınağı, Dilenciler Loncası... ve gerçek bir meyhane arbedesi." İkiçiçek'in sesine hafif bir kuşku tınısı girdi. "Onlardan sizde *gerçekten* var, değil mi? Bilirsin, avizeden sallananlar, masa üzerinde kılıç çarpıştıranlar... Barbar Hrun ile Çakal'ın devamlı karıştığı cinsten şeyler. Bilirsin – *heyecan.*"

Rincewind bütün ağırlığıyla yatağa çöktü.

"Kavga görmeyi *istiyorsun*, öyle mi?" dedi.

"Evet. Sorun ne?"

"İlk olarak, yaralananlar olabilir."

"Ah, biz de karışalım demek istemedim. Bir kavga görmek istiyorum, o kadar. Bir de, ünlü kahramanlarınızdan bazılarını. Kahramanlarınız var, değil mi? Bütün bunlar rıhtım söylentisinden ibaret değil?" İkiçiçek'in yalvarırcasına konuşması sihirbazı şaşırtmıştı.

"Ah, evet. Hepsinden var," dedi Rincewind telaşla. Kahramanları zihninde canlandırdı ve zihni, fikri hemen reddetti.

Halka Deniz'in tüm kahramanları eninde sonunda Ankh-Morpork kapılarından geçerdi. Çoğu, soğuk Merkez bölgesinde yaşayan barbar kabilelerdendi. Bu bölge kahraman ihraç etmekle ünlüydü. Hemen hepsinin kaba sihirli kılıçları vardı. Bu kılıçların astral düzleme yaydığı kontrolsüz dalgalar kilometreler boyunca tüm nazik uygulamalı büyü deneylerini altüst ediyordu, ama Rincewind'in o açıdan kılıçlara bir itirazı yoktu. Kendisi zaten büyü konusunda başarısızdı ve bu yüzden şehir kapılarında bir kahraman belirince Sihirbazlar Mahallesi'nin her yerinde imbiklerin patlaması ve iblislerin belirmesi onu hiç rahatsız etmiyordu. Hayır, kahramanlar hakkında asıl hoşlanmadığı şey, genellikle ayıkken intihara meyledecek ölçüde karamsar, sarhoşken ise cinayete meyledecek derecede kaçık olmalarıydı. Bir de sayılarının çok fazla olması... Kahramanlık sezonunda, şehirdeki başlıca macera alanları tıka basa kahraman doluyordu. Bir çizelgeyle izdihamın düzenlenmesi tartışmaları sürüyordu.

Rincewind burnunu ovaladı. Tahammül edebildiği kahramanlardan Bravd ile Çakal, şu anda şehirde değildi. Dudaklarını kıpırdatmadan düşünebildiği için, Merkez bölgesi standartlarına göre akademisyen sayılan Barbar Hrun ise Dönüşyönü'nde bir yerlerde dolanıyordu.

"Bak, dedi sonunda. "Daha önce bir barbarla karşılaştın mı hiç?"

İkiçiçek başını iki yana salladı.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Rincewind. "Eh, onlar..."

Dışarıdaki sokakta koşan birinin ayak sesleri duyuldu ve aşağı kattan yeni bir şamata yükseldi. Ardından merdivende bir kargaşa oldu. Rincewind kendini toparlayıp pencereye doğru atılamadan, kapı çarpılarak açıldı.

Ama beklediği, açgözlülükten çılgına dönmüş biri yerine, Muhafız Çavuşunun yuvarlak kırmızı yüzüne bakarken buldu kendini. Rincewind nefes almayı akıl etti. Elbette. Muhafızlar, başarı şansları pek yüksek olmadığından, arbedelere pek erken müdahale etmemeye çalışırlardı. Emeklilik hakkı veren bir meslek olduğundan, muhafızlık ihtiyatlı, düşünceli türden kişileri çekiyordu.

Çavuş dik dik Rincewind'e baktı ve sonra ilgiyle İkiçiçek'e döndü.

"Burada her şey yolunda mı?" dedi.

"Ah, yolunda," dedi Rincewind. "Trafiğe mi takıldın?"

Çavuş onu duymazdan geldi. "Yabancı bu, demek?" dedi.

"Biz de tam gidiyorduk," dedi Rincewind çabucak ve Trobcaya döndü. "İkiçiçek, bence öğle yemeğini başka bir yerde yemeliyiz. Birkaç yer biliyorum."

Becerebildiğince soğukkanlı bir biçimde koridora çıktı. İkiçiçek de takip etti. Birkaç saniye sonra, çavuştan yükselen boğulma sesleri eşliğinde, Sandık kapağını şak diye kapattı, ayağa kalktı, gerindi ve peşlerinden geldi.

Aşağıda, muhafızlar odadan ceset taşıyordu. Hayatta kalan kimse yoktu. Muhafızlar, onlara arka kapıdan kaçmaları için bol bol zaman tanıyarak sağlamıştı bunu; her iki tarafın menfaatine olan, ihtiyatla adalet arasında, temiz bir denge.

"Bu adamlar kim?" dedi İkiçiçek.

"Ah, bilirsin. Adamlar işte," dedi Rincewind. Ve beyninin, o anda yapacak hiçbir işi olmayan bir parçası ağzının kontrolünü ele aldı ve ekledi: "Aslında, hepsi birer kahraman."

"Gerçekten mi?"

Bir ayağınız Büyük H'rull Bataklığı'na saplanmışken, boş yere debelenmek yerine diğer ayağı da indirmek ve batmak en kolayıdır. Rincewind kendini bıraktı.

"Evet, şuradaki Erig Kolugüçlü, oradaki Kara Zenell..."

"Barbar Hrun burada mı?" dedi İkiçiçek, hevesle çevresine bakınarak. Rincewind derin bir nefes aldı.

"Arkamızdaki de o," dedi.

Bu yalan o kadar muazzam büyüklükteydi ki, yarattığı dalgalar düşük astral düzlemlerden birinde yayıldı, yayıldı ve ırmağın karşısındaki Sihirbazlar Mahallesi'ne ulaştı, orada her zaman hazır bulunan güç dalgasından büyük hız aldı ve çılgınca Halka Deniz'in karşısına sıçradı. Bir dalga, o anda Caderack Dağları'nın yüksek yamaçlarında iki gnoll ile savaşmakta olan Hrun'a ulaştı ve onda bir anlığına açıklanması güç bir rahatsızlık yarattı.

Bu arada İkiçiçek, Sandık'ın kapağını açmış, telaşla ağır, siyah bir kutu çıkarmaktaydı.

"Bu harika!" dedi. "Eve döndüğümde buna asla inanmayacaklar!"

"Ne söylenip duruyor bu adam?" dedi çavuş kuşkuyla.

"Bizi kurtardığın için çok memnun," dedi Rincewind. Patlamasını ya da tuhaf ezgiler çıkarmaya başlamasını bekleyerek yan yan siyah kutuya baktı.

"Ah," dedi çavuş. O da kutuya bakıyordu.

İkiçiçek onlara neşeyle gülümsedi.

"Olayı kaydetmek istiyorum," dedi. "Hepsine pencerenin önünde durmasını söyleyebilir misin, lütfen? Bir dakika bile sürmez. Ve, şey... Rincewind?"

"Evet?"

İkiçiçek parmak uçlarında yükselerek fısıldadı.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Rincewind kutuya baktı. Bir yüzünün ortasından yuvarlak bir göz çıkıyordu ve arkasında bir kol vardı.

"Tam olarak değil," dedi.

"Hızla resim yapan bir alet," dedi İkiçiçek. "Çok yeni bir icat. Onunla çok gurur duyuyorum, ama bak, bu beyefendiler biraz şüpheyle bakmazlar herhalde; şey, demek istediğim, belki bakabilirler. Onlara açıklayabilir misin? Harcadıkları zamanın karşılığını ödeyeceğim elbette."

"Deli adamın kutusunun içinde resim çizen bir iblis var," dedi Rincewind kısaca. "Dediğini yaparsanız size altın verecek."

Muhafızlar endişe içinde izlediler.

"Senin de resimde olmanı istiyorum, Rincewind. Bu iyi." İkiçiçek Rincewind'in daha önce fark ettiği altın diski çıkardı, görünmeyen yüzüne bir an baktı ve "Otuz saniye yeterli olmalı," diye mırıldanıp neşeyle, "Gülümseyin, lütfen!" dedi.

"Gülümseyin," diye hırladı Rincewind. Kutudan bir uğultu geldi.

"Tamam!"

Disk'in çok yükseklerinde, ikinci bir albatros süzülüyordu. O kadar yüksekteydi ki minik, çılgın, turuncu gözleri tüm dünyayı ve dünyayı saran büyük, ışıltılı Halka Deniz'i görebiliyordu. Albatrosun bir bacağına sarı bir mesaj kapsülü bağlanmıştı. Çok aşağıda, bulutlar yüzünden göremediği, Ankh-Morpork Ataerki'ne önceki mektubu getiren kuş, yavaş yavaş kanat çırparak eve dönüyordu.

Rincewind hayretler içinde minik cam kareye baktı. İşte oradaydı: yüzleri korkunç bir sırıtışla donmuş bir grup muhafızın önünde duran renkli, minik bir figür. Çevresindeki, omzunun üzerinden eğilerek cama bakan adamlardan sözsüz bir dehşet uğultusu yükseldi.

İkiçiçek sırıtarak, Rincewind'in çeyrek *rhinu* olduğunu öğrendiği küçük paralardan bir avuç çıkardı. Sihirbaza göz kırptı.

"Kahverengi Adalar'da mola verdiğimde benzer sorunlar yaşadım," dedi. "İkonografın ruhlarından bir parça çaldığını düşündüler. Ne gülünç, değil mi?"

"Arg," dedi Rincewind ve sonra, diyalogun kendine düşen kısmını gerçekleştiremediğini düşünerek ekledi: "Ama bence bana *o kadar da* benzemiyor."

"Kullanması kolay," dedi İkiçiçek, onu duymazdan gelerek. "Bak, tek yapman gereken şu düğmeye basmak. Geri kalanı ikonograf yapıyor. Şimdi, ben burada, Hrun'un yanında durayım, sen benim resmimi çek."

Paralar, altının hep yaptığı gibi, adamların endişesini gidermişti ve yarım dakika sonra Rincewind, elinde çentikli dev bir kılıç, bütün rüyaları gerçek olmuş gibi gülümseyen İkiçiçek'in küçük, cam bir portresini şaşkın şaşkın elinde tutuyordu.

Pirinç Köprü'nün yakınında, küçük bir aşevinde yemek yediler. Sandık da masanın altına sokuldu. Alışık olduğundan çok daha kaliteli olan yemek ve şarap, Rincewind'in epey rahatlamasını sağladı. İşlerin hiç de fena gitmediğine karar verdi. Bir parça yaratıcılık ve biraz hızlı düşünme yeteneği... Daha fazlası gerekmiyordu.

İkiçiçek de düşünüyor gibiydi. Dalgın dalgın şarap kadehine bakarak, "Buralarda meyhane kavgaları oldukça sıradandır herhalde, değil mi?"

"Eh, bayağı sıradan."

"Mobilyalar ve aksesuarlar zarar görüyordur?"

"Mobi... ha, anladım. Bankları falan diyorsun. Evet, görüyordur."

"Hancılar bu durumdan hiç hoşlanmıyordur."

"Aslında hiç düşünmemiştim. İşin tehlikelerinden biri, sanırım."

İkiçiçek düşünceli düşünceli baktı ona.

"O konuda ben yardımcı olabilirim," dedi. "Risk benim işim. Bu yemek biraz yağlı mı ne?"

"Gerçek Morpork yemeği denemek istediğini söylemiştin," dedi Rincewind. "Riskler hakkında ne diyordun?"

"Ah, ben riskler hakkında her şeyi bilirim. İşim bu."

"Ben de öyle dedin sanmıştım. İlk seferinde de inanmamıştım."

"Ah, risk *alıyorum* anlamında değil. Benim başıma gelen en heyecan verici şey, mürekkep şişesini devirmekti. Ben riskleri *değerlendiririm*. Gün be gün. Bes Pelargic'in Kırmızı Üçgen Mahallesi'nde bir evin yanması olasılığının ne olduğunu biliyor musun? Beş yüz otuz sekizde bir. Bunu ben hesapladım," diye ekledi bir parça gururla.

"Ne..." Rincewind geğirtisini bastırmaya çalıştı, "Neden? Af edersin." Kendine biraz daha şarap doldurdu.

"Sebebi..." İkiçiçek duraksadı. "Trobca söyleyemem," dedi. "Trobcada bunu anlatan bir sözcük olduğunu sanmıyorum. Benim dilimdeki adı..." ve bir dizi tuhaf hece sıraladı.

"*Sığ-gort-ah*," diye tekrarladı Rincewind. "Amma komig sözcük. Ne d'mek?"

"Eh, diyelim ki, bir gemin var ve mesela, altın külçeleriyle yüklü. Fırtınaya yakalanabilir ya da korsanların eline geçebilir.

Bunun olmasını istemiyorsun, bu yüzden bir *sığ-gort-ah pol-iğ-çesi* yaptırıyorsun. Ben, hava durumu raporlarına ve son yirmi yılın korsan faaliyeti kayıtlarına dayanarak, yükün kaybolması olasılığını hesaplıyorum, sonra üzerine bir yüzde ekliyorum, sonra sen, bu hesaplamalara..."

ve bir yüzdeye..." dedi Rincewind, ciddi ciddi parmağını sallayarak.

"...dayanarak bana bir miktar para ödüyorsun ve sonra, eğer yük kaybolursa, ben seni tazmin ediyorum."

"Tazzzmi?.."

"Sana yükün bedelini ödüyorum," dedi İkiçiçek sabırla.

"Anladım. İddiaya girmek gibi, değil mi?"

"Bahis? Bir açıdan, sanırım."

"Ve sen bu *sığ-gort-ah*dan para kazanıyorsun, öyle mi?"

"Yatırımdan kâr yapıyoruz, kesinlikle."

Şarabın sıcak, sarı parıltısına sarınmış Rincewind, *sığ-gort-ah* kavramını Halka Deniz terimleriyle düşünmeye çalıştı.

"Bu *sığ-gort-ah* mes'lesini annadımı sanmıyorm," dedi kararlılıkla, dünyanın fırıl fırıl dönmesini izleyerek. "Büyü dersen. Büyüyü annarım."

İkiçiçek sırıttı. "Büyü başka şey, *yeraltı-ruhlarının-yansıyan-sesi* başka bir şey," dedi.

"Ney?"

"Ne?"

"Kullandın o thaf sösçük," dedi Rincewind sabırsızlıkla.

"*Yeraltı-ruhlarının-yansıyan-sesi* mi?"

"Hiç duymadm."

İkiçiçek açıklamaya çalıştı.

Rincewind de anlamaya çalıştı.

Uzun ikindi boyunca ırmağın Dönüşyönü yakasını dolaştılar. İkiçiçek, garip resim kutusunu kayışından boynuna asmış, önden gidiyordu. Rincewind de zaman zaman inleyerek ve kafasının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ederek peşinden gidiyordu.

Onları birkaç kişi daha takip ediyordu. Halka açık idamların, düellolaların, kavgaların, büyü savaşlarının ve tuhaf vakaların gündelik olaylardan olduğu bir şehirde, şehir sakinleri yol kenarından seyretme mesleğini, kusursuzluğun zirvesine ulaştırmışlardı. Her biri, alık alık bakma konusunda son derece yetenekliydi. Her durumda, İkiçiçek neşe içinde, sıradan eylemler olarak tarif ettiği şeylerle uğraşan kişilerin resimlerini çekip duruyordu ve bunun sonucunda, 'zahmetleri karşılığında' çeyrek *rhinu* el değiştirdiğinden, şaşkın ve mutlu yeni zenginlerden bir güruh, bu deli adamın bir altın yağmuru eşliğinde patlaması olasılığına karşı, peşlerinden geliyordu.

Yedi Elli Sek Tapınağı'nda, rahipler ve törensel kalp nakli sanatçıları telaşla toplanarak, yüz kulaç yüksekliğindeki Sek heykelinin, büyülü bir resmi çekilemeyecek kadar kutsal olduğu kararına vardılar. Ama iki *rhinu*luk bir ödeme, onun belki o kadar da kutsal olmadığı gibi hayret verici bir sonuca yol açtı.

Genelevlere yaptıkları uzun ziyaretten pek çok renkli, öğretici resim çıktı ve Rincewind bazılarını yalnız başına, ayrıntılı olarak incelemek üzere ceplerine sakladı. Beynindeki sis dağıldığında ikonografların nasıl çalıştığı konusunda ciddi ciddi düşünmeye başladı.

Başarısız bir sihirbaz bile, bazı maddelerin ışığa duyarlı olduğunu bilirdi. Belki de cam tabakalar bir tür esrarlı işlemden geçiriliyor ve içinden geçen ışığı dondurmaları sağlanıyordu? Öyle bir şey işte. Rincewind bir yerlerde, büyüden daha iyi bir şey olduğunu düşünürdü sık sık. Genelde hayal kırıklığına uğruyordu.

Bununla birlikte, kısa süre sonra, kutuyu kullanmak için pek çok fırsat çıktı karşısına. İkiçiçek buna memnunlukla izin veriyordu, çünkü böylece küçük adam da kendi resimlerinde çıkabiliyordu. İşte bu noktada, Rincewind tuhaf bir şey fark etti. Kutuyu elinde tutmak, kişiye bir tür güç veriyordu; hipnotize edici cam gözle karşı karşıya gelen herkes, duruş ve yüz ifadesi konusundaki en sert emirlere bile uysalca itaat ediyordu.

Kırık Aylar Meydanı'nda bu şekilde eğlenirlerken, felaket çöktü.

İkiçiçek şaşkın bir muska satıcısının yanında poz veriyordu ve yeni hayranlarının oluşturduğu kalabalık da, gülünç ölçüde manyakça bir şey yapması ihtimaline karşı ilgiyle onu izliyordu.

Rincewind resim çerçevesini daha iyi ayarlamak için tek dizinin üzerine çöktü ve sihirli kola bastı.

"İşe yaramaz," dedi kutu. "Pembem bitti."

Gözlerinin önünde, o zamana dek hiç fark etmediği bir kapak açıldı. İğrenç siğillerle kaplı, küçük, yeşil, insansı bir şekil kapaktan sarktı; bir pençesinde tuttuğu boyalarla kaplı paleti gösterdi ve bağırdı.

"Pembe yok! Gördün mü?" diye ciyakladı. "Pembe yoksa kola basıp durman bir işe yaramaz, değil mi? Pembe istiyorduysan, o kadar çok genç kadın resmi çekmemeliydin, değil mi? Bundan sonra tek renk var, dostum. Tamam mı?"

"Tamam. Evet. Elbette," dedi Rincewind. Küçük kutunun içinde, loş bir köşede, bir şövale ve minik, dağınık bir yatak gördüğünü sandı. Görmemiş olmayı diledi.

"Bunu anladığın sürece, sorun yok," dedi cin ve kapıyı kapattı. Rincewind boğuk bir homurtu ve yerde sürüklenen bir taburenin gıcırtısını duyduğunu sandı.

"İkiçiçek..." diye başladı ve başını kaldırdı.

İkiçiçek yok olmuştu. Rincewind, omurgasından yukarı yayılan diken diken bir dehşet duygusuyla kalabalığa bakarken, beli nazikçe dürtüklendi.

"Hiç acele etmeden dön," dedi, siyah ipek kadar yumuşak bir ses. "Ya da böbreklerine veda öpücüğü ver."

Kalabalık ilgiyle izliyordu. Çok güzel bir gün olmaya başlamıştı.

Rincewind, kılıcın ucunu kaburgalarında hissederek yavaşça döndü. Kılıcın diğer ucundaki, zalim kılıç ustası ve dünyanın en kötü adamı unvanı için yarışan huysuz hırsız Stren Withel'i tanıdı.

"Selam," dedi zayıfça. Birkaç adım ötede, aksi görünüşlü iki adamın Sandık'ın kapağını açtıklarını ve heyecanlı heyecanlı içindeki altın torbalarını gösterdiklerini gördü. Withel gülümsedi. Gülümsemesinin, yara izleri ile dolu yüzünde sinir bozucu bir etkisi vardı.

"Seni tanıyorum," dedi "Adi bir sokak sihirbazı. O şey de ne?"

Rincewind, rüzgâr olmamasına rağmen Sandık'ın kapağının hafifçe titremeye başladığını fark etti. Ve resim kutusu hâlâ elindeydi.

"Bu mu? Resim yapıyor," dedi neşeyle. "Hey, gülümsemeni bozma, olmaz mı?" Çabucak geriledi ve kutuyu kaldırdı.

Withel bir an duraksadı. "*Ne?*" dedi.

"Tamam, bu iyi, sakın kıpırdama..." dedi Rincewind.

Hırsız duraksadı, sonra hırlayarak kılıcını kaldırdı. Bir *pat* sesi ve dehşet dolu iki çığlık duyuldu. Rincewind, görebileceği korkunç şeylerden korkarak dönüp bakmadı ve Withel tekrar ona döndüğünde, Rincewind meydanın diğer ucundaydı ve hızlanmaya devam ediyordu.

Albatros geniş, yavaş halkalar çizerek alçaldı ve Ataerk'in kuş bahçesindeki platforma, utanç verici bir tüy yağmuru eşliğinde, güm diye indi.

Güneşte uyuklamakta olan ve bu sabahki mesajdan sonra bir süreliğine başka uzak mesafe mesaj beklemeyen kuş bakıcısı, ayağa fırladı ve başını kaldırdı.

Birkaç dakika sonra, elinin tersindeki, şaşkınlıktan kaynaklanan dikkatsizliğin sebep olduğu pis gaga yarasını emerek, diğer elinde bir mesaj kapsülü, saray koridorlarında koşmaktaydı.

***

Rincewind, resim kutusundan gelen öfke çığlıklarına kulak asmadan sokakta koştu ve lime lime cübbesi çevresinde hırpani bir karganın kanatları gibi çırpınarak, yüksek bir duvarın üzerinden aştı. Bir halı dükkânının önüne düştü, müşterileri ve malları dağıttı, özürler dileyerek arka kapıya doğru daldı, bir başka sokakta kayarak durdu ve tehlikeli bir biçimde sallanarak dikildi, çünkü düşüncesizce Ankh'a dalmak üzereydi.

Tek bir damlasıyla bir insanın hayatını çalabilecek, gizemli ırmaklar olduğu söylenir. Ağır ağır ikiz şehirlerden geçtikten sonra, Ankh da onlardan birine dönüşmüş olabilirdi.

Uzaktan gelen öfke çığlıkları tiz bir dehşet tınısı kazandı. Rincewind çaresizce çevresine bakınarak bir kayık ya da iki yanındaki dik duvarlarda tutunacak yer aradı.

Kapana kısılmıştı.

Kafasındaki Sihir, çağrılmadan bilincine yükseldi. Belki de onu öğrendiğini söylemek doğru değildi; Sihir onu öğrenmişti. Bu olay yüzünden Görünmez Üniversite'den kovulmuştu, çünkü bir iddia üzerine kütüphaneci başka işlerle meşgulken, Yaratıcı'nın kendi büyü kitabının kalan son kopyasının, *Octavo*'nun* –sayfalarını açmaya cüret etmişti. Sihir sayfadan fırlamış, zihninin

* Sekiz (Latince). [E. N.]

derinliklerine gömülmüştü ve ondan sonra, Tıp Fakültesi öğretim üyelerinin yeteneklerinin toplamı bile onu Rincewind'in beyninden çıkmaya ikna edememişti. Tam olarak hangi büyü olduğunu da belirleyememişlerdi; tek bildikleri zamanın ve uzamın dokusuna örülmüş sekiz temel büyüden biri olduğuydu.

O zamandan beri, Rincewind ne zaman izlendiğini hissetse ya da tehdit altında olsa, kendini söyletmeye endişe verici bir eğilim gösteriyordu.

Rincewind dişlerini sıktı, ama yine de ilk hece ağzının köşesinden çıkmayı başardı. Sol eli istemsizce kalktı ve büyülü güç Rincewind'i arkasına çevirirken, elinden oktarin rengi kıvılcımlar çıkmaya başladı...

Sandık, piston gibi kalkıp inen yüzlerce ayağıyla, koşarak köşeyi döndü.

Rincewind'in ağzı açık kaldı. Sihir, söylenmeden soldu.

Ne üzerine gelişigüzel atılmış süs halısı ne de tek kolunu kaptırmış, kapaktan sarkan hırsız, Sandık'ın hareketlerini engelliyor gibiydi. Adam, kelimenin her anlamıyla, ölü ağırlıktı. Kapağın kenarında, sahibi belirsiz iki parmağın kalıntıları vardı.

Sandık sihirbazdan biraz uzakta durdu ve bir an sonra, bacaklarını içeri çekti. Rincewind'in gördüğü kadarıyla gözleri yoktu, ama yine de Sandık'ın ona baktığından emindi. Beklenti içinde.

"Kışt," dedi zayıfça. Sandık yerinden kıpırdamadı ama kapak açılarak ölü hırsızı bıraktı.

Rincewind altınları hatırladı. Tahminen, kutunun bir efendisi olması lazımdı. İkiçiçek'in yokluğunda, onu mu sahip edinmişti?

Sular kabarıyordu ve sarı akşam ışığında, birkaç yüz adım aşağıda, Irmak Kapısı'na doğru sürüklenen döküntüleri görebiliyordu. Ölü hırsızın da onlara katılmasını sağlamak bir dakikalık işti. Daha sonra bulunsa bile kimse garipsemezdi. Ve ırmak ağzındaki köpekbalıkları sağlam, düzenli öğünlere alışıktı.

Rincewind cesedin akıntıya kapılıp uzaklaşmasını izlerken, bir sonraki hamlesini düşündü. Muhtemelen Sandık suda yüzerdi. Tek yapması gereken alacakaranlığı beklemek, sonra sular çekilirken gitmekti. Irmak aşağısında, kıyıya çıkabileceği pek çok ıssız yer vardı ve sonra – eh, Ataerk *gerçekten* onun hakkında mesaj göndermişse, giysilerini değiştirip tıraş olmak o işi hallederdi. Her durumda, başka diyarlar vardı ve Rincewind de dil konusunda yetenekliydi. Chimera, Gonim ya da Reykoy'a gidebilirse, yarım düzine ordu bile geri getiremezdi onu. Sonra – servet, rahatlık, güvenlik...

Elbette, bir de İkiçiçek meselesi vardı. Rincewind bir anlığına hüzünlendi.

"Daha kötüsü olabilirdi," dedi, veda olarak. "*Ben* olabilirdim."

Ama harekete geçmeye çalıştığında, cübbesinin bir şeye takılmış olduğunu fark etti.

Boynunu uzatıp baktığında, Sandık'ın cübbesinin eteklerini sıkıca tuttuğunu gördü.

"Ah, Gorphal," dedi Ataerk tatlı tatlı. "İçeri gir. Otur. Şeker kaplı denizyıldızı alır mısın?"

"Emrinize amadeyim, efendim," dedi yaşlı adam sakin sakin. "Belki, derisidikenli şekerlemeleri dışında."

Ataerk omuz silkti ve masadaki parşömeni gösterdi.

"Şunu oku."

Gorphal parşömeni aldı ve Altın İmparatorluk'un tanıdık ideogramlarını görünce tek kaşını hafifçe kaldırdı. Bir dakika kadar sessizce okudu ve sonra parşömenin arkasındaki mührü dikkatle inceledi.

"İmparatorluk işleri konusundaki incelemelerinle ünlüsün," dedi Ataerk. "Bunu açıklayabilir misin?"

"İmparatorluk işlerini anlamak, belli olayları gözlemlemekten çok, belli bir zihin yapısını incelemekle ilgilidir," dedi yaşlı diplomat. "Mesaj ilginç, evet, ama şaşırtıcı değil."

"Bu sabah imparator bana *emir verdi*." Ataerk kendine kaş çatma lüksünü tanıdı. "Bu, İkiçiçek denen kişiyi korumamı *emretti* Gorphal. Şimdi de öyle görünüyor ki, onu öldürtmem gerekiyor. Sen bunu şaşırtıcı bulmuyor musun?"

"Hayır. İmparator küçük bir oğlan çocuğundan başka bir şey değil. O... idealist. Zeki. Halkı için bir tanrı. Buna karşın, bu akşam gelen mektup, eğer feci şekilde yanılmıyorsam, Başvezir Dokuz Döner Ayna'dan gelmiş. Başvezir, uzun hayatı boyunca pek çok imparatora hizmet etti. Onları İmparatorluğun başarılı bir şekilde yönetilmesi için, gereken ama sıkıntı verici bir öge olarak görüyor. Uygun düşmeyen şeylerden hoşlanmıyor. İmparatorluk, uygunsuzluklara müsamaha gösterilerek kurulmadı. Onun görüşü bu."

"Anlamaya başlıyorum..." dedi Ataerk.

"Kesinlikle." Gorphal kendi kendine gülümsedi. "Bu turist, uygunsuz bir şey. Dokuz Döner Ayna'nın, efendisinin dileklerine rıza göstereceğine, ama sonra bu gezginin memleketine dönüp, yanında belki de tatminsizlik hastalığı getirmesini önlemek için kendi özel ayarlamalarını yapacağına inanıyorum. İmparatorluk, insanların konuldukları yerde kalmasını ister. Bu yüzden, bu İkiçiçek denen kişinin barbar topraklarda –burasını kastediyorum, efendim– tamamen kaybolması, onlar için çok daha uygun olur."

"Tavsiyen nedir peki?" dedi Ataerk.

Gorphal omuz silkti.

"Hiçbir şey yapmamanız. Eminim sorunlar kendiliğinden çözülecektir. Bununla birlikte," düşünceli düşünceli kulağını kaşıdı, "belki Suikastçılar Loncası?.."

"Ah, evet," dedi Ataerk. "Suikastçılar Loncası. Şu anda başkanları kim?"

"Zlorf Pazenayak, efendim."

"Onunla konuş, olmaz mı?"

"Mutlaka, efendim."

Ataerk başını salladı. Rahatlamıştı. Dokuz Döner Ayna ile aynı fikirdeydi: Hayat zaten yeterince zordu; insanlar, onları nereye koymuşsanız, orada kalmalıydılar.

DiskDünya'nın üzerinde parlak takımyıldızlar ışıldıyordu. Tüccarlar dükkânlarının kepenklerini teker teker indirdiler. Kapkaççılar, hırsızlar, telkâri ustaları, sokak kadınları, gözbağcıları, günahkârlar, soyguncular uyandılar ve kahvaltılarını ettiler. Sihirbazlar çok-boyutlu işlerine baktılar. Bu gece iki güçlü gezegen çakışacaktı ve Sihirbazlar Mahallesi'nin üzerindeki hava ilk büyülerle puslanmıştı bile.

"Bak," dedi Rincewind, "bu şekilde hiçbir yere varamayız." Yan yan kaydı. Sandık, kapağı aralık ve tehditkâr, sadakatle takip etti. Rincewind bir an için, ümitsizce güvenli bir mesafeye doğru atılmayı düşündü. Kapak anlaşmış gibi şakladı.

Zaten, dedi Rincewind kendi kendine, içi burkularak, lanet şey beni takip etmeye devam edecek. Sandık'ta öyle, inatçı bir hal vardı. Bir at bulmayı başarsa bile, Sandık'ın kendi hızında, peşinden geleceği gibi pis bir kuşku vardı içinde. Sonsuza dek. Irmaklar ve denizler aşarak. Her gece, Rincewind uyumak için durduğunda, biraz daha yaklaşarak. Ve seneler sonra bir gün, egzotik bir şehirde, arkasında, yüzlerce minik ayağın hızlandığını duyacaktı...

"Yanlış adamı takip ediyorsun!" diye inledi. "Benim suçum değil! Onu ben kaçırmadım!"

Kutu biraz yaklaştı. Şimdi Rincewind'in topukları ile ırmak arasında yalnızca yağlı bir rıhtım şeridi kalmıştı. Rincewind bir anlık öngörüyle, kutunun ondan daha hızlı yüzebileceğini anladı. Ankh'ta boğulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştı.

"Sen pes edene kadar bırakmayacak, biliyorsun," dedi küçük bir ses, sohbet edercesine.

Rincewind hâlâ boynundan sarkan ikonografa baktı. Kapağı açılmıştı ve cin dışarı sarkmış, piposunu içerek, eğlentiyle olayları izliyordu.

"En azından seni de yanımda götürürüm," dedi Rincewind dişlerini sıkarak.

Cin piposunu ağzından çıkardı. "Ne dedin?" dedi.

"Dedim ki, seni de yanımda götürürüm, lanet olası!"

"Canın isterse." Cin anlamlı anlamlı kutunun yan tarafına vurdu. "Bakalım ilk önce kim batacak."

Sandık esnedi ve birazcık daha yaklaştı.

"Ah, tamam," dedi Rincewind sinirle. "Ama düşünmem için zaman vermen lazım."

Sandık yavaşça geriledi. Rincewind göreceli olarak daha güvenli olan kara tarafına yaklaştı ve sırtını duvara vererek oturdu. Irmağın karşı yakasında, Ankh şehrinin ışıkları parlıyordu.

"Sen bir sihirbazsın," dedi resim cini. "Onu bulmanın bir yolunu düşünürsün."

"Korkarım, pek büyük bir sihirbaz sayılmam."

"Herkesin üzerine atlarsın ve onları solucana dönüştürürsün," diye ekledi cin cesaret verircesine, Rincewind'in son yorumunu duymazdan gelerek.

"Hayır. Hayvana dönüştürmek, Sekizinci Düzey bir büyü. Ben eğitimimi tamamlamadım. Tek bir sihir biliyorum."

"Eh, o da olur."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Rincewind ümitsizlikle.

"Ne yapıyor ki?"

"Sana söyleyemem. Bundan bahsetmek istemiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse," içini çekti, "büyüler o kadar da iyi değil. Basit bir büyüyü bile ezberlemek üç ay alıyor ve kullandıktan sonra, puf! gidiyor. Bütün bu büyü meselesi bu yüzden aptalca, bilirsin. Yirmi seneni yatak odanda çıplak bakireler belirmesini sağlayan bir büyüyü öğrenmek için harcıyorsun, ama o zamana kadar cıva buharından o kadar zehirlenmiş, eski büyü kitaplarını okumaktan gözlerin o kadar bozulmuş oluyor ki, bakirelerle ne yapman gerektiğini hatırlayamıyorsun."

"Hiç öyle düşünmemiştim," dedi cin.

"Hey, bak; bu tamamen yanlış. İkiçiçek İmparatorlukta daha iyi türden büyü olduğunu söylediğinde ben düşündüm ki, düşündüm ki..."

Cin beklenti içinde baktı. Rincewind kendi kendine küfretti.

"Eh, bilmen gerekiyorsa, büyü *demek istemediğini* düşündüm. Kelimenin tam anlamıyla değil."

"Büyüden başka ne var ki?"

Rincewind gerçekten berbat hissetmeye başlamıştı. "Bilmiyorum," dedi. "İş görmenin daha iyi bir yolu, sanırım. Biraz daha mantıklı bir şey. Mesela... mesela, yıldırımın gücünü dizginlemek gibi."

Cin ona nazik, ama acıma dolu bakışlarla baktı.

"Yıldırımlar, savaşan gök gürültüsü devlerinin fırlattığı mızraklardır," dedi nazikçe. "Çok iyi bilinen bir meteorolojik gerçektir. Onu *dizginleyemezsin*."

"Biliyorum," dedi Rincewind üzüntüyle. "Savımdaki kusur bu zaten."

Cin başını salladı ve ikonografın derinliklerinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, Rincewind kızarmış pastırma kokusu aldı. Biraz bekledi ve midesi gerilime dayanamaz olunca, kutuyu tıklattı. Cin belirdi.

"Söylediklerin hakkında düşünüyordum," dedi, daha Rincewind ağzını açamadan. "Yıldırımı dizginlesen bile, arabayı çekmesini nasıl sağlayacaksın?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yıldırım. O yalnızca yukarı, aşağı gider. Aşağı ya da yukarı değil, yana gitmesi gerekecektir. Her neyse, koşum takımlarını yakar muhtemelen."

"Yıldırım umurumda değil! Karnım açken nasıl düşünebilirim?"

"O zaman bir şeyler ye. Mantıklı olan bu."

"Nasıl? Kılımı kıpırdatsam o lanet kutu menteşelerini gösteriyor bana!"

Sandık, işaret almış gibi, kapağını iyice açtı.

"Gördün mü?"

"Seni ısırmaya çalışmıyor," dedi cin. "Orada yiyecek var. Açlıktan ölürsen bir işe yaramazsın."

Rincewind Sandık'ın karanlık derinliklerine baktı. Gerçekten de, kutu ve altın kesesi karmaşası içinde, pek çok şişe ve yağlı kâğıda sarılmış paket vardı. Rincewind kuşkuyla güldü ve terk edilmiş iskelede dolanarak, doğru uzunlukta bir tahta parçası buldu, onu mümkün olduğunca nazik bir biçimde Sandık'la kapak arasına sıkıştırdı ve yassı paketlerden birini aldı.

Paketin içinde elmasağacı kadar sert bisküviler vardı.

"Kahretsin!" diye mırıldandı, dişlerini tutarak.

"Kaptan Sekizpanter'in Gezginin Kepekli Bisküvisi onlar," dedi cin, kutusunun kapağından. "Denizde pek çok hayat kurtardı."

"Ah, elbette. Sal olarak mı kullanıyorsun, yoksa köpekbalıklarına fırlatıp, yiyenlerin batmasını mı izliyorsun? Şişelerde ne var? Zehir mi?"

"Su."

"Ama su her yerde var! Neden su getirdi ki?"

"Güven."

"Güven mi?"

"Evet. Buradaki suya karşı hissetmediği şey buydu. Anladın mı?"

Rincewind bir şişeyi açtı. İçindeki sıvı su olabilirdi. Yavan, boş bir tadı vardı ve içinde hiç yaşam izi yoktu. "Ne tadı var ne kokusu," diye homurdandı.

Sandık hafifçe gıcırdayarak dikkatini çekti. Hesaplı kötücüllüğün aylak havasıyla, kapağını yavaşça kapattı ve Rincewind'in doğaçlama kıskacını kuru ekmek somunu gibi ezdi.

"Tamam, tamam," dedi Rincewind. "Düşünüyorum."

Ymor'un karargâhı Kırağı Sokak ile Buz Yolu'nun köşesindeki Yatık Kule'deydi. Gece yarısında, gölgeler içindeki nöbetçi çakışan gezegenlere baktı ve aylak aylak, bunun geleceğini nasıl etkileyeceğini merak etti.

Sivrisinek esnemesi gibi çok hafif bir ses duyuldu.

Nöbetçi ıssız sokağa baktı ve ay ışığı altında, birkaç adım ötede çamurda yatan bir şeyin ışıltısını gördü. Nesneyi eline aldı. Yansıyan ay ışığı, altının üzerinde parladı ve adam nefesini, sokağın diğer ucundan duyulabilecek kadar yüksek sesle içine çekti.

Yine aynı hafif ses duyuldu ve sokağın kenarındaki oluğa bir başka para yuvarlandı.

Adam onu aldığında, biraz ötede hâlâ dönmeye devam eden yeni bir tane vardı. Altının, yıldız ışıklarının kristalleşmiş hali olduğunu söylerlerdi. Şimdiye kadar, altın kadar ağır bir şeyin kendi kendine gökyüzünden düşebileceğine hiç inanmamıştı.

Sokağın ağzına yaklaştığında, başka altınlar da düştü. Hâlâ kesenin içindeydiler, epeyce vardı ve Rincewind onları bütün gücüyle adamın kafasına indirmişti.

Nöbetçi kendine geldiğinde, kılıcını gırtlağına tutmuş bir sihirbazın çılgın suratına bakıyordu. Karanlıkta bir şey bacağını yakalamıştı.

Yakalayan şey, istese çok daha fazla sıkabileceğini ima eden türden, huzursuz edici bir kavrayışa sahipti.

"Zengin yabancı nerede?" diye tısladı sihirbaz. "Çabuk söyle!"

"Bacağımı tutan ne?" dedi adam, sesinde bir dehşet tınısıyla. Bacağını kurtarmaya çalıştı. Baskı arttı.

"Bilmek istemezsin," dedi Rincewind. "Dikkatini topla, lütfen. Yabancı nerede?"

"Burada değil! Onu Broadman'in yerine götürdüler! Herkes onu arıyor! Sen Rincewind'sin, değil mi? Kutu –insanları ısıran kutu– oyoyoyo... lütfeeeeen..."

Rincewind gitmişti. Nöbetçi görünmez bacak yakalayıcısının bacağını bıraktığını hissetti. Sonra, ayağa kalkmaya çalıştığında büyük, ağır, köşeli *bir şey* karanlıktan fırlayıp ona çarptı ve sihirbazın arkasından koştu. Yüzlerce minik ayağı olan bir şey...

İkiçiçek kendi yaptığı konuşma kılavuzunu kullanarak, *sıggort-ah*'ın gizemlerini Broadman'e açıklamaya çalışıyordu. Şişman hancı, küçük kara gözleri parlayarak dikkatle dinliyordu.

Masanın diğer ucunda Ymor, eğlentiyle onları izliyor; arada bir tabağındaki yemek artıklarıyla kuzgunlarını besliyordu. Yanında Withel odayı arşınlıyordu.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi Ymor, gözlerini karşısındaki iki adamdan ayırmadan. "Hissedebiliyorum, Stren. Burada bize saldırmaya kim cesaret edebilir ki? Sokak sihirbazı da

gelecek. Gelmeyecek cesareti yok. Ve pazarlık etmeye çalışacak. Onu da ele geçireceğiz. Altınlar ve sandıkla birlikte."

Withel tek gözüyle dik dik ona baktı ve yumruğunu siyah eldivenli eline indirdi.

"Disk'in tamamında o kadar çok akıllı armutağacı olduğunu kim bilebilirdi?" dedi. "Nereden bilebilirdik?"

"Çok fazla endişeleniyorsun, Stren. Bu sefer daha iyi iş çıkaracağından eminim," dedi Ymor, hoş bir şekilde.

Yardımcısı tiksintiyle hıhladı ve adamlarına sataşmak üzere odadan çıktı. Ymor turisti izlemeye devam etti.

Tuhaftı, ama küçük adam durumunun ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiş görünüyordu. Ymor onun defalarca büyük bir tatmin içinde çevresine bakındığını görmüştü. Asırlardır Broadman'le konuşuyordu ve Ymor bir kâğıt parçasının el değiştirdiğini görmüştü. Ve Broadman yabancıya para vermişti. Tuhaftı.

Broadman ayağa kalkıp sallana sallana başhırsızın sandalyesinin yanından geçerken, Ymor'un eli çelik bir yay gibi fırladı ve şişman adamı önlüğünden yakaladı.

"Bütün o konuşmalar da neydi, dostum?" diye sordu Ymor usulca.

"Y-yok bir şey, Ymor. Yalnızca özel bir iş gibi."

"Dostlar arasında sır olmaz, Broadman."

"Evet. Eh. Ben de aslında pek emin değilim. Bir tür bahis gibi, anladın mı?" dedi hancı huzursuz bir biçimde. "*Sığ-gort-ah,* deniyor. Patlak Davul'un yanmayacağı üzerine iddiaya girmişsin gibi."

Ymor gözlerini adama dikti ve uzun uzun baktı. Sonunda Broadman korku ve utanç içinde kıpırdanmaya başladı. Sonra başhırsız kahkahayı patlattı.

"Bu eski, kurt yeniği, kereste yığınının mı?" dedi. "Adam deli olmalı!"

"Evet, ama parası olan bir deli. Şimdi elinde bir... sözcüğü hatırlamıyorum, ama 'P' ile başlıyor... ondan olduğunu söylüyor. Bahis parası diyebilirsin. Agatean İmparatorluğu'ndaki patronları ödeyecekmiş. Patlak Davul yanarsa. Dilediğimden değil. Yanmasını. Patlak Davul'un, yani. Demek istediğim, benim yuvam gibidir, Patlak..."

"O kadar da aptal değilsin, değil mi?" dedi Ymor ve hancıyı itti.

Kapı, menteşeleri üzerinde hızla savruldu ve duvara çarptı.

"Hey, o benim kapım!" diye bağırdı Broadman. Sonra merdivenin tepesinde duran kişiyi tanıdı ve tam zamanında masanın arkasına saklanarak, odada uçarak gelen ve tahtaya saplanan kısa, siyah bir dart okundan kıl payı kurtuldu.

Ymor elini dikkatle hareket ettirerek bir kupaya bira doldurdu.

"Bana katılmaz mısın, Zlorf?" dedi sakin sakin. "O kılıcı indir, Stren. Zlorf Pazenayak dostumuz."

Suikastçılar Loncası'nın başkanı, kısa tüf borusunu beceriyle döndürdü ve tek bir rahat hamleyle kınına bıraktı.

"Stren!" dedi Ymor.

Siyahlara bürünmüş hırsız tıslad ı ve kılıcını kınına soktu. Ama elini kabzasından, gözlerini suikastçıdan ayırmadı.

Kolay iş değildi. Suikastçılar Loncası'nda terfi, rekabete dayalı sınav sistemiyle yapılırdı ve en önemli kısmı –aslında, tek önemli kısmı– Uygulama'ydı. Zlorf'un geniş, dürüst yüzü pek çok dövüş iziyle kaplıydı. Başlangıçta bile o kadar yakışıklı bir yüz değildi, muhtemelen. Ataları arasında gün ışığından korkan bir trol olduğu için siyah başlıklar, pelerinler ve gece gezintileri gerektiren bir meslek seçtiği söyleniyordu. Bunu, Zlorf'un duyabileceği kadar yakın bir yerde söyleyenler, kulaklarını eve şapkaları içinde taşırlardı.

Zlorf sakin sakin merdivenden indi ve bir dizi suikastçı da peşinden geldi. Ymor'un tam önüne vardığında, "Turist için geldim," dedi.

"Bu seni ilgilendiriyor mu, Zlorf?"

"Evet. Grinjo, Urmond – yakalayın onu."

İki katil öne çıktı. Stren önlerinde bitti. Kılıcı, arada kalan havayı atlamış gibi, boğazlarının beş santim önünde cisimleşmişti.

"Muhtemelen yalnızca birinizi öldürebilirim," diye mırıldandı, "ama kendinize sorun – hanginizi?"

"Başını kaldır Zlorf," dedi Ymor.

Kirişlerin arasındaki karanlıktan bir dizi sarı, kötücül göz onlara bakıyordu.

"Bir adım daha atarsan, buradan daha az gözyuvarıyla ayrılırsın," dedi başhırsız. "Bu yüzden otur ve bir içki iç Zlorf. Bu işi mantıklı bir biçimde konuşalım. *Ben* aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum. Sen çalmazsın – ben öldürmem. En azından, para karşılığında..." diye ekledi, bir duraksamanın ardından.

Zlorf sunulan birayı aldı.

"Ee?" dedi. "Ben onu öldüreceğim. Sen soyacaksın. Şuradaki, komik görünüşlü adam mı?"

"Evet."

Zlorf İkiçiçek'e baktı ve İkiçiçek ona sırıttı. Zlorf omuz silkti. Birilerinin başka birilerinin ölmesini neden istediğini düşünmek için pek fazla zaman harcamazdı. Geçinmenin bir yoluydu, yalnızca.

"Müşterinin kim olduğunu sorabilir miyim?" dedi Ymor.

Zlorf elini kaldırdı. "Lütfen!" diye itiraz etti. "Profesyonel görgü kuralları."

"Elbette. Bu arada..."

"Evet?"

"Dışarıda iki nöbetçim var, sanıyorum..."

"Vardı."

"Ve sokağın karşısındaki kapı aralığında da birkaç tane...

"Eskiden..."

"Çatıda ise iki okçu."

Tıpkı beceriksizce sürülmüş bir tarlayı süpüren son gün ışığı huzmesi gibi, Zlorf'un yüzünden bir kuşku ifadesi geçti.

Kapı hızla açıldı ve arkasında duran katili feci ezdi.

"Şunu yapmayı kesin!" diye ciyakladı Broadman, masanın altında.

Zlorf ile Ymor eşikte duran şekle baktılar. Kısa boylu, şişman ve zengin giyimliydi. Çok zengin giyimli. Arkasında uzun boylu, iri yarı şekiller vardı. Çok iri yarı, *tehditkâr* şekiller.

"O kim?" dedi Zlorf.

"Ben onu tanıyorum," dedi Ymor. "Adı Rerpf. Pirinç Köprü'nün oradaki İnleyen Tabak Meyhanesi'nin sahibi. Stren, at şunu!"

Rerpf yüzüklerle kaplı elini kaldırdı. Kapıya yönelmiş olan Stren Withel duraladı. Oldukça büyük birkaç trol eğilerek kapıdan geçmiş, aydınlıkta gözlerini kırpıştırarak şişman adamın iki yanına dikilmişti. Un çuvalına benzeyen kollarında, kavun büyüklüğünde kaslar kabarmıştı. Her birinin elinde çift başlı birer balta vardı. Onları başparmakları ile işaret parmakları arasında tutuyorlardı.

Broadman öfkeli bir yüzle saklandığı yerden fırladı.

"Dışarı!" diye haykırdı. "Çıkar o trolleri buradan!"

Kimse yerinden kıpırdamadı. Aniden oda sessizleşmişti. Broadman çabucak çevresine bakındı. Tam olarak ne dediğini ve bu sözleri tam olarak kime söylediğini kavramaya başlamıştı. Dudaklarından bir inleme kaçtı; aralarına mesafe koymaktan pek memnun bir inleme.

Tam kiler kapısına ulaştığı anda, trollerden biri jambon büyüklüğündeki elinin tembel bir fiskesiyle baltasını oda boyunca savurdu. Kapının çarpması ve hemen ardından, baltanın çarpması ile ikiye yarılması tek bir ses çıkardı.

"Ah, lanet olsun!" diye nida etti Zlorf Pazenayak.

"Ne istiyorsun?" dedi Ymor.

"Tüccarlar ve Esnaflar Loncası adına buradayım," dedi Rerpf sakin sakin. "Çıkarlarımızı korumak için, diyebilirsiniz. Küçük adamı kastediyorum."

Ymor alnını kırıştırdı.

"Üzgünüm," dedi. "Tüccarlar Loncası dediğini duyduğumu sandım."

"Ve Esnaflar..." diye onayladı Rerpf.

Şimdi arkasında trollere ek olarak, Ymor'un belli belirsiz tanıdığı pek çok insan vardı. Onları tezgâhların ve barların arkasında görmüş olabilirdi. Gölgelerde kalan şekiller genellikle; kolaylıkla görmezden gelinebilecek, kolaylıkla unutulabilecek şekiller. Zihninin bir köşesinde kötü bir his büyümeye başladı. Öfkeli bir koyunla –emrinde kurtlar çalışan bir koyun– karşı karşıya kalmış bir tilkinin nasıl hissedeceğini merak etti.

"Bu... Lonca, ne zamandan beri var, sorabilir miyim?" diye sordu.

"Bu öğleden sonradan beri," dedi Rerpf. "Ben turizmden sorumlu başkan yardımcısıyım, bilirsin."

"Bahsettiğin bu, turizm denen şey ne peki?"

"Ah, tam olarak emin değiliz..." dedi Rerpf. Yaşlı, sakallı bir adam onun omzunun üzerinden başını uzattı ve çatlak bir sesle konuştu, "Morpork şarap satıcılarının adına konuşmam gerekirse, turizm demek 'satış' demektir. Anladın mı?"

"Ee?" dedi Ymor soğuk soğuk.

"Ee'si," dedi Rerpf, "dediğim gibi, çıkarlarımızı koruyoruz."

"Hırsızlar DIŞARI, Hırsızlar DIŞARI!" diye gakladı yaşlı yoldaşı. Pek çok başkası da tezahüratı tekrarlamaya başladılar. Zlorf sırıttı. "Suikastçılar da..." dedi yaşlı adam. Zlorf hırladı.

"Mantıklı aslında, dedi Rerpf. "Şehrin her köşesinde hırsızlık yapanlar ve adam öldürenler varken, misafirlerimiz nasıl izlenimlerle ayrılacaklar buradan? Tarihsel ve kentsel olarak pek çok ilginç özelliği, pek çok nevi şahsına münhasır gelenekleri olan, güzel bir şehri görmek için onca yoldan geliyorsun ve arka sokakların birinde ölü uyanıyorsun ya da kendini Ankh'ta sürüklenirken buluyorsun. Arkadaşlarına ne kadar çok eğlendiğini nasıl söyleyeceksin? Kabul etmeliyiz ki, zamana ayak uydurmak lazım."

Zlorf ve Ymor bakıştılar.

"Lazım, değil mi?" dedi Ymor.

"O zaman birlikte uyduralım, birader," diye kabul etti Zlorf. Tek bir hamleyle tüf borusunu ağzına götürdü ve kısa bir ok ıslık çalarak en yakındaki trole uçtu. Trol yerinde dönerek baltasını savurdu, balta uğuldayarak suikastçının başının üzerinden geçti ve arkasındaki talihsiz hırsıza saplandı.

Rerpf eğilerek, arkasındaki trolün dev demir yayını kaldırmasına ve mızrak büyüklüğünde bir oku en yakındaki suikastçıya fırlatmasına izin verdi. Bu daha başlangıçtı...

***

Oktarinin –sekizinci rengin, hayal gücünün renginin– ışınlarına duyarlı olan kişilerin, başkalarının göremediği şeyleri görebildiği daha önce de belirtilmişti.

Peşinde Sandık, Morpork'un kalabalık, meşalelerle aydınlatılmış akşam pazarlarında koşturmakta olan Rincewind uzun boylu, karanlık bir şekle çarptı, birkaç usturuplu küfür sallamak için döndü ve Ölüm'le göz göze geldi.

Ölüm olmalıydı. Başka kimse boş göz yuvalarıyla dolaşmazdı. Omzunun üzerindeki tırpan da bir başka ipucuydu, elbette. Rincewind dehşet içinde bakarken, kendi aralarında bir şakaya gülüşmekte olan bir çift, hiç fark etmeden şeklin içinden geçip gitti.

Hareketli hiçbir parçası olmayan bir yüz ne kadar şaşkın görünebilirse, Ölüm de o kadar şaşkın görünüyordu.

RINCEWIND? dedi Ölüm, yerin kat kat altında, kurşun kapıların çarpılarak kapanması kadar pes ve ağır bir sesle.

"Hıı," dedi Rincewind, o gözsüz bakışlar karşısında gerilemeye çalışarak.

AMA SEN NEDEN BURADASIN? (Güm, güm, dedi mezar kapakları, kadim dağların altındaki solucan dolu mahzenlerde...)

"Mm, neden olmayayım?" dedi Rincewind. "Her neyse, eminim senin yapacak çok işin vardır; bu yüzden, hadi bana..."

BANA ÇARPTIĞINA ŞAŞIRDIM, RINCEWIND. ÇÜNKÜ TAM DA BU GECE SENİNLE RANDEVUM VAR.

"Ah hayır, pek de..."

ELBETTE, BENİM AÇIMDAN CAN SIKICI OLAN ŞU Kİ, SENİNLE PSEPHOPOLOLİS'TE BULUŞMAYI BEKLİYORDUM.

"Ama Psephopololis sekiz yüz kilometre uzakta!"

KOCA SİSTEMİN YİNE ALTÜST OLDUĞUNU SÖYLEME BANA. BUNU GÖREBİLİYORUM. BAKSANA, ACABA SEN...?

Rincewind ellerini, kendini korumak istercesine kaldırarak geriledi. Yakındaki bir tezgâhta, bir balıkçı ilgiyle bu deli adamı izliyordu.

"Mümkün değil!"

SANA ÇOK HIZLI BİR AT ÖDÜNÇ VEREBİLİRİM.

"Hayır!"

HİÇ ACIMAYACAK.

"Hayır!" Rincewind döndü ve kaçtı. Ölüm onun uzaklaşmasını izledi ve kızgınlıkla omuz silkti.

BASTIR GİT O ZAMAN! dedi Ölüm. Döndü ve balıkçıyı fark etti. Ölüm hırlayarak kemikli parmağını uzattı ve adamın kalbini durdurdu, ama bunu yapmış olmak ona gurur vermiyordu.

Sonra o gecenin ilerleyen saatlerinde neler olacağını hatırladı. Ölüm'ün gülümsediğini söylemek doğru olmazdı, çünkü zaten yüz hatları kemikli bir sırıtışla donmuş durumdaydı. Ama bir veba çukuru kadar neşeli, küçük bir ezgi mırıldanmaya başladı ve oradan geçmekte olan bir mayıs sineğinin canını ve balıkçı tezgâhının altına büzülmüş olan bir kedinin (bütün kediler oktarin rengini görebilir) dokuz canından birini almak için duraksadıktan sonra, topuğu üzerinde döndü ve Patlak Davul'a doğru yürümeye başladı.

Morpork'taki Kısa Sokak aslında şehrin en uzun sokağıdır. Dönüşyönü ucunda, Filigran Sokak, T biçiminde Kısa Sokak'ı keser ve Patlak Davul, sokağı boylu boyunca görebilecek bir yerdedir.

Kısa Sokak'ın diğer ucunda, karanlık, köşeli bir şekil yüzlerce minik bacak üzerinde doğruldu ve koşmaya başladı. İlk başta sallana sallana koşturuyordu, ama sokağı yarıladığında ok gibi hızlanmıştı...

Patlak Davul'un dışında, kapıyı koruyan iki trolden birkaç adım uzakta, daha da karanlık bir gölge, duvara yapışmış yan yan ilerliyordu. Rincewind ter içinde kalmıştı. Troller kemerindeki, özel olarak hazırlanmış keselerin tıngırtısını duyarsa...

Trollerden biri meslektaşının omzuna dokundu ve iki çakıl taşının çarpışmasına benzer bir ses çıktı. Trol, yıldız ışıklarının aydınlattığı sokağı gösterdi...

Rincewind saklandığı yerden fırladı, döndü ve yükünü Davul'un en yakın penceresinden içeri attı.

Withel gelişini gördü. Torba yay çizerek, havada ağır ağır dönerek uçtu ve bir masanın köşesine çarparak patladı. Bir dakika sonra her yerde ışıl ışıl altın paralar saçılmış yuvarlanıyordu.

Altın paraların minik çınlamaları ve yaralıların inlemeleri dışında, oda aniden sessizleşti. Withel bir küfür sallayarak dövüşmekte olduğu katili ittirdi. "Tuzak bu!" diye haykırdı. "Kimse yerinden kıpırdamasın!"

Altmış adam ve bir düzine trol, altınları avuçlamak üzereyken yerlerinde dondular.

Sonra kapı üçüncü defa çarpılarak açıldı. İki trol telaşla içeri girdi, kapıyı arkalarından kapattı, kalın sürgüsünü yerine yerleştirdi ve merdiveni koşarak indi.

Dışarıda koşar adım gelen birilerinin ayak sesleri yükseldi. Kapı son defa açıldı. Aslında patladı, büyük tahta sürgü odanın diğer ucuna uçtu ve çerçeve yerinden çıktı.

Kapı ve çerçevesi bir masaya düştü ve masa paramparça oldu. İşte o zaman, yerlerinde donmuş olan meyhane ahalisi tahta yığınının içinde başka bir şey olduğunu fark ettiler. Üzerindeki kırık kerestelerden kurtulmak için deli gibi silkelenmekte olan bir kutu.

Rincewind kırık kapıda belirdi ve altın el bombalarından bir tane daha attı. Torba duvara çarptı ve bir altın yağmuru döküldü.

Aşağıdaki mahzende, Broadman kendi kendine mırıldanarak yukarı baktı ve işine devam etti. Döngelkışı için ayırdığı tüm mum stokunu yere dizmiş ve tüm çıra stokunu aralarına serpilmişti. Şimdi de lamba yağı fıçısına yönelmişti.

"Sığ-gort-ah," diye mırıldandı. Yağ fışkırdı ve ayaklarının çevresinde çalkalandı.

Withel, yüzü bir öfke maskesi, fırtına gibi yaklaşıyordu. Rincewind dikkatle nişan aldı ve bir altın torbasını hırsızın suratında patlattı.

Ama Ymor şimdi parmağını suçlarcasına Rincewind'e uzatmış, bağırıp çağırıyordu. Bir kuzgun çatıdaki tüneğinden uçtu ve parıl parıl sivri tırnaklı pençelerini açarak sihirbaza doğru çullandı.

Hedefine varamadı. Yolu yarılamıştı ki, Sandık kıymık yatağından fırladı, havada kapağını araladı ve sonra şak diye kapattı.

Hafifçe yere kondu. Rincewind kapağın yine hafifçe açıldığını gördü. Palmiye yaprağı kadar geniş, maun kadar koyu kırmızı bir dilin birkaç dağınık tüyü yaladığını görmesine yetecek kadar.

Aynı anda tavandaki dev mum çemberi düştü ve oda karanlığa boğuldu. Rincewind eğildi, sonra sıçradı, bir kirişi yakaladı ve kendisini bile şaşırtan bir güçle, sallanarak çatının göreceli güvenliğine tırmandı.

"Heyecan verici, değil mi?" dedi bir ses kulağının dibinden.

Aşağıda hırsızlar, suikastçılar, troller ve tüccarlar; hemen hemen aynı anda, altın paralarla kayganlaşmış, pek çok tehditkâr şekille dolu bir odada, kesinlikle dehşet verici bir şeyle birlikte yarı karanlıkta kapana kısıldıklarını fark ettiler. Hep birden kapıya koştular, ama kapının tam olarak nerede olduğu konusunda hepsi ayrı fikre sahipti.

Kargaşanın üzerinde, Rincewind İkiçiçek'e baktı.

"Lambanın ipini sen mi kestin?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Neden buradasın?"

"Kimsenin yoluna çıkmayayım dedim."

Rincewind bunu düşündü. Söyleyebileceği pek bir şey yoktu. İkiçiçek ekledi: "Gerçek bir meyhane kavgası! Hayal ettiğimden de iyi! Sence onlara teşekkür etmeli miyim? Yoksa bunu sen mi ayarladın?"

Rincewind boş boş İkiçiçek'e baktı. "Bence artık aşağı inmemiz lazım," dedi boş bir sesle. "Herkes gitti."

İkiçiçek'i sürükleyerek döküntü kaplı zeminden geçirdi ve merdiveni tırmandı. Son saatlerini sürmekte olan geceye çıktılar. Hâlâ birkaç yıldız vardı, ama ay batmıştı ve kenaryönünde hafif, gri bir parıltı vardı. Daha da önemlisi, sokak boştu.

Rincewind kokladı.

"Yağ kokusu alıyor musun?" dedi.

Sonra Withel gölgelerden çıktı ve ona çelme taktı.

Mahzen basamaklarının tepesinde, Broadman diz çöktü ve kibrit kutusunu kurcaladı. Kutu ıslaktı.

"O lanet kediyi öldüreceğim," diye mırıldandı Broadman ve el yordamıyla, normalde kapının yanındaki çıkıntıda duran yedek kutuyu bulmaya çalıştı. Kutu yerinde değildi. Broadman kötü bir sözcük söyledi.

Tam yanında, havada ince bir mum belirdi.

BUNU AL.

"Sağ ol," dedi Broadman.

HİÇ ÖNEMLİ DEĞİL.

Broadman mumu merdivenden aşağı fırlatacak oldu. Eli havada durdu. Alnını kırıştırarak muma baktı. Sonra döndü ve mumu kaldırarak sahneyi aydınlattı. Mum fazla ışık yaymıyordu, ama karanlığa bir şekil veriyordu.

"Ah, olamaz..." diye nefes verdi Broadman.

OLUR, OLUR, dedi Ölüm.

Rincewind yuvarlandı.

Bir anlığına, Withel'in onu yattığı yerde şişleyeceğini sandı. Ama durum daha da kötüydü. Withel onun kalkmasını bekliyordu.

"Görüyorum ki bir kılıcın var, sihirbaz," dedi usulca. "Ayağa kalkmanı öneririm. Bakalım o kılıcı ne kadar iyi kullanabiliyorsun."

Rincewind cesaret edebildiğince yavaşça doğruldu ve kemerinden, bir asır ve birkaç saat önce bir nöbetçiden aldığı kısa kılıcı çekti. Withel'in kıl kadar ince kılıcıyla karşılaştırılınca kısa, küt bir şeydi.

"Ama ben kılıç kullanmayı bilmem," diye sızlandı.

"Güzel."

"Sihirbazların keskin kenarlı silahlarla öldürülemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Rincewind çaresizlikle.

Withel soğuk soğuk gülümsedi. "Öyle duydum," dedi. "Doğru olup olmadığını öğrenmek için can atıyorum."

Rincewind uzatılan kılıcı şans eseri karşıladı, şokla elini yana savurunca tesadüfen ikinci hamleyi de savuşturdu ve üçüncüyü cübbesinde, kalbinin olduğu noktaya aldı.

Bir şıngırtı oldu.

Withel'in zafer hırlaması gırtlağında soldu. Kılıcını geri çekip korkudan ve suçluluk duygusundan donakalmış olan sihirbazı yine dürtükledi. Bir şıngırtı daha geldi ve sihirbazın cübbesinin kolundan altın paralar düşmeye başladı.

"Demek kanın altın akıyor, öyle mi?" diye tısladı Withel. "Ama o hırpani sakalın içinde de altın saklıyor musun, seni küçük..."

Son bir darbe için kılıcını kaldırırken, Patlak Davul'un kapısında büyümekte olan donuk parıltı titreşti, soldu ve sonra öyle bir patlama oldu ki, yarattığı ateş topu duvarları şişirdi ve çatıyı kapıp otuz metre havaya uçurduktan sonra kor kırmızı bir kiremit yağmuru eşliğinde darmadağın etti.

Withel kaynayan alevlere kılını kıpırdatmadan bakıyordu. Ve Rincewind fırladı. Hırsızın kılıç tutan kolunun altına daldı ve kendi kılıcını öyle beceriksizce hesaplanmış bir yay halinde savurdu ki, adama kılıcın yan tarafıyla vurduktan sonra kılıç elinden uçup gitti. Havadan kıvılcımlar ve alev alev yağ damlaları yağarken Withel çelik eldivenli ellerini uzattı ve Rincewind'i boğazından yakalayarak yere çökertti.

"Bunu sen yaptın!" diye haykırdı. "Sen ve hile dolu kutun!"

Başparmağı Rincewind'in soluk borusunu buldu. İşte bu, diye düşündü sihirbaz. Her nereye gidiyorsam, buradan daha kötü olamaz...

"Af edersiniz," dedi İkiçiçek.

Rincewind baskının azaldığını hissetti. Withel, yüzünde amansız bir nefret ifadesiyle doğruldu.

Parlak bir köz parçası sihirbazın üzerine düştü. Rincewind onu telaşla süpürdü ve ayağa kalktı.

İkiçiçek Withel'in arkasındaydı ve adamın kendi, kılıcının iğne kadar keskin ucunu hırsızın beline dayamıştı. Rincewind gözlerini kıstı. Cübbesinin içine uzandı, sonra elini yumruk yaparak çıkardı.

"Kıpırdama," dedi.

"Bunu doğru yapıyor muyum?" diye sordu İkiçiçek endişeyle.

"Kıpırdarsan seni karaciğerinden şişleyeceğini söylüyor," diye serbest çeviri yaptı Rincewind.

"Bundan kuşkuluyum," dedi Withel.

"İddiaya var mısın?"

"Hayır."

Withel turiste dönmeye hazırlanırken Rincewind bir yumruk savurdu ve hırsızın çenesine indirdi. Withel bir an hayretle ona baktı ve sonra sessizce çamurların üzerine devrildi.

Sihirbaz acıyan yumruğunu açtı ve zonklayan parmaklarının arasından bir avuç altın para yere yuvarlandı. Rincewind baygın hırsıza baktı.

"Oy aman," diye inledi.

Başını kaldırdı ve boynuna bir köz daha inince bağırdı. Sokağın iki yanında alevler çatıdan çatıya atlıyordu. Çevresinde insanlar pencerelerden eşyalarını fırlatıyor, dumanlar fışkıran

ahırlardan atlarını çıkarıyorlardı. Kor kadar sıcak bir volkana dönmüş olan Davul'daki yeni bir patlamayla, koca bir mermer şömine uçarak başlarının üzerinden geçti.

"En yakındaki Aksidönüşyönü Kapısı!" diye bağırdı Rincewind, yıkılan kirişlerin çatırtısının üzerinden. "Gel!"

İkiçiçek'in gönülsüz kolunu yakaladı ve sokakta sürüklemeye başladı.

"Sandığım..."

"Boş ver sandığını! Burada biraz daha kalırsan, sandığa falan ihtiyaç duymayacağın bir yere gidersin! Hadi gel!" diye haykırdı Rincewind.

Bölgeyi terk eden korkmuş insan kalabalığının içinden geçerlerken sihirbaz serin şafak havasını derin derin içine çekiyordu. Kafasını meşgul eden bir şey vardı.

"Bütün mumların söndüğünden eminim," dedi. "O zaman Davul nasıl alev aldı?"

"Bilmiyorum," diye inledi İkiçiçek. "Bu korkunç bir şey, Rincewind! Halbuki ne kadar iyi anlaşıyorduk."

Rincewind hayretler içinde durdu, bir başka kaçak ona çarptı ve bir küfür sallayarak geçip gitti.

"*Anlaşıyor muydunuz?*"

"Evet, harika insanlar, diye düşünüyordum. Dil biraz sorun oldu, ama partilerine katılmamı o kadar istiyorlardı ki itiraz kabul etmiyorlardı. Gerçekten çok dost canlısı insanlar, diye düşündüm..."

Rincewind itiraz edecek oldu ama sonra, nereden başlayacağını bilmediğini fark etti.

"Bizim Broadman için büyük darbe olacak," diye devam etti İkiçiçek. "Yine de akıllı adammış. İlk prim ödemesi olarak aldığım *rhinu* hâlâ duruyor."

Rincewind prim ödemesinin ne olduğunu bilmiyordu, ama aklı hızlı çalışırdı.

"Davul'a sığ-gort-ah mı yaptın?" dedi. "Broadman'le, hanının yanmayacağına dair iddiaya mı girdin?"

"Ah, evet. Standart değerleme. İki yüz *rhinu*. Neden sordun?"

Rincewind döndü, hızla onlara doğru gelen alevlere baktı ve iki yüz *rhinu* ile Ankh-Morpork'un ne kadarının satın alınabileceğini merak etti. Oldukça büyük bir kısmının alınabileceğine karar verdi. Ama şu anda, o alevler bu kadar hızlı ilerlerken değil...

Dönüp turiste baktı.

"Sen..." diye başladı ve Trob dilindeki en kötü sözcüğü hatırlamaya çalıştı; küçük, mutlu Troblular doğru düzgün küfretmeyi bilmiyorlardı.

"Sen," diye tekrarladı. Telaşla koşturan biri daha ona çarptı ve omzundaki kılıç Rincewind'i kıl payı ıskaladı. Rincewind'in azap içindeki öfkesi patladı.

"Seni küçük (bakır burun halkası takarken gök gürültülü fırtına sırasında Raruaruaha Dağı'nın tepesinde ayak banyosunun içinde durup Şimşek Tanrıçası Alohura'nın yüzünün hastalıklı bir uloruaha köküne benzediğini haykıran)!"

YALNIZCA İŞİMİ YAPIYORUM, dedi şekil, uzun adımlarla uzaklaşarak.

Her sözcük mermer tabakalar kadar ağırdı; dahası, Rincewind onları kendisinden başka kimsenin işitmediğinden emindi.

İkiçiçek'i yine yakaladı.

"Buradan gidelim!" dedi.

Ankh-Morpork'taki yangının bir ilginç yan etkisi, *sığ-gort-ah* poliçesiyle ilgiliydi. Poliçe Patlak Davul'un harap çatısından yükselerek şehirden ayrıldı, termal akıntılara kapılarak DiskDünya'nın atmosferinde süzüldü ve günler sonra, binlerce

kilometre uzakta, Trob adalarındaki bir aloruaha çalısının üzerine kondu. Sade, güleç adalılar zamanla, daha sofistike komşularının alay konusu olmaya aldırmadan, poliçeyi tanrı olarak kabul edip tapınmaya başladılar. Tuhaf bir biçimde, takip eden birkaç sene boyunca yağmurlar ve hasat neredeyse doğaüstü ölçüde bereketli oldu ve bu, Görünmez Üniversite'nin Küçük Dinler Fakültesi tarafından adaya bir araştırma ekibi gönderilmesine yol açtı. Verdikleri karar, kanıtın ortada olduğuydu.

Rüzgâr yangını önüne katarak, yürüyen bir adamın hızından daha hızlı yaydı. Rincewind, yüzü alevler yüzünden kızarmış, su kabarcıklarıyla kaplanmış bir halde Aksidönüşyönü Kapısı'na vardığında, kapının keresteleri yanmaya başlamıştı bile. O ve İkiçiçek şimdi atlıydılar. At bulmak kolay olmamıştı; kurnaz bir tüccar atların değerinin elli katını istemiş ve değerin bin katı eline tutuşturulduğunda ağzı bir karış açık kalmıştı.

Büyük kapının kerestelerinin ilki bir kıvılcım patlaması eşliğinde çökerken dışarı fırladılar. Morpork bir alev kazanına dönüşmüştü.

Kırmızı alevlerin ışığında, dörtnala yolda giderlerken, Rincewind şu anda hızla binicilik öğrenmekte olan yoldaşına yan yan baktı.

"Vay canına," diye düşündü. "Yaşıyor! Ben de öyle. Kimin aklına gelirdi? Belki de bu, *yeraltıruhlarınınyansıyansesi*nde bir şeyler vardır?" Zor bir tabirdi. Rincewind, İkiçiçek'in kendi dilindeki sözcüğün kalın hecelerini telaffuz etmeye çalıştı.

"Ekolirik?" diye denedi. "Ekrognoti? Eko-gnomi?"

Bu iş görürdü. Kulağa doğru gibi geliyordu.

Nehrin aşağısında şehrin dumanları tüten son mahallesinden birkaç yüz adım sonra, tuhaf, dikdörtgen ve suyla ağırlaşmış

görünen bir nesne, aksidönüşyönü kıyısında çamurlu kıyıya çıktı. Nesneden hemen yüzlerce ayak çıktı ve çamurlu zeminde kayarak doğrulmaya çalıştı.

Sandık kendini kıyının tepesine çekti –is ve su lekeleriyle kaplanmıştı ve çok ama çok öfkeliydi– silkelendi ve nerede olduğuna baktı. Sonra hızla koşmaya başladı. Kapağına tünemiş olan küçük ve inanılmaz ölçüde çirkin bir cin, ilgiyle manzarayı seyrediyordu.

Bravd, Çakal'a baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"İşte böyle," dedi Rincewind. "Sandık bize yetişti. Nasıl diye sorma. Başka şarap var mı?"

Çakal boş şarap tulumunu kaldırdı.

"Bence bu gecelik yeterince içtin," dedi.

Bravd alnını kırıştırdı.

"Altın altındır," dedi sonunda. "Bir sürü parası olan bir adam nasıl kendini fakir görebilir? Ya zenginsindir ya da fakir. Mantıklı olan bu."

Rincewind hıçkırdı. Mantık'ı aklında tutmakta güçlük çekiyordu. "Eh," dedi, "bence şöyle oluyor, mesele şu ki, eh, oktironu bilir misin?"

İki maceraperest başlarını salladılar. Tuhaf, yanardöner metal, Halka Deniz çevresindeki yörelerde akıllı armutağacı kadar değerliydi ve aynı ölçüde nadirdi. Oktirondan yapılmış bir iğneye sahip olan biri asla yolunu kaybetmezdi; çünkü iğne, Disk'in büyü alanına çok duyarlı olduğundan, her zaman DiskDünya'nın merkezini işaret ederdi. Mucizevi bir şekilde, çorapları da yamardı.

"Eh, demem o ki, anlarsın, o altının çevresinde bir tür büyü alanı var. Finansal sihirbazlık gibi bir şey. Eko-gnomi." Rincewind kıkırdadı.

Çakal doğrulup gerindi. Güneş doğalı epey olmuştu ve aşağıdaki şehir sislere bürünmüş, pis kokulu buharlarla dolmuştu. Aynı zamanda altınla, diye karar verdi. Bir Morpork sakini bile, ölümle yüz yüze geldiğinde canını kurtarmak için hazinesini terk ederdi. Harekete geçme zamanı.

İkiçiçek denen küçük adam uyuyor gibiydi. Çakal ona baktı ve başını iki yana salladı.

"Şehir –ya da şehirden ne kaldıysa– bizi bekliyor," dedi. "Eğlenceli hikâyen için teşekkürler, Sihirbaz. Şimdi ne yapacaksın?" Sandık'a baktı. Sandık hemen geriledi ve kapağını adama şaklattı.

"Eh, şu anda şehirden ayrılan gemi yok," diye kıkırdadı Rincewind. "Sanırım Chirm'e giden kıyı yoluna döneceğiz. Ona göz kulak olmam lazım. Ama bak, ben hiçbirini uydur..."

"Tabii, tabii," dedi Çakal yatıştırırcasına. Arkasını döndü ve Bravd'ın tuttuğu atın eyerine tırmandı. Birkaç dakika sonra, iki kahraman, bir toz bulutu altındaki küçük beneklere dönüşmüşler, kömürleşmiş şehre doğru yol alıyorlardı.

Rincewind uyuyan turiste sersem sersem baktı. Uyuyan iki turiste... Barınacak zihin arayarak boyut boyut dolaşmakta olan gelişigüzel bir düşünce Rincewind'in savunmasız durumundan faydalanarak beynine girdi.

"Yine başımı derde soktun," diye inledi Rincewind ve geriye devrildi.

"Deli," dedi Çakal. Birkaç metre ötede, dörtnala at sürmekte olan Bravd başını salladı.

"Bütün sihirbazlar böyledir," dedi. "Cıva dumanı yüzünden. Beyinlerini çürütüyor. Mantarlar da."

"Yine de..." dedi kahverengi giyimli olan. Gömleğinin içine uzandı ve kısa bir zincire takılmış altın bir disk çıkardı. Bravd kaşlarını kaldırdı.

"Sihirbaz küçük adamda, ona zamanı söyleyen altın bir disk olduğunu söylemişti," dedi Çakal.

"İştahın mı kabardı, küçük dostum? Sen her zaman uzman bir hırsız olmuşsundur, Çakal."

"Evet," diye onayladı Çakal alçakgönüllülükle. Diskin kenarındaki düğmeye dokundu ve diskin kapağı açıldı.

İçeriye hapsedilmiş çok küçük bir iblis minik abaküsünden başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Saat sekizden on dakika eksik," diye hırladı. Kapak hızla kapandı ve Çakal'ın parmaklarını kıstırayazdı.

Çakal bir küfür sallayarak zaman-söyleyen diski çalılıların arasına fırlattı ve disk muhtemelen orada bir taşa çarptı. Her durumda, bir sebepten disk yarıldı; canlı bir oktarin çakması oldu, bir kükürt kokusu geldi ve zaman, hangi iblis boyutundan gelmişse, oraya geri döndü.

"Bunu neden yaptın?" dedi, sözleri duyabilecek kadar yakında olmayan Bravd.

"Neyi?" dedi Çakal. "Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey olmadı. Hadi gel; fırsatları boşa harcıyoruz!"

Bravd başını salladı. Birlikte atlarını döndürdüler ve kadim Ankh şehrine ve dürüst büyülere doğru dörtnala sürdüler.

SEKİZİN GÖNDERİLİŞİ

GİRİŞ

Diskdünya, mekanik yeteneği fazla ama hayal gücü daha az olan Yaratıcıların yarattığı evrenlere göre çok daha etkileyici manzaralar sunar.

Disk'in güneşi DiskDünya'nın çevresinde dönen küçük bir Ay'dan ibaret olsa da, patlamaları kroket halkalarından büyük olmasa da bu küçük eksiklik, meteorlarla delik deşik olmuş kadim kabuğunun üzerinde Disk'i taşıyan Büyük Kaplumbağa A'Tuin'in muhteşem görüntüsü ile birlikte düşünülmelidir. Sonsuzluğun kıyılarında yaptığı bu ağır yolculuk sırasında kimi zaman, A'Tuin ülke büyüklüğündeki kafasını çevirip, oradan geçmekte olan bir kuyrukluyıldızı kapar.

Bu manzaraların en çarpıcısı –çoğu beyin, A'Tuin'in galaktik büyüklüğüyle karşılaştığında buna inanmak istemese de– Disk'in denizlerinin Kenar'dan taşarak durmaksızın uzaya döküldüğü, sonsuz Kenar Çağlayanları'dır. Ya da belki, dünyayı kuşatan Çağlayan'ın üzerindeki puslu havada asılı duran, sekiz renkli Kenar Gökkuşağıdır. Sekizinci renk, güçlü güneş ışınlarının

yoğun büyü alanı üzerindeki dağılma etkisiyle ortaya çıkan oktarindir.

Ya da belki, en muhteşem manzara Merkez'dir. Orada, on beş kilometre yüksekliğinde, yeşil buzdan bir dağ, bulutları delerek yükselir. Dağın zirvesinde, Disk tanrılarının ikametgâhı Dunmanifestin bulunur. Altlarında uzanan dünyanın ihtişamına rağmen, Disk tanrılarının memnun olduğu çok nadirdir. Sırf her olasılıksızlık eğrisinin bir uzak ucu olması gerektiği için var olan bir dünyanın tanrısı olduğunu bilmek utanç vericidir; özellikle de Yaratıcılarının hayal gücünden çok mekanik yeteneğe sahip olduğu diğer boyutları görebilen bir varlık için. Bu yüzden, Disk tanrılarının her şeyi bilmeyi bir kenara bırakıp, zamanlarını kendi aralarında didişmek için harcamaları şaşırtıcı değildir.

O gün, daimi tetikteliği sayesinde baştanrı olarak kalmayı başarmış olan Kör Io, çenesini eline almış, önündeki kırmızı mermer masadaki oyun tahtasına bakıyordu. Kör Io, göz yuvalarının olması gereken yerde boş deriden başka bir şey olmadığı için bu ismi almıştı. Etkileyici ölçüde çok sayıda olan gözleri, kendilerine has, yarı-bağımsız yaşamlar sürüyordu. Çoğu şu anda masanın üzerinde süzülmekteydi.

Oyun tahtası, DiskDünya'nın dikkatle oyulmuş bir haritasıydı ve üzerine kareler çizilmişti. Karelerden bazılarında, özenle biçimlendirilmiş oyun taşları vardı. Bir insan oyun tahtasını görse, taşlardan ikisinin Bravd ile Çakal'a benzediğini fark ederdi. Diğerleri, Disk'te yeterinden de fazla bulunan başka kahramanları ve şampiyonları temsil ediyordu.

Oyundaki taraflar Io, Timsah Tanrı Offler, hafif meltemlerin tanrısı Zephyrus, Felek ve Hanım idi. Zayıf oyuncular elenmişti ve şimdi oyun tahtasının çevresinde gergin bir hava vardı. İlk kaybedenlerden biri Talih olmuştu, kahramanını (Offler'ın şanslı bir atışı sonucu) silahlı gnollerle dolu olan bir eve

koşturmuştu ve bundan kısa süre sonra Gece, Kader'le randevusu olduğunu iddia ederek, parasını alıp oyundan çekilmişti. Batık pek çok küçük tanrı da masaya yaklaşıp oyuncuların arkasına dikilmiş, akıl vermekteydi.

Oyundan ayrılacak bir sonraki kişinin Hanım olacağı üzerine bahisler oynanıyordu. Dikkate değer son şampiyon, dumanları tüten Ankh-Morpork'un enkazında bir kül tutamından ibaretti ve birinci sıraya yürütebileceği oyun taşı yoktu.

Kör Io, delikleri yakutlarla kapatılmış bir kafatası biçimindeki zar kutusunu aldı ve sayısız gözünü Hanım'a çevirerek beş-beş-beş attı.

Hanım gülümsedi. Hanım'ın gözleri parlak yeşildi, iris ya da gözbebekleri yoktu ve içten içe parlıyorlardı.

Sessizleşen odada, Hanım oyun taşı kutusunu karıştırdı ve en dibinden iki tane çıkarıp, iki kararlı tıkırtı eşliğinde tahtaya yerleştirdi. Oyuncuların geri kalanı hep birlikte eğilip taşlara baktı.

"Kafak biv fihirbav ve biv tüv memuv,"* dedi Timsah Tanrı Offler, ağzından fırlayan dişlerin üzerinden. "Gevçekten mi!" Tek pençesiyle, masanın ortasına kemik beyazı fişlerden bir yığın itti.

Hanım hafifçe başını salladı. Zar kutusunu aldı ve kaya kadar elinde sıkıca tuttu, ama içeride takırdayan üç küpü bütün tanrılar duyabiliyordu. Ve sonra zarlar masaya düşerek sekti.

Altı. Üç. Beş.

Ama beşe bir şeyler oluyordu. Milyarlarca molekülün tesadüfi çarpışmaları sonucunda yıpranmış zar bir köşesi üzerinde doğruldu, hafifçe döndü ve yedi geldi.

Kör Io küpü aldı ve yüzlerini saydı.

"*Hadi* ama," dedi bıkkın bıkkın. "Dürüst oyna."

---

* Kabak bir sihirbaz ve bir tür memur. [E. N.]

SEKİZİN GÖNDERİLİŞİ

Ankh-Morpork'tan Chirm'e giden yol yüksek, beyaz ve dolambaçlıydı. Kıvrıla kıvrıla dağlara tırmanan, alçalarak limon ağaçlarıyla kaplı serin yeşil vadilerden geçen, gıcırdayan halat köprülerle sarmaşık kaplı sarp boğazları aşan, çukurlar ve yarı yarıya gömülmüş kayalarla bezeli, otuz fersahlık kullanışsız ama pitoresk bir yol.

Pitoresk. Sihirbaz Rincewind (Görünmez Üni. Sihirbazlık Blm. [atıldı]) için yeni bir sözcüktü. Ankh-Morpork'un kömürleşmiş kalıntılarını geride bıraktığından beri öğrendiği sözcüklerden biriydi. Bir diğeri de, otantik. İkiçiçek'e bu sözcüğü kullanma ilhamını veren manzaraları dikkatle inceledikten sonra, pitoreskin korkunç derecede dik uçurumlarla dolu anlamına geldiği sonucuna varmıştı. Arada bir geçtikleri köyleri tarif etmek için kullandığı "otantik" ise, harap ve kimsenin gitmediği demekti.

İkiçiçek bir turistti, DiskDünya'da görülen ilk turist. Rincewind, turistin "ahmak" anlamına geldiğine karar vermişti.

Kekik kokuları ve arı vızıltıları arasında aylak aylak at sürerlerken, Rincewind son birkaç gün içinde yaşadıklarını düşündü. Ufak tefek yabancının deli olduğu açık olsa da, aynı zamanda

cömertti ve sihirbazın şehirde karşılaştığı kişilerin çoğundan çok daha az ölümcüldü. Rincewind ondan hoşlanmıştı. Ondan hoşlanmamak, bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu.

Şu anda, İkiçiçek teorik ve uygulamalı büyüye büyük ilgi göstermekteydi.

"Eh, bütün bunlar bana oldukça faydasız geliyor," dedi. "Ben her zaman, bilirsin, sihirbazın büyülü sözcüğü söylemesinin yeterli olduğunu düşünmüşümdür. Bütün bu, son derece zahmetli, ezber işi olmadan."

Rincewind dalgın dalgın başını salladı. Eskiden büyünün gerçekten de yabanıl ve kanunsuz olduğunu, ama Kadimler tarafından geçmişte, zamanın sisleri içinde ehlileştirilmiş olduğunu açıklamaya çalıştı. Kadimler büyüyü bağlamış, başka şeylerin yanı sıra, Gerçekliğin Korunumu Kanunu'na uymasını sağlamışlardı. Bu kanun, kullanılan yöntem ne olursa olsun, bir şeyi edinmek için gereken çabanın aynı olmasını gerektiriyordu. Uygulamada, bir kadeh şarap yanılsaması yaratmak kolaydı, çünkü ışık düzeninin hafifçe değiştirilmesi yeterli oluyordu. Diğer yandan, gerçek bir şarap kadehini salt zihinsel enerjiyle havaya kaldırmak için, basit kaldıraç ilkesi sebebiyle, beyninin kulaklarından fışkırmasını istemiyorsa, sihirbazın saatler boyunca sistematik bir biçimde hazırlanması gerekiyordu.

Hâlâ saf durumda kadim büyü bulunabileceğini ekledi. Sihrin Ermişleri onu, zaman-uzamın kristal yapısının içindeki sekiz yüzlü şeklinden tanıyorlardı. Oktiron metali vardı örneğin ve oktojen gazı. Her ikisi de tehlikeli düzeylerde saf sihir yayıyorlardı.

"Bütün bunlar çok moral bozucu, diye bitirdi.

"Moral bozucu mu?"

Rincewind eyerinde döndü ve küçük bacaklarının üzerinde sallana sallana yürümekte ve zaman zaman kapağını kelebeklere şaklatmakta olan sandığa baktı. İçini çekti.

"Rincewind yıldırımı dizginleyebilmesi gerektiğini düşünüyor," dedi, İkiçiçek'in boynundaki kutunun minik kapağından manzarayı seyretmekte olan resim cini. O sabahı efendisi için pitoresk manzaralar ve otantik sahneler resmederek geçirmişti ve sigara molasına çıkmıştı.

"*Dizginlemek* dediğimde, dizginlemek demek istemedim," diye terslendi Rincewind. "Demek istediğim, eh, yalnızca... bilmiyorum, doğru sözcükleri bulamıyorum. Ben yalnızca dünyanın daha düzenli olması gerektiğini düşünüyorum."

"Hayal kuruyorsun," dedi İkiçiçek.

"Biliyorum. Sorun da bu." Rincewind yine içini çekti. Saf mantık, evrenin mantık ve sayıların ahengi tarafından yönetilmesi hakkında söylenip durmak iyiydi, güzeldi. Ama basit gerçek şuydu ki, görünüşe göre Disk dev bir kaplumbağanın sırtında, uzayda seyrediyordu ve tanrıların, ateistlerin evlerine gidip pencerelerini kırmak gibi bir alışkanlıkları vardı.

Yol kenarındaki biberiyelerin arasında, vızıldayan arıların sesinden birazcık daha yüksek bir ses duyuldu. Seste, yuvarlanan kafatasları ya da çalkalanan bir zar kutusu gibi, tuhaf, kemiksi bir tını vardı. Rincewind çevresine bakındı. Çevrede kimse yoktu.

Bir sebepten, bu onu endişelendirdi.

Sonra hafif bir esinti oldu, şiddetlendi ve birkaç saniye sonra yok oldu. Birkaç ilginç ayrıntı dışında dünya aynı kaldı.

Örneğin, şimdi beş metre boyunda bir dağ trolü yolda duruyordu. Trol çok kızgındı. Bunun sebebi kısmen, trollerin genelde hep öfkeli olmalarıydı, ama beş bin kilometre uzaktaki Orkdöven Dağları'ndaki yuvasından bir anda Kenar'ın bu kadar yakınlarına nakledilmiş olması, Enerjinin Korunumu Kanunu gereğince, bu trolün iç ısısını arttırarak tehlikeli bir düzeye getirmişti. Trol dişlerini çıkardı ve saldırdı.

"Ne tuhaf bir yaratık," diye yorum yaptı İkiçiçek. "Tehlikeli midir?"

"Yalnızca insanlar için!" diye bağırdı Rincewind. Kılıcını çekti, kolunu kaldırdı ve rahat bir hareketle kılıcı fırlattı. Kılıç trolü tamamen ıskaladı ve yol kenarındaki çalıların arasına uçtu.

Eski dişlerin takırtısı gibi çok hafif bir ses duyuldu.

Kılıç, fundaların arasında saklanmış bir kayaya çarptı; ki bir izleyen olsa, o kadar büyük beceriyle saklanmış ki, bir saniye önce orada hiç olmadığı sanılabilir diyebilirdi. Kılıç kayadan sekti, somon gibi sıçradı ve trolün gri ensesine saplandı.

Yaratık homurdandı ve pençesini savurarak İkiçiçek'in atının böğründe derin bir yara açtı. At kişnedi ve yol kenarındaki ağaçların arasına kaçtı. Trol hızla dönerek Rincewind'i yakalamaya çalıştı.

Sonra, ağır işleyen sinir sistemi, yaratığa, öldüğü mesajını iletti. Trol bir an şaşkın şaşkın baktı ve sonra taşlaştı, devrildi ve paramparça oldu (troller, silikalılar sınıfı canlılarından olduğu için ölüm anında bedenleri hemen taşa dönüşmektedir).

"Aaarg," diye düşündü Rincewind, atı korkuyla şahlanırken. At yolda iki ayak üzerinde gerileyip sendeledikten sonra kişneyerek dönüp dörtnala ormana dalarken çaresizce tutundu.

Nal sesleri soldu ve havada yalnızca arıların vızıltısı ve kelebek kanatlarının hışırtısı kaldı. Bir ses daha vardı, parlak öğlen saatlerinde tuhaf kaçan bir ses.

Zar sesine benziyordu.

"Rincewind?"

Ağaçların arasındaki uzun koridorlar İkiçiçek'in sesini oradan oraya yansıtıyor, sonunda gelişigüzel ona geri fırlatıyordu. İkiçiçek bir taşa oturdu ve düşünmeye çalıştı.

İlk olarak, kaybolmuştu. Bu can sıkıcıydı ama onu pek de endişelendirmiyordu. Orman oldukça ilginç görünüyordu ve

muhtemelen çevrede elfler ya da gnomlar ya da her ikisi birden vardı. Aslında, birkaç kere, dalların arasından tuhaf, yeşil yüzlerin kendisine baktığını sanmıştı. İkiçiçek hep bir elfle tanışmak istemişti. Aslında asıl görmek istediği bir ejderhaydı, ama elf de olurdu. Ya da gerçek bir goblin.

Sandık'ı kayıptı ve bu sinir bozucuydu. Aynı zamanda yağmur yağmaya başlamıştı. Islak taşın üzerinde rahatsızca kıpırdandı ve işe bir de iyi yanından bakmaya çalıştı. Örneğin atı, deli gibi koşarken bir çalıya dalmış ve yavrulu bir dişi ayıyı rahatsız etmişti, ama ayı tepki veremeden uzaklaşmıştı. Sonra aniden, uyumakta olan büyük bir kurt sürüsünün arasından dörtnala geçmişti ve yine öyle çılgın bir hızla gidiyordu ki, öfkeli ulumalar çok geride kalmıştı. Yine de, gün ilerliyordu ve açık havada oyalanmak iyi bir fikir olmayabilir, diye düşündü İkiçiçek. Belki bir yerlerde bir... ormanlarda genelde ne tür konutlar olduğunu hatırlamak için düşündü... belki bir yerlerde bir kurabiye ev falan vardı.

Taş *gerçekten* rahatsız ediciydi. İkiçiçek başını eğdi ve ilk defa, tuhaf oymaları fark etti.

Örümceğe benziyordu. Yoksa kalamar mıydı? Yosun ve likenler ayrıntıları gizlemişti. Ama altına oyulmuş rünleri gizleyememişlerdi. İkiçiçek rünleri açık seçik okuyabiliyordu ve rünler şöyle diyordu:

Ey Yolcu! Konuksever Bel-Shamharoth'un Tapınağı merkezyönünde, bin adım uzakta.

İşte bu tuhaf, diye düşündü İkiçiçek, çünkü mesajı okuyabilse de o mesajı yazmak için kullanılan rünler ona tamamen yabancıydı. Bir şekilde, mesaj beynine, gözlerinden geçme zahmetine katlanmadan ulaşıyordu.

Ayağa kalktı ve sakinleşmiş olan atını bağladığı fidandan çözdü. Merkez'in ne yönde olduğundan emin değildi, ama ağaçların arasında bir tür patika vardı. Bu Bel-Shamharoth her kimse,

yolunu kaybetmiş yolculara yardım etmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Her durumda ya patikayı seçecekti ya da kurtlarla kalmayı. İkiçiçek kararlılıkla başını salladı.

Saatler sonra, İkiçiçek'in kokusunu takip eden iki kurt aynı çimenliğe vardı. Yeşil gözleri tuhaf, sekiz bacaklı oymaya takıldı –gerçekten bir örümcek ya da ahtapot olabilirdi, ama bambaşka, daha tuhaf bir şey de olabilirdi– ve aslında o kadar da aç olmadıklarına karar verdiler.

Yaklaşık beş kilometre uzakta, başarısız bir sihirbaz bir kayın ağacının yüksek bir dalına tutunmuş, sarkıyordu.

Bu, beş dakikalık hararetli bir koşturmacanın sonucuydu. İlk önce, çalıların arasından öfkeli bir dişi ayı çıkmış, pençesinin tek bir hareketiyle atının gırtlağını paralamıştı. Sonra, Rincewind katliamdan kaçarken, bir sürü sinirli kurdun dolanıp durduğu bir açıklığa dalmıştı. Görünmez Üniversite'deki, Rincewind'in havalanma büyüsünü becereceğinden umudunu kesen hocaları, neredeyse hiç dokunmadan, en yakın ağaca ulaşma ve tırmanma hızını görseler hayretten hayrete düşerlerdi.

Şimdi yalnızca yılan meselesi vardı.

Büyüktü, yeşildi ve dala dolanmış, sürüngen sabrıyla bekliyordu. Rincewind yılanın zehirli olup olmadığını merak etti, ama sonra bu kadar aptalca bir soru sorduğu için kendi kendini payladı. Elbette zehirli olmalıydı.

"Ne diye sırıtıyorsun?" diye sordu, yan daldaki şekle.

ELİMDE DEĞİL, dedi Ölüm. ŞİMDİ, BANA BİR İYİLİK YAPIP ELLERİNİ BIRAKABİLİR MİSİN? BÜTÜN GÜN SENİ BEKLEYEMEM.

"Ben beklerim," dedi Rincewind meydan okurcasına.

Ağacın dibine toplanmış olan kurtlar, bir sonraki öğünlerinin kendi kendine konuşmasını ilgiyle izlediler.

HİÇ ACIMAYACAK, dedi Ölüm. Sözcüklerin ağırlığı varsa, Ölüm'ün tek bir cümlesi bir gemiyi demirleyebilirdi.

Rincewind'in kolları ağrıdan haykırıyordu. Kaşlarını çatarak, akbabaya benzeyen, hafifçe saydam şekle baktı.

"Acımayacak mı?" dedi. "Kurtlar tarafından paramparça edilmek acımayacak mı?"

Biraz ötede, tehlikeli bir biçimde eğilen kendi dalının yakınında bir başka dal gördü. Ona bir ulaşabilse...

Bir elini uzatarak o tarafa sallandı.

Dal esnedi, ama kırılmadı. Yalnızca küçük, ıslak bir ses çıkardı ve kıvrıldı.

Rincewind, artık kabuk ve liften oluşmuş bir dilin ucundan sarktığını ve o dilin ağaçtan soyularak uzadığını fark etti. Aşağı baktı ve ölümcül bir tatminle, en büyük kurdun üzerine düşeceğini gördü.

Kabuk gittikçe uzayan bir şerit halinde soyuluyor ve Rincewind yavaş yavaş alçalıyordu. Yılan düşünceyle onu izliyordu.

Ama uzayan kabuk kopmamıştı. Rincewind kendini tebrik etmeye başlamıştı ki, başını kaldırdı ve o ana dek fark etmediği bir şeyi fark etti. O güne dek gördüğü en büyük yabanarısı kovanı tam yolunun üzerindeydi.

Gözlerini sımsıkı yumdu.

Neden trol? diye sordu kendi kendine. Başka her şey, benim her zamanki şansım, ama trol neden? Ne haltlar dönüyor burada?

Tık. Kırılan bir dalın sesi olabilirdi, yalnız ses Rincewind'in kafasının içinden gelmiş gibiydi. Tık, tık. Tek bir yaprağı bile oynatamayan bir esinti çıktı.

Tam şerit kovanın yanından geçerken, kovan dalından koptu. Sihirbazın başının yanından geçti ve Rincewind onun küçülerek

uzaklaşmasını ve burunlarını yukarı kaldırmış olan kurt halkasının ortasına düşmesini izledi.

Halka aniden kapandı.

Halka aniden dağıldı.

Kurtlar öfkeli buluttan kaçmak için birbiriyle yarışırken, acı dolu ciyaklamaları ağaçlardan yankılandı. Rincewind aptal aptal sırıttı.

Rincewind'in dirseği bir şeye çarptı. Ağacın gövdesiydi. Şerit onu dalın sonuna kadar taşımıştı. Ama başka dal yoktu. Gövdenin pürüzsüz kabuğunda tutunacak girinti çıkıntı yoktu.

Ama eller vardı. Şu anda iki tanesi hışırdayarak yanındaki yosun kaplı kabuktan çıkıyordu; taze yapraklar kadar yeşil, ince eller. Ardından biçimli bir kol geldi ve sonra, ağaç perisi uzandı, şaşkın sihirbazı sıkıca tuttu ve kayayı oyan köklerin bitkisel gücüyle, onu ağacın içine çekti. Katı kabuk sis gibi aralandı ve midye kabuğu gibi kapandı.

Ölüm duygusuzca izledi.

Kafatasının yakınında neşeyle zikzaklar çizmekte olan mayıs sineği bulutuna baktı. Parmaklarını şıklattı. Böcekler düştü. Ama bir şekilde, aynı değildi.

Kör Io, o anda odada bulunan gözleriyle dik dik bakarak fiş yığınını masanın karşısına itti, sonra öfkeyle çıkıp gitti. Birkaç yarı-tanrı kıkırdadı. En azından Offler son derece düzgün bir trolü kaybetmesini kusursuz, ama bir parça kertenkelemsi bir zarafetle karşılamıştı.

Hanım'ın son rakibi yer değiştirerek oyun tahtasında tam karşısına karşısına geçti.

"Beyefendi," dedi Hanım nazikçe.

"Hanımefendi," diye karşılık verdi oyuncu. Göz göze geldiler.

Ketum bir tanrıydı. DiskDünya'ya bir başka Olay Evreni'ndeki gizemli ve korkunç bir olaydan sonra geldiği söyleniyordu. Elbette, tanrılar diğerlerine nasıl göründüklerine kendileri karar verebiliyorlardı; o diğerleri başka tanrılar bile olsa. DiskDünya'nın Felek'i şu anda orta yaşlarının sonlarında, iyi huylu bir adam olarak cisimleşmişti. Düzgünce geriye doğru taranmış kır saçları, kapısını çalacağı herhangi bir genç kızın güvenle küçük bir bardak bira sunabileceği türden bir yüzü çevreliyordu. Nazik bir gencin memnunlukla merdivene tırmanmasına yardım edeceği türden bir yüz. Gözleri dışında, elbette.

Hiçbir tanrı gerçek gözlerini gizleyemezdi. DiskDünya'nın Felek'inin gözleri, ilk bakışta basitçe siyah görünüyordu. Ama yakından bakınca –artık çok geç!– öyle derin, öyle uzak bir karanlığa açılan deliklerdi ki, bakan kişi o sonsuz gecenin ikiz göletlerine ve onların fırıl fırıl dönen korkunç yıldızlarına amansızca sürüklendiğini hissederdi...

Hanım nazikçe öksürdü ve masaya yirmi bir beyaz fiş bıraktı. Sonra cübbesinden bir fiş daha çıkardı; gümüşsü, saydam ve diğerlerinin iki katı büyüklüğünde bir fiş. Gerçek bir kahramanın ruhu her zaman daha değerlidir ve tanrılar arasında çok tutulur.

Felek tek kaşını kaldırdı.

"Hile yok, değil mi Hanımım?"

"Ama Felek'i kim aldatabilir?" diye sordu Hanım.

Felek omuz silkti. "Kimse... Ama herkes dener."

"Öte yandan, diğerlerine karşı bana bir parça yardımcı olduğunuzu hissettiğime inanıyorum?"

"Elbette. Son oyun daha da tatlı olsun diye, Hanımım. Ve şimdi..."

Oyun kutusuna uzandı ve dördüncü bir taş çıkararak, kendinden memnun bir havayla tahtaya yerleştirdi. İzleyen tanrılar hep bir ağızdan inlediler. Hanım bile bir anlığına şaşaladı.

Kesinlikle çirkindi. Oymacı bu taşı oyarken, gönülsüz parmaklarının altında biçimlenen şeyin dehşetiyle titriyormuş gibi, oyma belirsizdi. Tamamen vantuzlardan ve dokunaçlardan oluşmuş gibi görünüyordu. Ve çenelerden, diye düşündü Hanım. Ve iri tek bir göz...

"Bu türün, Zaman'ın başlangıcında öldüğünü sanıyordum," dedi.

"Belki de tırpanlı dostumuz bunun yanına bile yanaşmak istememiştir," diye güldü Felek. Eğleniyordu.

"Asla doğmamalıydı."

"Yine de..." dedi Felek kısaca. Zarları sıradışı kutularına koydu ve Hanım'a baktı. "Tabii eğer," diye ekledi, "pes etmek istiyorsanız, ayrı...?"

Hanım başını iki yana salladı. "Oynayın," dedi.

"Ortaya sürdüğüm miktarı karşılayacak mısınız?"

"*Oynayın.*"

Rincewind ağaçların içinde ne olduğunu bilirdi: odun, özsuyu, muhtemelen sincaplar. Bir saray değil.

Yine de... altındaki minderler kesinlikle odundan daha yumuşaktı, yanındaki ahşap kadehe doldurulmuş şarap özsuyundan daha lezzetliydi ve yanında oturmuş, dizlerine sarılarak düşünceli düşünceli onu izleyen kızı –bir parça kürkü sorun etmezseniz– sincaba benzetmek kesinlikle imkânsızdı.

Oda yüksek ve genişti. Rincewind'in görebildiği kadarıyla belli bir kaynağı olmayan, yumuşak sarı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Boğum boğum ve karışık kemerlerin arkasında başka odalar ve büyük bir sarmal merdivene benzeyen bir şey görebiliyordu. Dışarıdan bakınca, son derece normal bir ağaçtı.

Kız yeşildi – et yeşili. Rincewind bundan kesinlikle emindi, çünkü kızın üzerinde, boynundaki madalyondan başka bir şey

yoktu. Uzun saçları hafif bir yosun havası taşıyordu. Gözlerinde göz bebeği yoktu ve parlak yeşildi. Rincewind, üniversitedeki antropoloji derslerine daha fazla ilgi göstermiş olmayı diledi.

Kız hiçbir şey söylememişti. Kanepeyi gösterdikten ve şarap sunduktan sonra oturmuş, arada bir kolundaki derin çiziği ovalayarak onu izlemişti.

Rincewind orman perilerinin ağaçlarıyla aralarındaki güçlü bağı ve ağaçların yarasını hissedebildiklerini hatırladı...

"Bunun için özür dilerim," dedi çabucak. "Yalnızca bir kazaydı. Demek istediğim, kurtlar vardı ve..."

"Ağacıma tırmanmak zorunda kaldın ve ben seni kurtardım," dedi peri rahatça. "Ne kadar şanslısın. Ya arkadaşın?"

"Arkadaş?"

"Sihirli kutusu olan küçük adam," dedi peri.

"Ah, elbette, arkadaşım," dedi Rincewind belli belirsiz. "Evet. Umarım o da iyidir."

"Yardımına ihtiyacı var."

"Hep var zaten. O da mı ağaca tırmandı?"

"O, Bel-Shamharoth Tapınağı'na ulaştı."

Şarap Rincewind'in boğazına kaçtı. Kulakları, az önce duydukları hecelerin dehşetiyle kafasının içine kaçmaya çalıştı. Ruh Yiyen! Rincewind engelleyemeden, anıları dörtnala geldi: Bir zamanlar, Görünmez Üniversite'de öğrenciyken, bir iddia üzerine gizlice ana kütüphanedeki küçük odaya girmişti; duvarları koruyucu kurşun pentagramlarla kaplı olan odaya, kimsenin dört dakika otuz iki saniyeden daha fazla kalmasına izin verilmediği odaya... Ki bu, iki yüz sene süren ihtiyatlı deneylerden sonra ulaşılan bir sayıydı.

Kitap, zemini rünlerle kaplı odanın ortasındaki oktiron kürsünün üzerinde duruyordu ve biri çalmasın diye değil, kaçmasın diye zincire vurulmuştu, çünkü o Octavo'ydu! Büyüyle o kadar

doluydu ki kendine has, belli belirsiz bir zekâ geliştirmişti. Rincewind Kitap'ı dikkatle açmıştı. Çıtırdayan sayfaların arasından bir büyü sıçramıştı ve Rincewind'in beyninin karanlık kıvrımlarına yerleşmişti. Ve Rincewind büyüyü söyleyene kadar, Sekiz Büyük Büyü'den biri olduğu dışında, kimse onun hangi büyü olduğunu bilemeyecekti. Rincewind bile bilmiyordu. Ama bazen onu hissedebiliyordu, Egosunun arkasında kıyın kıyın geziniyor, doğru zamanı bekliyordu...

Octavo'nun önünde, Bel-Shamharoth'un temsili resmi vardı. Bel-Shamharoth Şer değildi, çünkü Şer'de bile bir parça hayat var sayılır. Hayır ile Şer madalyonun bir yüzüyse, Bel-Shamharoth da diğer yüzüydü.

"Ruh Yiyen. Sayısı yedi ile dokuz arasındadır; dördün iki katıdır," diye alıntı yaptı, zihni korkudan donakalmış olan Rincewind. "*Ah olamaz.* Tapınak nerede?"

"Merkezyönünde, ormanın ortasına doğru," dedi peri. "Çok eskidir."

"Ama kim Bel... ona tapınacak kadar aptal olabilir? Demek istediğim, şeytanlar, tamam, ama o Ruh Yiyen..."

"Belli avantajları vardı. Ve eskiden bu yörelerde yaşayan ırk garip fikirler besliyordu."

"Onlara ne oldu, o zaman?"

"*Eskiden* yaşayan dedim." Peri doğruldu ve elini uzattı. "Gel. Benim adım Druellae. Benimle gel ve arkadaşının kaderini izle. İlginç olacak."

"Bundan emin değilim..." diye başladı Rincewind.

Peri yeşil gözlerini ona çevirdi.

"Seçme şansın var mı sanıyorsun?"

Büyük bir anayol kadar geniş bir merdiven dolana dolana ağacın içinde yükseliyordu ve her merdiven sahanlığında, geniş

odalara açılan kapılar vardı. Kaynağı belirsiz sarı ışık her yerdeydi. Bir de ses vardı –Rincewind seçmeye çalışarak kulak kabarttı– uzak bir gök gürültüsü ya da çağlayan gibi bir ses.

"Ağaçtan geliyor," dedi peri kısaca.

"Ne yapıyor?" dedi Rincewind.

"Yaşıyor."

"Ben de onu merak etmiştim. Demek istediğim, gerçekten de ağacın içinde miyiz? Boyutlarım mı küçüldü? Dışarıdan baktığım zaman, kollarımla sarabileceğim kadar ince görünüyordu."

"Öyledir."

"Mm, ama şimdi içindeyim?"

"Öyle."

"Hım," dedi Rincewind.

Druellae kahkaha attı.

"Zihninin içini görebiliyorum, sahte sihirbaz! Ben bir peri değil miyim? *Ağaç* adıyla küçümsediğin şeyin koskoca birçok boyutlu evrenin basit, dört boyutlu yansıması olduğunu bilmiyor musun? Hayır değil mi, bilmediğini görebiliyorum. Asan olmadığını gördüğümde, gerçek bir sihirbaz olmadığını fark etmeliydim."

"Yangında kayboldu," diye yalan söyledi Rincewind düşünmeden.

"Üzerine büyülü simgeler işlenmiş şapkan da yok."

"Rüzgârda uçtu."

"Özdeş cinin de yok."

"Öldü. Bak, beni kurtardığın için teşekkür ederim ama senin için de bir sakıncası yoksa, ben gideceğim sanırım. Bana çıkış yolunu gösterebilirsen..."

Kadının yüzündeki ifadeyi fark edince dönüp baktı. Arkasında üç erkek peri vardı. Kadın gibi onlar da çıplak ve silahsızdılar. Ama bunun bir anlamı yoktu. Rincewind'le savaşmak için silaha

ihtiyaçları olacakmış gibi görünmüyorlardı. Koskoca bir kayayı omuzlayıp yarabilecekmiş ve bu sırada bir trol alayını da dövebilecekmiş gibi görünüyorlardı. Üç yakışıklı dev ona odunsu bir kötücüllükle, tepeden bakıyordu. Derileri ceviz kabuğu renginde deydi ve altında kavun büyüklüğünde kaslar vardı.

Rincewind yine önüne döndü ve Druellae'ya zayıfça sırıttı. Hayat yine tanıdık bir şekil almaya başlamıştı.

"Beni kurtarmadınız, değil mi?" dedi. "Beni yakaladınız?"

"Elbette."

"Ve gitmeme izin vermeyeceksiniz?" Bu bir soru değildi.

Druellae başını iki yana salladı. "*Sen ağaca zarar verdin.* Ama şanslısın. Arkadaşın Bel-Shamharoth ile karşılaşacak. *Sen* ise yalnızca öleceksin."

Bir çakıl taşını amansızca kavrayan eski ağaç kökleri gibi iki el Rincewind'in omuzlarını arkadan kavradı.

"Belli bir törenle elbette," diye devam etti peri. "Sekizi Gönderen'in arkadaşınla işi bittikten sonra."

Rincewind'in tek söyleyebildiği şu oldu: "Biliyor musun, erkek periler olduğunu hayal bile etmemiştim. Bir meşe ağacının içinde bile."

Devlerden biri ona sırıttı.

Druellae hıhladı. "Aptal! Meşe palamutlarının nereden geldiğini sanıyorsun?" Tavanı altın bir pus içinde kaybolmuş, salona benzeyen engin bir mekândaydılar. Sonsuz merdiven bu salonun içinde tırmanmaya devam ediyordu.

Salonun diğer ucunda yüzlerce peri toplanmıştı. Druellae yaklaştığında saygıyla aralandılar ve Rincewind itilerek önlerinden geçerken onu görmezden geldiler.

Çoğu dişiydi, ama aralarında birkaç dev erkek de vardı. Küçük, zeki dişilerin arasında tanrı heykelleri gibi dikiliyorlardı. Böcekler, diye düşündü Rincewind. Ağaç, bir kovan gibiydi.

Ama neden periler vardı ki? Hatırlayabildiği kadarıyla, ağaç ahalisi yüzlerce yıl önce yok olmuştu. İnsanlar evrimleşerek, onları ve Alacakaranlık Halklarının geri kalanını geride bırakmıştı. DiskDünya'ya İnsan'ın gelişinin ardından, yalnızca elfler ve troller hayatta kalmıştı. Elfler sırf fazla akıllı olduklarından, troller ise kötü, kıskanç ve açgözlü olmak konusunda en az insanlar kadar başarılı olduklarından... Perilerin gnomlar ve piksilerle birlikte ölüp gitmiş olması gerekiyordu.

Kükreme sesi burada daha yüksekti. Bazen saydam duvarlardan yukarı altın rengi bir parıltı akıyor, yukarıdaki pusun içinde kayboluyordu. Havadaki bir güçle titreşiyordu.

"Ey beceriksiz sihirbaz," dedi Druellae, "bak da büyü gör! Sizin tilki suratlı ehil büyünüz değil, kök ve dal büyüsü, kadim büyü. Yabanıl büyü. İzle."

Elli kadar dişi, sıkışık bir kalabalık halinde bir araya geldiler, el ele tutuştular ve geri geri yürüyerek geniş bir halka oluşturdular. Perilerin kalanı alçak sesle, ezgili sözler söylemeye başladı. Sonra, Druellae başını sallayınca halka aksidönüşyönünde dönmeye başladı.

Rincewind büyülenmiş gibi izlerken, perilerin adımları sıklaştı ve ilahinin karmaşık ezgisi yükselmeye başladı. Üniversitede Kadim Büyü'yü duymuştu, ama bu tür büyü sihirbazlara yasaktı. Rincewind, halkanın DiskDünya'nın ağır ağır dönen kendi büyü alanının aksi yönündeki dönüşü yeterince hızlandığında astral sürtünmenin büyük bir potansiyel enerji üreteceğini ve bu İlkel Büyü Enerjisinin kuvvetli bir akım biçiminde topraklanacağını biliyordu.

Halka şimdi bir bulanıklığa dönüşmüştü ve Ağaç'ın duvarları ilahinin yankılarıyla çınlıyordu...

Rincewind kafatasında, yakınlarda büyük bir ham büyü yükü olduğunu anlatan, tanıdık karıncalanmayı hissediyordu. Bu

yüzden birkaç saniye sonra, görünmez tavandan aşağı parlak oktarin rengi bir ışık huzmesinin düşmesi ve çıtırdayarak halkanın ortasına odaklanması onu şaşırtmadı.

Huzmenin düştüğü yerde, ağaçlarla çevrili, fırtınanın süpürdüğü bir tepede, bir tapınak imgesi belirdi. Tapınağın şekli insanın gözlerine tuhaf şeyler yapıyordu. Rincewind, eğer bu Bel-Shamharoth'a adanmış bir tapınaksa, sekiz duvarı olacağını biliyordu. (Sekiz, aynı zamanda Bel-Shamharoth'un sayısıydı; işte bu yüzden aklı başında hiçbir sihirbaz, bu sayıyı mümkün olduğunca söylemezdi. Yoksa canlı canlı yenirsiniz, diye şakayla karışık uyarılırdı çıraklar. Bel-Shamharoth daha çok büyüyle uğraşanlarla ilgilenirdi, çünkü doğaüstünün kıyılarında tırmık çektiklerinden, onun ağlarına zaten yarı dolanmış haldeydiler. Rincewind'in yurttaki odasının numarası 7a idi. Bunu ilk gördüğünde hiç şaşırmamıştı.)

Tapınağın siyah duvarlarından yağmur suyu akıyordu. Tek yaşam işareti dışarıya bağlanmış attı ve bu İkiçiçek'in atı değildi. Öncelikle, fazla iriydi. Tabak büyüklüğünde toynakları olan, deri koşum takımı altın süslemelerle parıl parıl, beyaz bir savaş atıydı. Şu anda, yem torbasının keyfini çıkarmaktaydı.

Atta tanıdık bir taraf vardı. Rincewind onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

At, oldukça hızlı koşabilecekmiş gibi görünüyordu. Ağır ağır hızlandıktan sonra, uzun süre koruyabileceği türden bir hız. Rincewind'in gardiyanlarından kurtulması, savaşa savaşa Ağaç'tan çıkması, tapınağı bulması ve Bel-Shamharoth burun namına ne kullanıyorsa, onun dibinden atı çalması yeterliydi.

"Sekizi Gönderen yemeğe iki kişi bekliyor gibi," dedi Druellae, dik dik Rincewind'e bakarak. "O at kime ait, sahte sihirbaz?"

"En ufak fikrim yok."

"Yok mu? Eh, fark etmez. Yakında göreceğiz nasıl olsa."

Elini salladı. İmgenin odağı içeri kaydı; büyük, sekizgen bir kemerden girdi ve koridorda süzüldü.

Orada biri vardı, sırtını duvara vermiş, sessizce ilerliyordu. Rincewind altın ve tuncun parıltısını gördü.

O şekli tanımamak imkânsızdı. Onu daha önce defalarca görmüştü. Geniş göğüs, ağaç gövdesini andıran boyun, darmadağın siyah saçların altında şaşırtıcı ölçüde küçük bir baş... bir tabutun üzerindeki domatese benziyordu. Kıyın kıyın giden şekle bir isim verebilirdi ve o isim Barbar Hrun idi.

Hrun, Halka Deniz'in daha dayanıklı kahramanlarındandı: ejderha savaşçısı, tapınak yağmacısı, kiralık kılıç, her sokak kavgasının orta direği. Rincewind'in tanıdığı pek çok kahramanın aksine, zaman ve bir iki ipucu verilirse, iki heceden daha uzun kelimeler bile söyleyebiliyordu.

Rincewind'in işitme sınırının kıyısında bir ses vardı. Uzak bir zindanın merdiveninden yuvarlanan pek çok kafatasının tıkırtısı gibi bir ses. Onların da işitip işitmediğini anlamak için yan yan nöbetçilere baktı.

Onlar, sınırlı dikkatlerini, kendileri ile aynı boyutlarda yaratılmış olan Hrun'a odaklamışlardı. Sihirbazın omuzlarındaki elleri gevşemişti.

Rincewind aniden eğildi, cambaz gibi geriye doğru yuvarlandı ve doğrularak koşmaya başladı. Arkasında Druellae'nın bağırdığını duydu ve hızını iki katına çıkardı.

Cübbesine bir şey takıldı ve cübbe yırtıldı. Merdivende bekleyen erkek peri kollarını iki yana açtı ve ona doğru koşan şekle bakarak odun gibi sırıttı. Rincewind hızını hiç kesmeden, çenesi dizlerine sürtünene kadar eğildi. Kütük büyüklüğünde bir yumruk uğuldayarak kulağının dibinden geçti.

İleride, ağaç adamlardan oluşan küçük bir orman bekliyordu. Rincewind geriye döndü, şaşkına dönmüş nöbetçinin ikinci

yumruğunun altından geçti, halkaya doğru koştu ve yolda onu kovalayan perilerin arasından geçerek, onları bir takım kuka gibi dağıttı.

Ama önünde daha fazla erkek peri vardı, yumruklarını beklenti dolu bir konsantrasyonla nasırlı avuçlarına vurarak, dişi kalabalığını yara yara geliyorlardı.

"Yerinde kal, sahte sihirbaz," dedi öne çıkan Druellae. Arkasında, büyü halkası dönmeye devam ediyordu. Halkanın odağı şimdi mor ışıklı bir koridor boyunca sürükleniyordu.

Rincewind kendini kaybetti.

"Keser misin şunu?" diye hırladı. "Şu işi açıklığa kavuşturalım, olmaz mı? Ben *gerçek* bir sihirbazım!" Ayağını kızgınlıkla yere vurdu.

"Gerçekten mi?" dedi peri. "O zaman bir büyü yap da görelim."

"Ah..." diye başladı Rincewind. Gerçek şuydu ki, o kadim ve gizemli büyü beynine yerleştiğinden beri, örneğin hamamböceği öldürmek ya da elini kullanmadan sırtını kaşımak için kullanabileceği en basit büyüyü bile hatırlayamıyordu. Görünmez Üniversite'deki sihirbazlar bunu, istemeden ezberlediği büyünün, büyü ezber hücrelerinin tamamını kullandığı teorisiyle açıklamaya çalışmışlardı. Rincewind, en karanlık anlarında, küçük büyülerin bile kafasında birkaç saniyeden daha fazla kalmayı reddetmesi hakkında başka bir açıklama bulmuştu.

Korktuklarına karar vermişti.

"Mm..." diye tekrarladı.

"Küçük bir büyü de olur," dedi Druellae, onun öfke ve utanç içinde dudaklarını kıvırmasını izleyerek. İşaretiyle iki erkek peri yaklaştı.

Büyü, Rincewind'in bilincinin bir anlığına boş bırakılmış dizginlerini ele geçirmek için o anı seçti. Rincewind Büyü'nün oracıkta oturup, alaylı bir meydan okumayla ona baktığını hissetti.

"Bir büyü biliyorum," dedi bıkkınlıkla.

"Öyle mi? Lütfen söyle," dedi Druellae.

Büyü dilini ele geçirmeye çalışıyordu, ama Rincewind buna cüret edebileceğinden emin değildi. Büyü'yle mücadele etti.

"Behnimi okuğabilediğini tööledin," dedi peltek bir biçimde. "Oku, o daman."

Druellae ona yaklaştı ve alayla gözlerinin içine baktı.

Gülümsemesi dondu. Kendini korumak istercesine ellerini kaldırarak geriye doğru büzüldü. Gırtlağından katıksız bir dehşet feryadı çıktı.

Rincewind çevresine bakındı. Diğer periler de geri çekiliyordu. Ne yapmıştı ki? Dehşet verici bir şey, anlaşılan.

Ama onun deneyimlerine göre, evrenin normal dengesine kavuşması ve ona her zamanki korkunç şeyleri yapmaya başlaması an meselesiydi. Geriledi, büyülü halkayı yaratarak dönmeye devam eden perilerin arasından geçti ve Druellae'nın şimdi ne yapacağını merak ederek bekledi.

"Yakalayın onu," diye bağırdı Druellae. "Onu Ağaç'tan çok uzağa götürün ve öldürün!"

Rincewind döndü v e kaçtı.

Halkanın odağına...

Parlak bir ışık çakması oldu.

Ani bir karanlık çöktü.

Rincewind biçiminde mor bir gölge küçüldü, küçüldü... nokta kadar oldu ve söndü.

Geride hiçbir şey kalmadı.

Barbar Hrun koridorlarda sessizce ilerliyordu. Koridorları aydınlatan ışık siyah denebilecek kadar mor renkteydi. Önceki şaşkınlığı geçmişti. Burası muhtemelen büyülü bir tapınaktı ve bu her şeyi açıklıyordu.

Öğleden sonra, karanlık ormanda at sürerken neden yol kenarında duran bir sandık gördüğünü açıklıyordu. Sandığın kapağı davetkâr bir biçimde aralanmıştı ve içinde bol bol altın vardı. Ama atından atlayıp yaklaşmaya kalkıştığında sandıktan bacaklar çıkmış, koşarak ormana dalmış, birkaç yüz metre ötede durmuştu.

Şimdi, saatler süren kovalamacadan sonra, bu cehennem ışıklı tünellerde sandığı kaybetmişti. Önünden geçtiği nahoş oymalar ve darmadağın iskeletler genel olarak Hrun'u korkutmuyordu. Bunun sebebi, fazla zeki olmamasının yanı sıra, hayal gücünün olağanüstü kıtlığıydı. Ama aynı zamanda, tuhaf oymaların ve tehlikeli tünellerin onun için sıradan şeyler olmasıydı. Altın ya da iblis ya da başı dertte bakire arayarak, benzer koşullar altında epey zaman geçirmiş; onları sırasıyla, sahiplerinden, canlarından ve dertlerinin en az birinden kurtarmıştı.

Hrun'u izle, kedi gibi sıçrayarak şüpheli bir tünel ağzından geçiyor. Bu mor ışıkta bile, derisi bakır renginde parlıyor. Üzerinde, el ve ayak bileklikleri biçiminde, bol bol altın var, ama bunun dışında, leopar derisi peştamalı dışında çıplak. Onu da, Howondaland'ın sisli ormanlarında, sahibini dişleriyle öldürdükten sonra edinmişti.

Sağ elinde, sihirli siyah kılıcı Kring'i taşıyor. Kring bir şimşekten dövülmüştü, bir ruhu var ve kın kabul etmiyor. Hrun onu daha üç gün önce, B'ltuni Başkeşişi'nin aşılmaz duvarlar ardındaki sarayından çaldı ve bundan pişman. Kılıç sinirlerine dokunmaya başladı.

"Sana söyledim, sağdaki son tünele girdi," diye tısladı Kring, taşa sürtünen çeliğin sesiyle.

"Sessiz ol!"

"Tek söylediğim..."

"Kes sesini!"

Ve İkiçiçek...

Kaybolmuştu, biliyordu. Ya bina göründüğünden çok daha büyüktü ya da hiç merdiven inmeden bir tür geniş yeraltı katına gelmişti ya da –gittikçe güçlenen şüpheleri bunu destekliyordu– mekânın iç boyutları dışından daha büyük olmak suretiyle mimarinin epey temel bir kuralını ihlal ediyordu. Hem, bütün bu tuhaf ışıklar nedendi? Duvarlara ve tavanlara, düzenli aralıklarla, sekiz kenarlı kristaller kakılmıştı ve bu kristaller karanlığı aydınlatmaktan çok vurgulayan, oldukça tatsız bir ışıltı yayıyordu.

Ve duvarlardaki oymaları her kim yaptıysa, diye düşündü İkiçiçek iyi niyetle, muhtemelen çok içiyordu. Senelerdir...

Diğer yandan, kesinlikle büyüleyici bir binaydı. İnşa edenler sekiz sayısına takıntılıydı. Zemin sekiz kenarlı seramiklerden, kesintisiz bir mozaik desen oluşturuyordu. Koridor duvarları, zemin ve tavan da sayılırsa, koridorlara sekiz kenar sağlayacak şekilde açılandırılmıştı ve sıvaların söküldüğü yerlerde, İkiçiçek taşların bile sekizgen olduğunu görebiliyordu.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi resim cini, İkiçiçek'in boynundaki kutusunun içinden.

"Neden?" diye sordu İkiçiçek.

"Tuhaf."

"Ama sen bir iblissin. İblisler hiçbir şeye tuhaf diyemez. Demek istediğim, bir iblise ne tuhaf gelebilir ki?"

"Ah, bilirsin," dedi iblis ihtiyatla, endişe içinde çevresine bakarak ve pençe değiştirerek. "Öyle işte. Bir şeyler."

İkiçiçek sert sert baktı ona. "Ne tür şeyler?"

İblis huzursuz huzursuz öksürdü (iblisler nefes almaz; ama nefes alsa da almasa da her zeki varlık hayatının bazı noktalarında huzursuz huzursuz öksürür. Ve iblisi ilgilendirdiği kadarıyla, bu da o zamanlardan biriydi).

"Ah, bir şeyler işte," dedi ezilip büzülerek. "Kötü şeyler. Anlatmaya çalıştığım, efendim, hiç bahsetmediğimiz türden şeyler."

İkiçiçek bıkkınlık içinde başını iki yana salladı. "Keşke Rincewind burada olsaydı," dedi. "O ne yapmak gerektiğini bilirdi."

"O mu?" dedi iblis alayla. "Bir sihirbazın buraya geldiğini hayal edemiyorum. Onlar sekiz sayısıyla ilgili hiçbir şeye bulaşmazlar." İblis suçlu suçlu elini ağzına kapattı.

İkiçiçek tavana baktı.

"O neydi?" diye sordu. "Bir şey duydun mu?"

"Ben mi? Duymak? Hayır! Hiçbir şey duymadım!" dedi iblis ısrarla. Kutusunun içine kaçtı ve kapağını çarparak kapattı. İkiçiçek kutuyu tıklattı. Kapak aralandı.

"Hareket eden taş sesi gibi geldi," diye açıkladı. Kapak yine çarpılarak kapandı. İkiçiçek omuz silkti.

"Muhtemelen bina yıkılıyor," dedi kendi kendine. Ayağa kalktı.

"Hey!" diye bağırdı. "Orada kimse var mı?"

MI, Mı, mı, mı, diye yanıt verdi karanlık tüneller.

"Merhaba?" diye denedi.

BA, Ba, ba, ba.

"Burada birilerinin olduğunu biliyorum. Biraz önce zar attığınızı duydum!"

DUM, Dum, dum, dum.

"Bakın, ben yalnızca..."

İkiçiçek durdu. Bunun sebebi, gözlerinin iki metre önünde beliren parlak ışık noktasıydı. Nokta hızla büyüdü ve birkaç saniye sonra minik, parlak bir insan şekline büründü. O aşamada bir ses de çıkarmaya başladı, daha doğrusu İkiçiçek onun baştan beri çıkardığı sesi duyabilmeye başlamıştı. Uzun bir âna sıkışmış bir çığlık parçası gibi geliyordu.

Yanardöner adam şimdi oyuncak bebek büyüklüğündeydi; havanın ortasında ağır ağır, zahmetle yuvarlanarak yaklaşan bir şekil. İkiçiçek, neden 'çığlık parçası' ifadesini düşündüğünü merak ediyordu... ve düşünmemiş olmayı diliyordu.

Şekil Rincewind'e benzemeye başlamıştı. Sihirbazın ağzı açıktı ve yüzü parlak bir ışıkla aydınlatılmıştı – ne ışığı? Yabancı güneşler, diye düşünürken buldu İkiçiçek kendini. İnsanların normalde görmediği güneşler. Ürperdi.

Şimdi, tepetaklak dönerek gelen sihirbaz yarım insan boyundaydı. O noktada büyümesi hızlandı, ani bir sıkışıklık oldu, hızla boşalan havanın hışırtısı ve bir patlama sesi duyuldu. Rincewind çığlık atarak havadan fırladı. Tüm ağırlığıyla yere çarptı, nefesi kesildi, sonra döndü, başını kollarının arasına alarak tortop oldu ve öylece kaldı.

Tozlar yatıştığında, İkiçiçek çekinerek uzandı ve sihirbazın omzuna dokundu. Rincewind daha da büzüldü.

"Benim," diye açıkladı İkiçiçek yardımseverce.

Sihirbaz biraz gevşedi. "Ne?" dedi.

"Benim."

Rincewind tek bir hareketle doğruldu, küçük adamın önünde ayağa fırladı ve onu çaresizce omuzlarından yakaladı. Gözleri iri iri açılmıştı ve çılgın gibiydi.

"Sakın söyleme!" diye fısıldadı. "Söylemezsen, belki buradan çıkabiliriz!"

"Çıkmak mı? Sen nasıl girdin? Biliyor musun?"

"Sakın söyleme!"

İkiçiçek bu deli adamın önünde geriledi.

"Söyleme!"

"Neyi söylemeyeyim?"

"Sayıyı!"

"Sayı mı?" dedi İkiçiçek. "Hey, Rincewind..."

"Evet, sayıyı! Yediyle dokuz arasındakini. Dört artı dördü!"

"Ne, se..."

Rincewind eliyle onun ağzını kapattı. "Söylersen, sonumuz geldi demektir. Düşünme bile, tamam mı? Güven bana!"

"Anlamıyorum!" diye feryat etti İkiçiçek.

Rincewind azıcık rahatladı ama yine de, onun yanında bir keman teli bile bir çanak pelte gibi kalırdı.

"Hadi, gel," dedi. "Buradan çıkmaya çalışalım. Açıklamaya çalışırım."

İlk Büyü Çağı'ndan sonra, büyük büyü kitaplarından kurtulmak DiskDünya'da önemli bir sorun haline gelmişti. Geçici olarak parşömen ve mürekkebe hapsedilmiş olsa da, sihir sihirdir. Gücü vardır. Kitabın sahibi hâlâ yaşadığı sürece bu sorun değildir, ama o öldükten sonra sihir kitabı kolay kolay söndürülemeyen, kontrolsüz bir güç kaynağı haline gelir.

Kısacası, sihir kitapları büyü sızdırır. Buna karşı muhtelif çözümler denenmiştir. Kenar yakınındaki ülkeler ölen büyücülerin kitaplarını kurşun pentagramlara bağlayıp, Kenar'dan aşağı atarak kurtulmuştur. Merkez yöresinde, daha az tatminkâr çözümler denenmiştir. Tehlikeli kitapları negatif yüklü oktirondan kutulara koymak ve kutuları denizin dipsiz derinliklerine atmak, bunlardan biridir (karada derin mağaralara gömmek de denenmiştir, ama yürüyen ağaçlar ve beş kafalı kediler hakkındaki şikâyetlerden sonra bu uygulamaya son verilmiştir), ama fazla zaman geçmeden büyü sızarak yayılmış, balıkçılar görünmez balık sürülerinden ve psişik güçlere sahip midyelerden yakınmaya başlamıştır.

Geçici bir çözüm de, muhtelif büyü ilmi merkezlerinde doğası değiştirilmiş oktirondan (çoğu büyü biçiminden etkilenmeyen bir maddedir) büyük odalar yapmaktır. Göreceli olarak daha

tehlikeli büyü kitapları, büyü güçleri solana kadar burada saklanabilir.

Büyü kitaplarının en büyüğü, eskiden Evrenin Yaratıcısı'nın sahip olduğu Octavo, bu şekilde Görünmez Üniversite'nin eline geçmişti. Rincewind'in bir iddia üzerine açtığı kitap da buydu. Muhtelif alarm büyüleri çalmaya başlamadan önce bir sayfaya bakmak için yalnızca bir saniye bulabilmişti, ama tek bir sihrin sayfadan sıçrayıp, bir kurbağanın taşa konması gibi kafasına konması için bu kadarı yeterli olmuştu.

"Sonra ne oldu?" dedi İkiçiçek.

"Ah, beni sürükleye sürükleye oradan götürdüler. Bir temiz dayak yedim, elbette."

"Ve kimse büyünün *ne yaptığını* bilmiyor, öyle mi?"

Rincewind başını iki yana salladı.

"Sayfadan kayboldu," dedi. "Ben söyleyene kadar kimse bilmeyecek. Ya da ben ölene kadar, elbette. Sonra kendi kendini söyleyecek denebilir. Ne büyüsü olduğunu hiç bilmiyorum, evrenin sonunu getiren bir büyü olabilir, Zaman'ı durdurabilir, herhangi bir şey olabilir."

İkiçiçek onun omzunu okşadı.

"Kara kara düşünmenin bir faydası yok," dedi neşeyle. "Çıkış yolu bulmayı bir daha deneyelim."

Rincewind başını iki yana salladı. Tüm dehşeti tükenmişti. Belki de dehşet sınırını aşmıştı ve diğer yandaki durgun ruh hali içindeydi. Her durumda, sayıklamayı bırakmıştı.

"Sonumuz geldi," dedi. "Bütün gece yürüdük durduk. Sana söylüyorum, burası tam bir örümcek ağı. Ne yöne gittiğimiz önemli değil, kendimizi merkezde bulacağız."

"Yine de, beni aramaya gelmen büyük nezaketti," dedi İkiçiçek. "Tam olarak nasıl başardın? Çok etkileyiciydi."

"Ah, şey, diye başladı sihirbaz mahcup mahcup. "'Bizim İkiçiçek'i orada bırakamam" diye düşündüm yalnızca ve..."

"O zaman şimdi yapmamız gereken, bu Bel-Shamharoth denen şahsı bulmak ve neler olduğunu açıklamak. Belki o bizi dışarı çıkarabilir," dedi İkiçiçek.

Rincewind kulağını ovaladı.

"Buradaki garip yankılar yüzünden, sanırım," dedi. "*Bulmak* ve *açıklamak* gibi sözcükler kullandığını duydum sandım."

"Doğru."

Rincewind, cehennemsi mor parıltı içinde dik dik ona baktı.

"*Bel-Shamharoth'u* mu bulacağız?" dedi.

"Evet. İşine karışmamız gerekmiyor."

"Ruh Paralayan'ı bulacağız ve işine karışmayacağız, öyle mi? Başımızı sallayıp selam vereceğiz herhalde ve çıkış yolunu soracağız. Her şeyi *açıklamak* için Sekgggnn..." Rincewind tam zamanında sözcüğün sonunu yakaladı ve lafını, "Sen *delisin!* Hey! *Geri gel!*" diyerek bitirdi.

Koridorda İkiçiçek'in peşinden koştu ve birkaç saniye sonra inleyerek durdu.

Mor ışık burada daha da yoğundu ve her şeye yepyeni, nahoş renkler veriyordu. Burası bir koridor değil, Rincewind'in düşünmeye bile cesaret edemediği sayıda duvarı olan geniş bir odaydı ve odadan se... 7a adet koridor çıkıyordu.

Rincewind, biraz ötede, dört çarpı iki kenarı olan, alçak bir sunak gördü. Ama sunak odanın ortasında değildi. Odanın ortasında, bir kareden iki kat fazla kenarı olan, büyük, taş bir levha vardı. Dev gibiydi. Tuhaf ışık altında hafifçe eğik görünüyordu ve bir kenarı, çevresindeki levhalardan biraz daha yüksekti.

İkiçiçek taşın üzerinde duruyordu.

"Hey. Rincewind! Bak burada ne var!"

Sandık, odadan çıkan diğer koridorların birinden sallana sallana geldi.

"Bu harika," dedi Rincewind. "Güzel. O bizi buradan çıkarabilir. Hemen."

İkiçiçek sandığı karıştırıyordu.

"Evet," dedi. "Ben birkaç resim çektikten sonra. Dur, şu aleti takayım da..."

"*Hemen* dedim!.."

Rincewind durdu. Tam karşısındaki koridorun ağzında, jambon kütüğü büyüklüğündeki yumruklarından birinde büyük siyah bir kılıç, Barbar Hrun dikiliyordu.

"Sen?" dedi Hrun kararsızca.

"Aha ha. Evet," dedi Rincewind. "Hrun, değil mi? Kaç zamandır görüşemiyoruz. Seni buraya getiren ne?"

Hrun Sandık'ı gösterdi.

"Bu," dedi. Bu kadar sohbet onu yormuş gibiydi. Sonra, aynı anda hem bir gerçeğin ifadesi, hem bir hak iddiası, hem bir tehdit, hem de bir ültimatom içeren bir sesle ekledi: "Benim."

"Sandık İkiçiçek'e ait," dedi Rincewind. "Sana bir ipucu vereyim. Sakın ona dokunma."

Aklına, bunun söylenecek en yanlış şey olduğu geldi, ama Hrun İkiçiçek'i itip geçmiş, Sandık'a uzanıyordu bile...

Sandık'ın bacakları çıktı, geriledi ve kapağını tehdit edercesine araladı. Kararsız ışıkta, Rincewind ağartılmış kayın tahtası kadar beyaz, dev gibi diş sıraları gördüğünü sandı.

"Hrun," dedi çabucak, "sana söylemem gereken bir şey var."

Hrun şaşkın yüzünü ona çevirdi.

"Ne?" dedi.

"Sayılar hakkında. Bak, yediyle biri, ya da üçle beşi toplarsan ya da ondan ikiyi çıkarırsan bir sayı elde edersin. Burada

olduğun sürece, o sayıyı sakın söyleme. O zaman hepimizin buradan canlı çıkmak için bir şansı olur. Ya da yalnızca ölmek için."

"O kim?" diye sordu İkiçiçek. Elinde, Sandık'ın derinliklerinden çıkardığı bir kafes vardı. Kafes, asık suratlı pembe kertenkelelerle dolu gibiydi.

"Ben Hrun," dedi Hrun gururla. Sonra Rincewind'e baktı.

"Ne?" dedi.

"Sakın söyleme, o kadar, tamam mı?" dedi Rincewind.

Hrun'un elindeki kılıca baktı. Siyahtı; bir renkten çok, renkler mezarlığı olan cinsten bir siyah. Ve çeliği son derece süslü bir rün yazısıyla bezenmişti. Daha da dikkat çekici olan, kılıcı saran hafif oktarin parıltısıydı. Kılıç da onu fark etmiş olmalıydı, çünkü aniden cam tırmalayan bir pençenin sesiyle konuştu.

"Tuhaf," dedi. "Neden diyemesin ki? İşte, sekiz."

SEKİZ, ekiz, kiz, iz, dedi yankılar. Yeraltının derinliklerinden çok hafif bir gıcırtı geldi.

Ve yankılar, solmuş olsa da, tamamen susmayı reddediyordu. Duvardan duvara sekiyor, birbirlerini kesiyorlardı ve mor ışık sese uyarak titreşiyordu.

"Aferin sana!" diye bağırdı Rincewind. "Söylememen gereken tek şeydi sekiz!"

Kendi kendine şaşarak durdu. Ama sözcük artık ağzından çıkmış, genel uğultunun içinde diğer meslektaşlarına katılmıştı.

Rincewind kaçmak için döndü, ama hava aniden katrandan da yoğun bir hale gelmişti. Hiç görmediği kadar büyük bir büyü gücü toplanıyordu; hareket etmeye çalıştığında acı verici ölçüde yavaş hareket edebiliyordu ve kolları, bacakları geride altın kıvılcımlardan izler bırakıyordu.

Arkasından bir gümbürtü geldi; büyük sekizgen levha havaya kalktı, bir anlığına tek kenarı üzerinde asılı kaldı ve sonra yere düştü.

Çukurdan ince, siyah bir şey kıvrılarak çıktı ve Rincewind'in ayak bileğine dolandı. Rincewind çığlık atarak, titreşen döşeme taşlarına devrildi. Dokunaç onu yerde sürüklemeye başladı.

Sonra İkiçiçek önündeydi ve ellerini uzatmıştı. Rincewind küçük adamın kollarını çaresizce kavradı ve birbirlerinin yüzüne bakarak öylece yattılar. Sonra Rincewind biraz daha kaydı.

"Seni ne tutuyor?" diye inledi.

"H-hiçbir şey!" dedi İkiçiçek. "Neler oluyor?"

"Bu çukura doğru sürükleniyorum, sen ne sandın?"

"Ah Rincewind, çok üzgünüm..."

"*Sen mi* üzgünsün..."

Bir uğultu geldi ve Rincewind'in bacağındaki basınç aniden yok oldu. Başını çevirdiği zaman Hrun'un çukurun yanında çömelmiş, bir bulanıklığa dönüşmüş kılıcıyla, ona doğru akan dokunaçları kesmekte olduğunu gördü.

İkiçiçek sihirbazın ayağa kalkmasına yardım etti ve sunak taşının yanına çöküp, aranan kollarla savaşan çılgın şekli izlediler.

"İşe yaramaz," dedi Rincewind. "Gönderen yeni dokunaçlar maddeleştirebilir. *Sen ne yapıyorsun?*"

İkiçiçek tutsak kertenkelelerin kafesini bir üçayağın üzerine oturttuğu resim kutusuna takıyordu.

"Bunun resmini çekmeliyim," diye mırıldandı. "Harikulade! Beni duyabiliyor musun, cin?"

Resim cini minik kapağını açtı, bir anlığına çukurun etrafındaki manzaraya baktı ve kutunun içinde gözden kayboldu. Bir şey bacağına dokununca Rincewind yerinde sıçradı ve sonra topuğunu uzanan dokunaca indirdi.

"Hadi ama," dedi. "Uzama zamanı." İkiçiçek'in kolunu yakaladı, turist direndi.

"Kaçıp, Hrun'u o şeyle baş başa mı bırakacağız?" dedi.

Rincewind boş boş baktı. "Neden olmasın ki?" dedi. "Bu onun işi."

"Ama onu öldürecek!"

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Rincewind.

"Ne?"

"*Biz* olabilirdik," dedi Rincewind mantıklı bir biçimde. "Hadi, gel!"

İkiçiçek işaret etti. "Hey!" dedi. "Sandığımı kaptı!"

Rincewind onu tutamadan, İkiçiçek çukurun çevresinden dolanarak kutuya koştu. Sandık yerde sürüklenirken kapağı onu tutan dokunacı boş yere ısırmaya çalışıyordu. Küçük adam öfkeyle dokunacı tekmelemeye başladı.

Hrun'un çevresindeki kargaşadan bir başka dokunaç ayrıldı ve İkiçiçek'i belinden yakaladı. Hrun kıvranan kangalların arasında belirsiz bir şekle dönüşmüştü bile. Rincewind dehşet içinde bakarken, Kahraman'ın kılıcı elinden koparıldı ve duvara fırlatıldı.

"Büyün!" diye bağırdı İkiçiçek.

Rincewind yerinden kıpırdamadı. Çukurdan yükselen Şey'e bakıyordu. Dev bir gözdü ve doğrudan ona dikilmişti. Bir dokunaç beline dolanınca inledi.

Sihrin sözleri, çağrılmadan, boğazında yükseldi. Rincewind bir düşteymiş gibi ağzını açtı ve ilk vahşi heceyi biçimlendirdi.

Bir başka dokunaç kırbaç gibi savrulup boğazına dolanarak sesini boğdu. Rincewind sendeleyerek, nefes almaya çalışarak yerde sürüklendi.

Kıvranan bir kol, üçayağın yanından geçerken İkiçiçek'in resim kutusunu yakaladı. Rincewind, atalarının saldırgan bir kaplanla karşı karşıya kaldığında içgüdüyle bir taş kapması gibi, resim kutusunu kaptı. Onu Göz'e fırlatmasına yetecek kadar yer bulabilse...

Göz, önündeki tüm evreni doldurmuştu. Rincewind iradesinin, elekteki su gibi boşaldığını hissedebiliyordu.

Önünde, uyuşuk kertenkeleler, resim kutusunun üzerindeki kafeste kıpırdandılar. İdam edilmek üzere olan bir adamın celladın kütüğündeki her çiziği, her lekeyi fark etmesi gibi, mantıksız bir biçimde, Rincewind kertenkelelerin mavimsi beyaz, aşırı büyük kuyrukları olduğunu ve o kuyrukların korkutucu bir biçimde zonkladığını fark etti.

Dehşet içindeki Rincewind Göz'e doğru sürüklenirken, kendini korumak istercesine kutuyu kaldırdı ve aynı anda cinin, "Olgunlaşmak üzereler, onları daha fazla tutamam. Herkes gülümsesin, lütfen," dediğini duydu.

Bir...

...ışık çakması oldu... o kadar parlak ve beyazdı ki...

ışık gibi bile gelmemişti.

Bel-Shamharoth haykırdı; işitilebilir ses dalgalarının ötesinde başlayan ve Rincewind'in karnının ortasında bir yerde biten bir ses. Dokunaçlar bir anlığına kaskatı kesildi ve yakalamış oldukları şeyleri odanın karşı tarafına fırlattılar. Ardından zarar görmüş Göz'ü korumak için önünde toplaştılar. Hepsi birden çukura daldı. Bir an sonra dokunaçlar, büyük taş levhayı yakaladı ve güm diye yerine oturttu. Ve geride, çukurun kenarına kıstırılmış, kıvranan dokunaçlar bıraktılar.

Hrun yuvarlanarak düştü, bir duvardan sekti ve ayağa kalktı. Kılıcını buldu ve kıstırılmış kolları yöntemli bir biçimde kesmeye başladı. Rincewind yerde yatıp kaldı ve delirmeme işine odaklandı. Boş bir tahta sesi duyunca başını çevirdi.

Sandık, kubbe şeklindeki kapağının üzerine düşmüştü. Şimdi, küçük bacaklarını havada oynatarak, öfkeyle yerde sallanıyordu.

Rincewind çevresinde İkiçiçek'i aradı. Küçük adam duvarın dibine yığılmıştı ama en azından inliyordu.

Sihirbaz acı içinde yerden doğruldu ve fısıldadı: "O parlama da neydi?"

"Neden o kadar parlaktılar?" diye mırıldandı İkiçiçek. "Aman tanrılar, başım..."

"Çok mu parlak?" dedi Rincewind. Yerdeki resim kutusunun üzerine takılmış olan kafese baktı. Gözle görülebilir bir biçimde zayıflamış olan kertenkeleler, ilgiyle onu izliyordu.

"Semenderler," diye inledi İkiçiçek. "Resim yandı, biliyorum..."

"Semender mi?" diye sordu Rincewind inanmazlıkla.

"Elbette. Standart araçtır."

Rincewind sallanarak kutuya gitti ve yerden kaldırdı. Daha önce de semender görmüştü elbette, ama onlar küçük numunelerdi. Aynı zamanda, Görünmez Üniversite'nin mahzenlerindeki ilginç biyolojik varlıklar müzesinde, bir turşu kavanozunun içinde yüzüyorlardı. Çünkü Halka Deniz etrafındaki semenderlerin soyu tükenmişti.

Onlar hakkında bildiği birkaç şeyi hatırlamaya çalıştı. Semenderler büyülü yaratıklardı. Ağızları yoktu, çünkü DiskDünya'nın güneş ışığında bulunan oktarin dalgaboyunun besleyici özelliği ile yaşıyorlar ve bu dalgaları derileri ile soğuruyorlardı. Elbette, güneş ışığının geri kalanını da soğuruyorlardı ve onu özel bir kesede biriktiriyorlar, sonra normal şekilde dışkılıyorlardı. Diskdünya semenderlerinin yaşadığı bir çöl, geceleri tam bir işaret feneri oluyordu.

Rincewind onları yere bıraktı ve sertçe başını salladı. Yaratıklar, bu büyülü yerdeki zengin oktarin ışığıyla doyasıya beslenmişlerdi ve sonra doğa gerekeni yapmıştı.

Resim kutusu üçayağın üzerinde yan yan uzaklaştı. Rincewind ona bir tekme salladı ve ıskaladı. Akıllı armutağacını sevmemeye başlamıştı.

Küçük bir şey yanağını soktu. Rincewind sinirle kovaladı onu.

Aniden başlayan gıcırtının kaynağını bulmak için çevresine bakındı ve ipeği kesen oyma bıçağı gibi bir ses, "Bu utanç verici," dedi.

"Kes sesini," dedi Hrun. Kring'i sunağın kapağını kaldırmak için kullanıyordu. Başını kaldırıp Rincewind'e baktı ve sırıttı. Rincewind, o pişmiş kelle gibi teşhir edilen dişlere baktı ve bunun bir sırıtış olduğunu umdu.

"İyi büyü," diye yorum yaptı barbar, yakınmaya devam eden kılıcı jambon büyüklüğündeki eliyle, tüm gücüyle ittirerek. "Şimdi hazineyi paylaşcaz, hı?"

Küçük ve sert bir şey kulağına çarpınca Rincewind homurdandı. Zar zor hissedebildiği bir esinti vardı.

"Orada hazine olduğunu nereden biliyorsun?" dedi.

Hrun ittirdi ve parmaklarını taşın altına sokmayı başardı. "Boğanelma ağacının altında boğanelma bulursun," dedi. "Sunakların altında hazine bulursun. Mantık."

Dişlerini sıktı. Taş kalktı ve güm diye yere düştü.

Bu sefer bir şey Rincewind'in eline sertçe çarptı. Rincewind havayı avuçladı ve yakaladığı şeye baktı. Beş artı üç yüzü olan bir taş parçasıydı. Tavana baktı. Bu şekilde sarkmış olması normal miydi? Hrun küçük bir ezgi mırıldanarak, kirletilmiş sunaktan ufalanmış deri parçaları çıkarmaya başladı.

Hava çıtırdadı, ışıldadı ve uğuldadı. Elle tutulmaz rüzgârlar sihirbazın cübbesini yakaladı ve mavi-yeşil kıvılcımlar içinde savurdu. Rincewind'in başının çevresinde, yarı cisimleşmiş, çılgın ruhlar uluyarak, sayıklayarak sürükleniyordu.

Rincewind elini kaldırmayı denedi. Yükselen büyü rüzgârı kükreyerek geçerken, eli bir anda parlak oktarin rengi bir haleyle kaplandı. Fırtına tek bir toz zerresi bile kaldırmadan odadan geçip gidiyordu, ama Rincewind'in göz kapaklarını tersyüz

edecek kadar güçlüydü. Tünellerde haykırıyor, şeytani feryadı delice, taştan taşa yankılanıyordu.

İkiçiçek sallanarak doğruldu ve astral fırtınanın dişlerine yakalanınca iki büklüm oldu.

"*Bu* da ne?" diye bağırdı.

Rincewind yarı döndü. Uluyan rüzgâr ona çarptı ve neredeyse yere deviriyordu. Hızla akan havada döne döne uçan hayalet burgaçlar ayaklarını kavradı.

Hrun hızla kolunu uzattı ve onu yakaladı. Bir an sonra, o ve İkiçiçek yağmalanmış sunağın korunaklı kısmına sürüklenmişler, nefes nefese yerde yatıyorlardı. Yanlarında, konuşan kılıç Kring, fırtına sayesinde büyülü alanı yüz kat güçlenmiş, kıvılcımlar saçıyordu.

"Tutunun!" diye bağırdı Rincewind.

"Rüzgâr!" diye bağırdı İkiçiçek. "Nereden geliyor? *Nereye* esiyor?" Rincewind'in yüzündeki salt dehşete baktı ve taşlara daha da kuvvetle yapıştı.

"Sonumuz geldi," diye mırıldandı Rincewind. Yukarıdaki tavan çatladı ve oynadı. "Gölgeler nereden gelir? Rüzgâr da *oradan* esiyor işte!"

Sihirbazın bildiği kadarıyla, aslında Bel-Shamharoth'un saldırıya uğramış ruhu yerin kat kat dibine gömülürken, mekâna sinmiş özü de taşlardan çekilip, DiskDünya'nın en güvenilir rahiplerine göre hem yeraltında, hem de Bir Başka Yerde olan bölgeye sürükleniyordu. Sonuç olaraktapınak, binlerce utanç dolu senedir mekânın yanına bile yanaşmaya korkan Zaman'ın etkilerine terk ediliyordu. Şimdi bütün o birikmiş saniyelerin aniden serbest kalmış toplu ağırlığı, savunmasız taşlara yükleniyordu.

Hrun gittikçe açılan çatlaklara baktı ve içini çekti. Sonra iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı.

Büyük sekizgen taş levhanın ortasında oluşan ve genişlemeye başlayan astral burgacın sahte sesinin üzerinde, ıslığın gerçek sesi tuhaf bir şekilde çınladı. Ardından, Hrun'a kemik takırdaması gibi gelen boş bir yankı duyuldu. Sonra en ufak tuhaflık içermeyen bir ses geldi. Nal seslerinin boş takırtısı.

Gıcırdayan bir kemerin altında Hrun'un savaş atı belirdi ve sahibinin yanında yelelerini savurarak şahlandı. Barbar doğruldu, hazine torbalarını eyerden sarkan bir çuvala attı ve sonra kendini atın sırtına çekti. Eğilip İkiçiçek'i ensesinden yakaladı ve eyer kaşına kaldırdı. At dönerken Rincewind çaresizce sıçradı ve Hrun'un arkasına kondu. Hrun itiraz etmedi.

At kendinden emin adımlarla tünellerde koştu, aniden kayan moloz yığınlarının üzerinden atladı ve zorlanan tavandan kopan iri kayaların çevresinden ustalıkla dolandı. Bütün gücüyle tutunmuş olan Rincewind arkasına baktı.

Atın bu kadar hızlı hareket etmesine şaşmamak gerekirdi. Hemen arkalarında, titreşen mor ışıkta hızla koşan iri, tehlikeli görünüşlü bir sandık ve üç bacak üzerinde sallanarak koşturan bir resim kutusu vardı. Akıllı armutağacının efendisini her yerde takip etme yeteneği o kadar büyüktü ki, ölü imparatorların lahde konacak eşyaları da geleneksel olarak armutağacından yapılırdı...

Dışarıya ulaşmalarından bir dakika sonra sekizgen kemer nihayet çöktü ve parçaları yere yağdı.

Güneş yükseliyordu. Tapınak kendi üzerine yıkılırken arkalarında bir toz bulutu yükseldi, ama onlar geriye dönüp bakmadı. Yazık olmuştu, çünkü İkiçiçek Diskdünya standartlarına göre bile sıradışı resimler elde edebilirdi.

Dumanları tüten yıkıntılar içinde bir hareketlenme oldu. Yeşil bir halı yayılıyor gibiydi. Sonra bir meşe ağacı döne döne yükseldi, yeşil bir roket patlaması gibi yayıldı ve daha yaşlı dallarının

uçları titremeyi bitirmeden, gür bir koruluğun ortasında kalmıştı. Bir kayın, mantar gibi bitti, olgunlaştı, çürüdü ve büyümeye çalışan fidanlarının ortasında, bir talaş yığını halinde çöktü. Tapınak, yosun kaplı taşların altında kalmıştı.

İlk başta tapınağın boğazına sarılmış olan Zaman, şimdi onun işini bitirmeye koyulmuştu. Çürüyen büyü ile yükselen entropi arasındaki kaynar arayüz tepeden aşağı kükreyerek indi ve dörtnala koşan ata yetişti. Atın, kendileri de Zaman'ın yaratıklarından olan yolcuları, onu hiç fark etmediler. Ama Zaman, yüzyılların kamçısını büyülü ormana savurdu.

"Etkileyici, değil mi?" dedi bir ses Rincewind'in dizinin yanından, at çürüyen kütüklerin ve düşen yaprakların pusunda koşarken.

Seste ürkütücü, metalik bir çınlama vardı. Rincewind, Kring'e baktı. Topuzuna iki yakut kakılmıştı. Rincewind, yakutlar onu izliyormuş gibi hissediyordu.

Ormanın kenaryönündeki kırlardan, ağaçlarla Zaman arasındaki savaşı izlediler. Bu savaşın tek bir sonucu olabilirdi. Dikkatsizlik edip Hrun'un ok menziline giren bir ayının etiyle kendilerine ziyafet çekerken, bu gösteriyi izlediler.

Rincewind, kemirdiği yağlı et parçasının üzerinden Hrun'a baktı. Kahramanlık işiyle meşgul olan Hrun'un, zaman zaman Ankh-Morpork'a uğrayan, şarap içip eğlenen Hrun'dan çok farklı olduğunu fark etmişti. Burada, kedi kadar dikkatli, panter kadar çevik ve kendi ortamında çok rahattı.

Bel-Shamharoth'dan canlı çıktım, diye hatırlattı Rincewind kendi kendine. Harika.

İkiçiçek, kahramanın tapınaktan çaldığı hazineyi düzenlemesine yardım ediyordu. Çoğu, nahoş mor taşlar kakılmış gümüş parçalardı. Örümcek, ahtapot ve Merkezyöre kıraçlarında yaşayan ağaç makisekizi figürleri çoğunluktaydı.

Rincewind yanında gıcırdayan sese kulaklarını tıkamaya çalıştı. İşe yaramıyordu.

"... sonra Re'durat Paşası'na aittim ve Büyük Nef savaşında çok önemli bir rol oynadım. Çeliğimin ucuna doğru fark etmiş olabileceğin küçük çentik o zamandan kalma," diyordu Kring, bir ot öbeğinin içindeki geçici yuvasından. "Kâfirin teki oktiron yakalık takmıştı, hiç sportmence değil, ve elbette, o günlerde çok daha keskindim ve efendim beni ipek mendilleri havada ikiye biçmek için kullanırdı – seni sıkıyor muyum?"

"Hı? Ah, yo, yo, hiç sıkmıyorsun. Bütün bunlar çok ilgi çekici," dedi Rincewind, bakışlarını Hrun'dan ayırmadan. Ne kadar güvenilirdi? Burada, yabanda baş başaydılar ve her yerde troller vardı...

"Kültürlü biri olduğunu anlamıştım zaten," diye devam etti Kring. "Gerçekten ilginç kişilerle o kadar az karşılaşıyorsun ki. Benim asıl istediğim güzel, sessiz bir yerde, bir şöminenin üzerinde asılı olmak. Bir seferinde, birkaç yüz sene bir gölün dibinde kalmıştım."

"Eğlenceli olmalı," dedi Rincewind dalgın dalgın.

"Pek değil," dedi Kring.

"Hayır, herhalde değildir."

"*Asıl* istediğim saban demiri olmak. Ne olduğunu bilmiyorum, ama varoluşunun bir anlamı olur gibi geliyor."

İkiçiçek sihirbazın yanına seğirtti.

"Harika bir fikrim var," dedi heyecanla.

"Ya," dedi Rincewind bıkkınlıkla. "Neden Hrun'dan bize Quirm'e kadar eşlik etmesini istemiyoruz?"

İkiçiçek kalakaldı. "Nereden bildin?" dedi.

"Senin aklına olsa olsa bu gelir diye düşündüm," dedi Rincewind.

Hrun heybesinin gözlerine gümüş tıkıştırmayı bitirdi ve onlara cesaret verircesine sırıttı. Sonra bakışları Sandık'a kaydı.

"O yanımızda olursa, bize ne saldırabilir ki?" dedi İkiçiçek.

Rincewind çenesini kaşıdı. "Hrun?" diye tahmin yürüttü.

"Ama tapınakta hayatını kurtardık!"

"Eh, *saldırmak* derken öldürmeyi kastediyorsan," dedi Rincewind, "bunu yapacağını sanmıyorum. O öyle biri değil. Yalnızca bizi soyar, bağlar ve kurtlara bırakır, sanırım."

"Ah, *hadi* ama."

"Bak, bu gerçek hayat," diye terslendi Rincewind. "Demek istediğim, buradasın ve bir sandık dolusu altını yanında taşıyorsun. Sence kafası azıcık çalışan herkes altını yürütme şansının üzerine atlamaz mı?" Ben atlardım, diye ekledi içinden, Sandık'ın meraklı parmaklara ne yaptığını görmeseydim...

Sonra dank etti. Bakışlarını Hrun'dan resim kutusuna çevirdi. Resim cini minik bir leğende çamaşır yıkıyor ve semenderler kafeslerinde uyukluyordu.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi. "Sence, kahramanlar aslında ne ister?"

"Altın?" dedi İkiçiçek.

"Hayır. *Gerçekten* ne isterler?"

İkiçiçek kaşlarını çattı. "Pek anlamadım," dedi. Rincewind resim kutusunu aldı.

"Hrun," dedi. "Buraya gelir misin?"

Günler huzur içinde geçiyordu. Doğru, bir seferinde küçük bir köprü trolü çetesi onlara pusu kurmaya çalışmıştı ve bir gece bir haydut çetesi onları neredeyse hazırlıksız yakalıyordu (ama aptallık edip, uyuyanları katletmeden önce Sandık'ı karıştırmaya

çalışmışlardı). Hrun her iki durumda da, ücretinin iki katını talep etmişti ve talebi kabul edilmişti.

"Başımıza bir şey gelirse," dedi Rincewind, "sihirli kutuyu kullanabilen kimse kalmaz. Kimse Hrun'un yeni resimlerini çekmez, anladın mı?"

Hrun, en son resmine bakarak başını salladı. Resimde, Hrun bir ayağını öldürdüğü trol yığınına dayamış, bir kahraman gibi kasılarak poz veriyordu.

"Ben, sen ve küçük arkadaşın İkiçiçek, iyi anlaşıyoz," dedi. "Yarın daha iyi profil çek, tamam mı?"

Resmi dikkatle trol derisine sardı ve heybesine, diğer resimlerin yanına kaldırdı.

"İşe yarıyor gibi," dedi İkiçiçek hayranlıkla, Hrun yolu keşfetmek için önden giderken.

"Elbette," dedi Rincewind. "Kahramanların en çok sevdiği şey kendileridir."

"Resim kutusunu kullanmak konusunda gittikçe daha iyi oluyorsun, biliyor musun?"

"Ya."

"Bu yüzden, bunu saklamak isteyebilirsin." İkiçiçek bir resim uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu Rincewind.

"Ah, yalnızca tapınakta çektiğin resim."

Rincewind dehşetle baktı. Resmin kenarlarında birkaç dokunaç vardı ve dokunaçların ortasında dev, nasırlı, iksir lekeli, bulanık bir başparmağın parmak izi görülebiliyordu.

"Hayatımın hikâyesi," dedi Rincewind yorgunlukla.

"Sen kazandın," dedi Felek, ruh yığınını oyun masasının diğer yanına iterek. Toplanmış, izleyen tanrılar rahatladılar. "Başka oyunlar da olacak," diye ekledi.

Hanım, evrendeki delikleri andıran iki gözün içine bakıp gülümsedi.

Sonraki günlerde, yıkık dökük ormanlar ve ufuktaki, rüzgâra kapılıp dağılan toz bulutundan başka bir şey yoktu. Ve çukur çukur, yosun kaplı bir kilometre taşı üzerinde oturan siyah, perişan şekil. Büyük haksızlığa uğramış birinin havasına sahipti, dehşet ve korku veren biri, ama aynı zamanda fakirin tek dostu ve ölümcül olarak yaralanmış olanların bulabileceği en iyi doktor.

Ölüm, elbette tamamen gözsüz olsa da, Rincewind'in gözden kayboluşunu, eğer yüzü hareket edebiliyor olsaydı kaş çatış olacak bir ifadeyle izliyordu. Ölüm son derece meşgul biriydi, ama artık bir hobisi olduğuna karar vermişti. Sihirbazda onu çok fena sinir eden bir şey vardı. Her şeyden önce, randevularına sadık değildi.

SONUNDA ELİME DÜŞECEKSİN, BUDALA, dedi Ölüm, kurşun tabut kapaklarının çarpılarak kapatılması gibi bir sesle, BAK BAKALIM, ENSELEMİYOR MUYUM?

EJDER KAPANI

Adı Ejderdağı'ydı ve yeşil vadinin üzerinde neredeyse sekiz yüz metre yükseliyordu; sarp, gri, baş aşağı bir dağ.

Tabanı yalnızca yirmi yarda genişliğindeydi. Sonra bulutların arasında yükseliyor, yükseldikçe ters bir borazan gibi zarifçe dışarı kıvrılıyordu ve en tepesi, dört yüz metre genişliğinde bir platoydu. Orada minik bir orman vardı ve yeşillikler platonun kenarından aşağı taşıyordu. Binalar da vardı. Hatta küçük bir ırmak bile vardı ve kenardan akan çağlayan rüzgârlar tarafından öyle savruluyordu ki, yere yağmur olarak düşüyordu.

Platonun birkaç metre altında mağara ağızları vardı. Kabaca oyulmuş, düzenli mağaralardı ve bu taze güz sabahında, Ejderdağı bulutların üzerinde, bir devin güvercinliği gibi asılı duruyordu.

Buradaki 'güvercinlerin' kanat açıklığı kırk metreden biraz fazlaydı.

"Biliyordum," dedi Rincewind. "Güçlü bir büyü alanındayız." İkiçiçek ve Hrun, öğlen mola verdikleri küçük çukurun çevresine bakındılar. Sonra birbirlerine baktılar.

Atlar, dere kıyısındaki gür otlarda sessiz sessiz otluyordu. Çalıların arasında sarı kelebekler uçuşuyordu. Kekik kokusu ve arı vızıltıları vardı. Şişteki yabandomuzları hafif hafif cızırdamaktaydı.

Hrun omuz silkti ve pazılarını yağlama işine geri döndü. Kasları parıl parıl parlıyordu.

"Bana göre sorun yok," dedi.

"Yazı tura atmayı dene," dedi Rincewind.

"Ne?"

"Hadi. Yazı tura at."

"Tamam," dedi Hrun. "Seni sevindirecekse." Kesesine uzandı ve bir düzine ayrı âlemden yağmalanmış bir avuç madeni para çıkardı. Dikkatle, Zchloty'nin kurşundan dökülmüş çeyrek iotumunu seçti ve başparmağının mor tırnağı üzerinde dengeledi.

"Sen söyle," dedi. "Yazı mı, yoksa..." diğer yüzünü yoğun bir konsantrasyon havasıyla inceledi, "bacakları olan bir tür balık mı?"

"Havadayken söyleyeceğim," dedi Rincewind. Hrun sırıttı ve parayı fırlattı.

Iotum döne döne yükseldi.

"Kenar," dedi Rincewind, paraya bakmadan.

Büyü asla ölmez. Yalnızca solar gider.

Bu, DiskDünya'nın engin maviliğinde en çok, Yaratım'dan kısa süre sonra çıkan Büyücü Savaşları sırasında, büyük çatışmalarının yaşandığı alanlarda hissedilir. O günlerde, ham haldeki büyü tüm dünyada bulunabiliyordu ve İlk Ahali'nin Tanrılarına açtıkları savaşta hevesle kullanılmıştı.

Büyücü Savaşları'nın tam olarak neden çıktığı, Zaman'ın sisleri arasında unutulmuştur, ama Disk filozofları, yaratımlarından kısa süre sonra, İlk Ahali'nin anlaşılır bir biçimde, öfkelerine

hakim olamadıklarında hemfikirdirler. Ardından gelen savaşlar çok şiddetli ve alev alevdi – güneş gökyüzünde savrulmuş, denizler kaynamış, tuhaf fırtınalar toprağı süpürmüştü; insanların giysilerinin içinde gizemli bir biçimde küçük beyaz güvercinler belirmişti ve uzayda, bir kaplumbağanın sırtında duran dört filin taşıdığı Disk'in dengesi tehlikeye girmişti. Bunun sonucunda, Tanrıların bile hesap verdiği Kadim Ulular sert bir biçimde araya girmişlerdi. Tanrılar yüksek yerlere sürülmüştü, ahali çok daha küçük biçimlerde yeniden yaratılmıştı ve eski vahşi büyünün büyük kısmı yeryüzünden alınmıştı.

Bu, savaşlar sırasında Disk üzerinde doğrudan büyü darbeleri almış yerlerdeki sorunları çözmemişti. Büyü solmuştu; binyıllar içinde, yavaş yavaş, çevresindeki gerçekliği çarpıtan sayısız yıldız-altı partiküller saçarak bozunmuştu...

Rincewind, İkiçiçek ve Hrun paraya bakıyorlardı.

"Kenar geldi," dedi Hrun. "Eh, sen bir sihirbazsın. Ne olmuş?"

"Ben – o tür büyü yapmam."

"Yapamam, demek istiyorsun."

Rincewind bunu duymazdan geldi, çünkü doğruydu. "Bir daha dene," dedi.

Hrun bir avuç madeni para çıkardı.

İlk ikisi normal şekilde düştü. Dördüncüsü de... Üçüncüsü kenarı üzerine düştü ve o şekilde kaldı. Beşincisi küçük, sarı bir tırtıla dönüştü ve sürünerek uzaklaştı. Altıncısı, zirvesine ulaştığında, kesin bir "spang!" sesi eşliğinde yok oldu. Bir an sonra küçük bir gök gürültüsü duyuldu.

"Hey, o gümüştü!" dedi Hrun, ayağa kalkıp yukarı bakarak. "Geri getir!"

"Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Rincewind bıkkınlıkla. "Muhtemelen hâlâ hızlanıyordur. Bu sabah denediklerim daha düşmedi, bu arada."

Hrun hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

"Ne?" dedi İkiçiçek.

Rincewind içini çekti. O da bundan korkuyordu.

"Büyü endeksi yüksek bir alana girdik," dedi. "Nasıl diye sorma. Bir zamanlar burada gerçekten güçlü bir büyü alanı yaratılmış olmalı ve şu anda onun etkilerini hissediyoruz."

"Kesinlikle," dedi, oradan geçmekte olan bir çalı.

Hrun'un başı o yana döndü.

"*O tür* yerlerden biri mi, demek istiyorsun?" diye sordu. "Hemen buradan gidelim!"

"Tamam," diye onayladı Rincewind. "Geldiğimiz yönden dönersek başarabiliriz. Her kilometre başında durup yazı tura atarız."

Telaşla ayağa kalktı ve eşyalarını heybesine doldurmaya başladı.

"Ne?" dedi İkiçiçek.

Rincewind durdu. "Bak," diye terslendi. "İtiraz etme. *Hadi* ama."

"Bence iyi görünüyor," dedi İkiçiçek. "Yalnızca biraz ıssız, o kadar..."

"Evet," dedi Rincewind. "Tuhaf, değil mi? *Hadi* dedim!"

Çok yukarıda, ıslak taşa çarpılmış deri kayış şaklaması gibi bir ses duyuldu. Ne olduğu belli olmayan, camsı bir şey Rincewind'in başının üzerinden geçti, ateşten bir kül bulutu kaldırdı ve şişteki domuz kanatlanıp gökyüzüne fırladı.

Şey, bir ağaç kümesinden kaçınmak için yan yattı, düzeldi, kükreyerek dar bir yay çizdi, döndü ve peşinde sıcak domuz yağı damlalarından bir iz bırakarak merkezyönünde uzaklaştı.

"Şimdi ne yapıyorlar?" diye sordu yaşlı adam.

Genç kadın sihirli küresine baktı.

"Hızla kenaryönünde ilerliyorlar," diye bildirdi. "Bu arada... bacaklı kutu hâlâ yanlarında."

Yaşlı adam güldü; karanlık, tozlu mahzende, tuhaf bir şekilde huzursuz edici bir ses. "Akıllı armutağacı," dedi. "Olağanüstü. Evet, sanırım onu alacağız. Lütfen sen hallet tatlım. Onlar gücünün ulaşamayacağı bir yere kaçmadan önce, belki?"

"Sessiz ol! Yoksa..."

"Yoksa ne, Liessa?" dedi yaşlı adam (bu loş ışıkta, taş sandalyeye çökmüş oturmasında tuhaf bir şey vardı). "Beni bir kez öldürdün zaten, değil mi?"

Kadın hıhladı ve ayağa kalkarak saçlarını küçümsemeyle arkaya savurdu. Saçları kızıldı ve içinde altın rengi gölgeler vardı. Liessa Ejderçağıran, dik durduğunda kesinlikle muhteşem bir manzaraydı. Aynı zamanda, pek az yerini kaplayan, incecik bir zincir zırh ve yanardöner ejder derisinden çizmeler dışında neredeyse çırılçıplaktı. Bir çizmesine, mızrak kadar uzun, ucuna minik çelik çiviler kakılmış bir kamçı sokmuştu.

"Gücüm yeterli olacak," dedi soğuk bir sesle.

Belirsiz şekil başını salladı ya da en azından sallar göründü. "Hep aynı şeyi söylüyorsun," dedi. Liessa hıhladı ve odadan çıktı.

Babası onun gidişini izlemeye zahmet etmedi. Elbette bunun bir sebebi, üç ay önce öldüğünden gözlerinin pek iyi durumda olmamasıydı. Diğeri de bir sihirbaz olarak –on beşinci dereceden ölü bir sihirbaz bile olsa da– göz sinirlerinin uzun zaman önce bayağı gerçekliğin çok ötesindeki düzlemleri ve boyutları görebilecek yetiye kavuşması ve dolayısıyla gündelik olayları gözlemlemekte pek başarılı olmamasıydı. (Yaşarken, gözleri başkalarına sekiz yüzlü ve tuhaf bir biçimde böceksi görünüyordu.) Dahası, yaşayanların dünyasıyla Ölüm'ün karanlık gölgedünyası arasındaki dar alanda sıkışıp kaldığından, Nedenselliğin

tamamını görebiliyordu. İşte bu yüzden, sefil kızının bu sefer kendini öldürtmeyi başaracağı umudunu beslese de büyük güçlerini diyarından dörtnala kaçmaya çalışan üç yolcu hakkında bir şeyler öğrenmek için kullanmadı.

Birkaç yüz metre uzakta, Liessa tuhaf bir ruh hali içinde, Ejderdağı'nın boş yüreğine giden aşınmış basamakları iniyordu. Yarım düzine Binici de peşinden geliyordu. Beklediği fırsat bu olabilir miydi? Belki de açmazı bu çözerdi, Ejderdağı'nın tahtının anahtarını bu verirdi. Taht onun hakkıydı, elbette; ama gelenekler, Ejderdağı'na yalnızca bir erkeğin hükmedebileceğini söylüyordu. Bu, Liessa'nın sinirlerini bozuyordu ve o öfkelendiğinde, Güç daha da kabarırdı ve ejderhalar özellikle iri ve çirkin olurdu.

Bir erkeği olsa, her şey farklı olurdu. Tercihen iri kıyım, kapı gibi, ama aklı kıt bir delikanlı. Denileni yapan biri...

Şu anda Ejderdiyarı'ndan kaçmakta olan üç kişiden iri yarı olanı iş görürdü. Görmezse de ejderhalar her zaman açtı ve düzenli olarak beslenmeleri gerekiyordu. Liessa çirkinleşmelerini ayarlayabilirdi.

En azından, her zamankinden de çirkin olmalarını.

Merdiven taş bir kemerden geçti ve Ejderhaların tünediği büyük mağaranın çatısına yakın, dar bir çıkıntıda sona erdi.

Duvarlardaki sayısız delikten gelen güneş ışınları loş, tozlu havada, bir milyon altın böcek barındıran kehribar çubuklar gibi birbirini kesiyordu. Aşağıda ise seyrek bir pus dışında bir şey görünmüyordu.

Yukarıda...

Yürüme halkaları Liessa'nın başının üzerinde, uzanıp dokunabileceği bir yerde başlıyordu. Geniş mağara çatısı boyunca binlercesi uzanıyordu. O halkaların takıldığı kazıkları çakmak için

onlarca duvarcı ustasının onlarca sene baş aşağı sarkarak çalışması gerekmişti. Ama bu halkalar, kubbenin ortasına çakılmış seksen sekiz büyük halkanın yanında hiçbir şeydi. Elli tanesi daha, yerine çakılamadan kaybedilmişti; ter içinde kalmış köle ekipleri tarafından yerine takılırken (Güç'ün ilk günlerinde bol bol köle vardı) derinlere düşmüşler ve talihsiz köleleri de yanlarında götürmüşlerdi.

Ama seksen sekiz tanesi takılmıştı. Gökkuşağı kadar büyük, kan kadar paslıydılar. O halkalardan sarkan...

Ejderhalar Liessa'nın varlığını seziyor. Seksen sekiz çift kanat karmaşık bir yapboz gibi açılırken, mağaradaki hava hışırdayarak hareketleniyor. Dev kafalardaki çok yüzeyli, yeşil gözler ona dönüyor.

Yaratıklar hâlâ hafifçe saydam. Liessa'nın çevresindeki adamlar kancalı çizmelerini raflardan alırken, Liessa zihnini görselleştirme işine odaklıyor; tepesindeki küf kokan havada, ejderhalar tamamen görünür hale geliyor, bronz rengi pulları güneş ışınlarını donuk donuk yansıtmaya başlıyor. Liessa'nın beyni zonkluyor, ama Güç artık tüm kuvvetiyle akmaya başladığından, konsantrasyonu fazla bozulmadan başka şeyler de düşünebiliyor.

Liessa da kancalı çizmelerini giyiyor ve zarifçe perende atarak, kancaları hafif bir çınlama ile tavandaki yürüme halkalarına takıyor.

Artık tavan, zemin olmuştur. Dünya değişmiştir. Şimdi derin bir çanağın ya da kraterin kenarında duruyor ve ejderbinicileri sarkaç gibi sallanarak, zemindeki küçük halkalarda geziniyorlar. Dev binekleri çanağın ortasında, sürünün içinde onları bekliyor. Başlarının üzerinde, mağara zeminindeki uzak kayalar, yüzlerce yıl birikmiş ejderha pislikleri ile kaplı.

Liessa, alışık tavırlarla, rahatça süzülerek kendi ejderhası Laolith'e doğru yürüyor. Laolith dev, atımsı kafasını ona çeviriyor. Çeneleri domuz yağıyla kirlenmiş.

Çok zevkliydi, diyor ejderha Liessa'ya zihninden.

"Yanında kimse olmadan uçmayacaksın dediğimi sanıyordum?" diye tersleniyor Liessa.

Açtım, Liessa.

"Açlığını yatıştır. Yakında at yiyebileceksin."

Dizginleri dişlerimize takılıyor. Savaşçı da var mı? Savaşçı seviyoruz.

Liessa biniş merdivenine tırmanıyor ve bacaklarını Laolith'in köselemsi boynuna dolayarak iniyor.

"Savaşçı benim. Ama diğer ikisini sen alabilirsin. Biri, bir tür sihirbaza benziyor," diye ekliyor teşvik edercesine.

Ah, sihirbazlar nasıldır, bilirsin. Yarım saat sonra canın bir tane daha çeker, diye homurdanıyor ejderha.

Kanatlarını açıp kendini bırakıyor.

"Yaklaşıyorlar!" diye haykırdı Rincewind. Atının boynuna iyice eğildi ve inledi. İkiçiçek boynunu çevirip arkadaki uçan yaratıklara bakarken, bir yandan yetişmeye çalışıyordu.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı turist, korkunç kanat seslerinin üzerinden. "Hayatım boyunca ejderha görmek istedim!"

"İçeriden mi?" diye bağırdı Rincewind. "Sesini kes ve atını sür!" Dizginlerle atını kırbaçladı ve ilerideki ormana bakarak, salt irade gücüyle onu daha yakına getirmeye çalıştı. O ağaçların altında güvende olacaklardı. Hiçbir ejderha o ağaçların altında...

Kanat seslerini duyduğu anda çevresindeki gölgeler koyulaştı. Rincewind içgüdüyle eyerde büzüldü ve keskin bir şey omzunu çizince kor beyaz bir sancı hissetti.

Arkasında Hrun haykırdı, ama bu acı feryadından çok öfke narasına benziyordu. Barbar fundaların arasına atlamış, kara kılıç Kring'i çekmişti. Ejderhalardan biri yeniden çullanırken Hrun kılıcı savurdu.

"Hiçbir kahrolası kertenkele bunu bana yapamaz!" diye kükredi.

Rincewind eğildi ve İkiçiçek'in dizginlerini yakaladı.

"Hadi *gel*!" diye tısladı.

"Ama ejderhalar..." dedi İkiçiçek büyülenmiş gibi.

"Cehennemin dibine..." diye başladı sihirbaz ve sonra yerinde kalakaldı. Yukarıda halkalar çizen beneklerin arasından bir başka ejderha ayrılmış, onlara doğru süzülüyordu. Rincewind, İkiçiçek'in atını bıraktı, acı bir küfür salladı ve kendi atını mahmuzlayarak tek başına ağaçlara yöneldi. Arkasında kopan ani kargaşaya dönüp bakmadı ve gölge üzerinden geçerken zayıfça sayıklayarak, atın yelesine gömülmeye çalıştı.

Sonra, beklediği kavurucu, delici acı yerine, dehşet içindeki at ilk ağaçların dallarının arasından geçtiğinden bir dizi sert, dikenli darbe aldı. Sihirbaz tutunmaya çalıştı, ama diğerlerinden daha kalın, alçak bir dal onu eyerden fırlattı. Gözlerinin önünde çakan mavi ışıklar eşliğinde bayılmadan önce işittiği son şey; tiz, kertenkelemsi bir öfke çığlığı ve ağaç tepelerini paralayan pençelerdi.

Uyandığı zaman bir ejderha onu izliyordu. En azından, ondan yana bakıyordu. Rincewind inledi ve kürek kemiklerini oynatarak yosunların arasına gömülmeye çalıştı, ama keskin bir acı hissedince nefesi kesildi.

Acı ve korkunun pusları arasında ejderhaya baktı yine.

Yaratık yirmi otuz metre uzakta, büyük, ölü bir meşe ağacının dalından sarkıyordu. Bronz-altın kanatlarını sıkıca bedeni-

ne sarmıştı, ama olağanüstü esnek boynunun ucundaki uzun, atımsı başını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. Ejderha ormanı tarıyordu.

Aynı zamanda yarı-saydamdı. Güneş pullarından yansıyor olsa da, Rincewind yaratığın arkasındaki dalın silüetini açık seçik görebiliyordu.

Dallardan birinde, yere doğru sarkan kertenkelenin yanında minicik kalan bir adam oturuyordu. Adam yüksek çizmeleri, belindeki deri peştamal ve yüksek sorguçlu miğferi dışında çıplak görünüyordu. Aylak aylak kısa kılıcını sallayarak, tatsız ve sıkıcı bir görev verilmiş birinin havasıyla ağaç tepelerine bakıyordu.

Bir böcek zahmetle Rincewind'in bacağına tırmanmaya başladı.

Sihirbaz, yarı-katı bir ejderhanın ne kadar hasar yaratabileceğini merak etti. Onu yalnızca yarı mı öldürürdü? Burada kalıp öğrenmemeye karar verdi.

Topukları, parmak uçları ve omuz kasları üzerinde, meşe ve üzerindekiler yaprakların arasında görünmez olana kadar, yan yan kaydı. Sonra ayağa kalktı ve ağaçların arasında koşmaya başladı.

Belli bir hedefi yoktu, erzakı ve atı yoktu. Ama hâlâ üzerinde koşabileceği bacakları vardı. Eğreltiotları ve dikenli çalılara çarpa çarpa koşuyordu, ama o hissetmiyordu bile.

Ejderhayla arasına bir buçuk kilometre kadar koyduğunda durdu ve bir ağacın dibine yığıldı. Ağaç onunla konuştu.

"Psst," dedi ağaç.

Rincewind ne göreceğinden korkarak bakışlarını yukarı kaydırdı. Bakışları zararsız kabuk parçalarına ve yapraklara takılmaya çalıştı ama merak denen illet onları geride bırakmaya zorladı onu. Sonunda, Rincewind'in başının hemen üzerindeki dalı yarıp geçmiş, siyah bir kılıca geldi.

"Orada öylece durmasana, dedi kılıç (büyük, boş bir şarap kadehinin kenarında gezdirilen bir parmağın sesiyle). "Çıkar beni buradan."

"Ne?" dedi Rincewind, göğsü hâlâ inip kalkarken.

"Beni buradan çıkar," diye tekrarladı Kring. "Ya çıkarırsın ya da bundan sonraki bir milyon senemi bir kömür damarında geçiririm. Sana göle atıldığım zamanı..."

"Diğerlerine ne oldu?" dedi Rincewind, çaresizce ağaca tutunmaya devam ederek.

"Ah, onları ejderhalar yakaladı. Atları da... Bir de o kutumsu şeyi. Beni de yakalayacaklardı, ama Hrun beni düşürdü. Ne şanslısın."

"Şey..." diye başladı Rincewind. Kring onu duymazdan geldi.

"Onları kurtarmaya koşarsın herhalde," diye ekledi.

"Evet, ee..."

"O zaman, beni buradan çekip çıkarabilirsen, yola koyulabiliriz."

Rincewind gözlerini kısarak kılıca baktı. O ana dek bir kurtarma teşebbüsü zihninin o kadar gerilerindeydi ki, evrenin çok boyutlu çoğulluğunun şekli ve doğası hakkında bazı ileri spekülasyonlar doğruysa, aslında tam gözlerinin önündeydi; ama sihirli bir kılıç, değerli bir nesneydi...

Ve eve, orası her neresiyse, giden yol uzundu...

Ağaca tırmandı ve dal boyunca kıyın kıyın ilerledi. Kring dala sıkıca saplanmıştı. Rincewind kabza topuzunu yakaladı ve gözlerinin önünde ışıklar çakana dek çekiştirdi.

"Bir daha dene," dedi kılıç cesaret verircesine.

Rincewind inledi ve dişlerini sıktı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Kring. "Bu bir örs de olabilirdi."

"Iıh," diye tısladı sihirbaz, bacak arasının geleceği için endişelenerek.

"Benim varlığım çok-boyutludur," dedi kılıç.

"Hınk?"

"Pek çok adım vardır, biliyor musun?"

"Hayret verici," dedi Rincewind. Kılıç daldan kurtulurken geriye doğru sallandı. Elinde, tuhaf şekilde hafifti.

Yere indiğinde haberi vermeye karar verdi.

"Bir kurtarma girişiminin gerçekten iyi biri fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bence şehre dönmemiz lazım, bilirsin. Bir arama-kurtarma ekibi kurmak için."

"Ejderhalar merkezyönünde uzaklaştı," dedi Kring. "Ama ben şuradaki ağaca tünemiş olanla başlayalım derim."

"Üzgünüm, ama..."

"Onları kaderlerine bırakamazsın!"

Rincewind şaşırdı. "Bırakamaz mıyım?" dedi.

"Hayır. Bırakamazsın. Bak, sana karşı dürüst olacağım. Senden daha iyi malzemeyle de çalıştım, ama ya bu ya da... Sen hiç bir kömür damarında bir milyon sene geçirdin mi?"

"Bak, ben..."

"Bu yüzden, itiraz etmeyi bırakmazsan, kafanı keserim." Rincewind kendi kolunun sertçe kalktığını ve ışıl ışıl çeliğin tınlayarak gırtlağına yaklaştığını gördü. Parmaklarını açmaya çalıştı. Açamadı.

"Ben kahraman olmayı bilmem!" diye bağırdı.

"Ben sana öğretirim."

Tunç Psepha gırtlağının derinliklerinden homurdandı.

Ejderbinicisi K!sdra öne eğildi ve gözlerini kısarak açıklığa baktı.

"Onu gördüm," dedi. Rahatça daldan dala sarkarak yere indi ve hafifçe uzun otların arasına konarak kılıcını çekti.

Yaklaşan adama uzun uzun baktı. Adamın ağaçların güvenliğinden çıkmak istemediği açıktı. Silahlıydı. Ejderbinicisi, adamın kılıçla görülmekten utanıyormuş gibi, onu tuhaf bir şekilde, bir kol boyu uzakta tutmasını ilgiyle izledi.

Sihirbaz ayak sürüyerek yaklaşırken K!sdra kendi kılıcını tarttı ve geniş geniş sırıttı. Sonra sıçradı.

Daha sonra, dövüş hakkında iki şey hatırlayacaktı. Sihirbazın kılıcının tekinsiz bir biçimde yukarı savrulup kendi kılıcını sertçe karşılamasını ve kılıcın elinden uçmasını. Bir de –ve yenilgisinin asıl sebebinin bu olduğu sonucuna varacaktı– sihirbazın gözlerini bir eliyle kapatmış olmasını.

K!sdra ikinci hamleden kaçınmak için geriye sıçradı ve boylu boyunca otların arasına düştü. Psepha hırlayarak geniş kanatlarını açtı ve ağaçtan atladı.

Bir an sonra sihirbaz tepesine dikilmiş, bağırıyordu: "Söyle ona, beni kavurursa kılıcı bırakırım! Yeminle! Bırakırım! Söyle ona!" Kara kılıcın ucu K!sdra'nın gırtlağında bekliyordu. Tuhaf olan, sihirbazın kılıçla mücadele ediyormuş gibi görünmesiydi. Ve kılıç kendi kendine şarkı söylüyordu.

"Psepha!" diye bağırdı K!sdra.

Ejderha meydan okuyarak kükredi, ama Rincewind'in kellesini uçuracak dalıştan vazgeçti ve zahmetle kanat çırparak ağaca geri döndü.

"Konuş!" diye haykırdı Rincewind.

K!sdra gözlerini kısarak kılıcın ucundan ona baktı.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Dedim ki, ne söylememi istiyorsun?"

"Arkadaşlarım nerede? Barbarla küçük adam, demek istiyorum!"

"Ejderdağı'na götürülmüşlerdir, sanırım."

Rincewind zihnini Kring'in kana susamış uğultusuna kulak tıkamaya çalışarak, çabalayan kılıcı çaresizce geri çekiştirdi.

"Ejderdağı ne?" dedi.

"*Bildiğin* Ejderdağı. Yalnızca bir tane var. Ejderyuvası."

"Herhalde sen de beni oraya götürmek için bekliyordun, hı?"

Kılıcın ucu âdemelmasından bir damla kan çıkarınca K!sdra istemsizce bağırdı.

"Buralarda ejderhalarınız olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorsunuz, hı?" diye hırladı Rincewind. Ejderbinicisi durumunu unutup başını salladı ve kendi gırtlağını kesmekten kıl payı kurtuldu.

Rincewind çaresizlik içinde çevresine bakındı ve bu işi gerçekten yapması gerektiğini fark etti.

"Tamam, o zaman," dedi, becerebildiğince çekingen bir şekilde. "O zaman beni bu Ejderdağı denen yere götürsen iyi olur, değil mi?"

"Seni ölü götürmem gerekiyordu," diye mırıldandı K!sdra surat asarak.

Rincewind ona baktı ve yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. Geniş, delice ve kesinlikle mizahtan yoksun bir sırıtıştı. Normalde küçük ırmak kuşlarının hoplayarak üzerinde dolaştığı ve dişlerinin arasından et kırıntıları topladığı türden bir sırıtış.

"Canlı da olur," dedi Rincewind. "İlla ki birinin ölmesi gerekiyorsa, kimin kılıcının kimin elinde olduğunu hatırla."

"Beni öldürürsen, hiçbir şey Psepha'nın seni öldürmesini engelleyemez!" diye bağırdı yerdeki ejderbinicisi

"Ben de parça parça keserim," diye onayladı sihirbaz. Aynı sırıtışı yeniden denedi.

"Ah, tamam," dedi K!sdra surat asarak. "Hayal gücünden tamamen yoksun mu sanıyorsun beni?"

Kıvranarak kılıcın altından çıktı ve ejderhaya el etti. Ejderha yine kanatlandı ve onlara doğru süzüldü. Rincewind yutkundu.

"Ona binip gitmemiz gerektiğini mi kastediyorsun?" dedi.

K!sdra, Kring'in ucu hâlâ boynunda, Rincewind'e küçümsemeyle baktı.

"Ejderdağı'na başka nasıl gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi Rincewind. "Başka nasıl gidebilirim?"

"Başka yol yok demek istiyorum. Ya uçacaksın ya da gitmeyeceksin."

Rincewind yine önündeki ejderhaya baktı. Ejderhanın içinden, üzerine bastığı ezilmiş otları açık seçik görebiliyordu, ama elini tereddütle uzattığında, ince havada altın rengi bir parıltıdan ibaret pulu kaskatı hissedebiliyordu. Bir ejderha tamamen var olmalı ya da olmamalıydı. Yalnızca yarı yarıya var olması diğerlerinden daha korkutucuydu.

"Ejderhaların saydam olduğunu bilmiyordum," dedi.

K!sdra omuz silkti. "Öyle mi?"

Rincewind kemerine tutunmakta olduğundan beceriksizce ejderhanın boynuna atladı ve oturdu K!sdra. Sihirbaz da rahatsızca ejderhanın boynuna yerleştikten sonra sıkılmaktan bembeyaz olmuş yumruğuyla koşum takımında tutunacak bir yer buldu ve K!sdra'yı kılıçla hafifçe dürttü.

"Daha önce hiç uçtun mu?" dedi ejderbinicisi, arkasına dönüp bakmadan.

"Pek değil, hayır."

"Emecek bir şey ister misin?"

Rincewind adamın kafasının arkasına baktı, sonra bakışlarını adamın uzattığı kırmızı - sarı şekerlerle dolu torbaya çevirdi.

"Gerekli mi?" diye sordu.

"Gelenektir," dedi K!sdra. "Canın isterse."

Ejderha doğruldu, sallana sallana çimenlikle yürüdü ve kanatlarını çırpmaya başladı.

Rincewind zaman zaman kâbuslarında, aşağıda bulutların arasındaki manzara ve mavi ufuklar döne döne uzaklaşırken, belirsiz ve inanılmaz derece yüksek bir yerde dengesini yitirmek üzere olduğunu görürdü (bu, ayak bilekleri ter içinde uyanmasına sebep olurdu; kâbusun DiskDünya'nın dönüşünün sebep olduğu olağan baş dönmesi olmadığını bilse daha da fazla endişe ederdi. Aslında, gelecekte yaşayacağı korkunç bir olayın yarattığı korku dalgalarının geçmişe doğru yansımasından ibaret, geriye dönük hafıza olgusuydu.)

Bu o olay değildi, ama yine de o olay için iyi bir idmandı.

Psepha omurga paralayan cinsten bir dizi sıçrayışla havayı pençeledi. Son sıçrayışının zirvesinde, geniş kanatlar şak diye açıldı ve ağaçları sarsan bir gümbürtüyle yayıldı.

Sonra yer, bir dizi nazik sarsıntı eşliğinde uzaklaşmaya başladı. Psepha zarafetle yükseliyordu ve hâlâ altın rengi bir ışıltıdan ibaret olan kanatlar akşam güneşini yansıtıyordu. Rincewind aşağı bakma hatasında bulundu ve ejderhanın içinden, aşağıdaki ağaç tepelerini gördü. Çok aşağıdaki ağaç tepelerini. Manzara karşısında midesi büzüldü.

Gözlerini yummak da bir işe yaramıyordu, çünkü bu sefer hayal gücü dizginleri ele alıyordu. Bakışlarını ileride bir yere dikmeye karar verdi. Bu şekilde, önünden kayıp giden kırları ve ormanları kayıtsızca izleyebiliyordu.

Rüzgâr onu arkadan yakaladı. K!sdra yarı döndü ve kulağına bağırdı.

"İşte Ejderdağı!"

Rincewind, Kring'i ejderhanın sırtında yasladığı yerde tutmaya özen göstererek, yavaşça başını çevirdi. Yaşarmış gözlerle gördüğü şey, yemyeşil ormanlarla kaplı bir vadiden yükselen, imkânsız

biçimde baş aşağı dönmüş bir dağdı ve bu haliyle, bir yosun tabakasından çıkan borazana benziyordu. Bu mesafeden bile, havadaki hafif oktarin parıltısını seçebiliyordu. Havada istikrarlı bir büyü halesi olmalıydı, en az –nefesi kesildi– birkaç miliBaz? En az!

"Ah, olamaz," dedi.

Yere bakmak bile bundan daha iyiydi. Hemen gözlerini kaçırdı ve artık ejderin *içinden* yeri göremediğini fark etti. Geniş bir halka çizerek Ejderdağı'na yaklaşırlarken, ejderha kesinlikle daha katı bir hal alıyordu. Yaratığın içi altın rengi bir sisle doluyordu sanki. Ejderdağı tam önlerinde, gökyüzünde çılgınca sallanırken, ejderha taş kadar katı olmuştu.

Rincewind, dağdan bir şey uzanıp ejderhaya dokunmuş gibi, havada soluk bir iz gördüğünü sandı. Ejderhanın daha *gerçek* yapıldığı gibi, tuhaf bir hisse kapıldı.

Ejderhanın önünde, Ejderdağı uzak bir oyuncaktan, yeryüzüyle gökyüzünün arasında asılı kalmış, milyarlarca ton kayaya dönüştü. Tepesinde küçük tarlalar, koruluklar ve bir göl görebiliyordu. Gölden çıkan ırmak Kenar'a akıyor ve aşağı dökülüyordu...

Köpük köpük çağlayan suyu, gözleriyle izlemeye çalışma gafletinde bulundu ve tam zamanında kendini topladı.

Ters dönmüş dağın tepesindeki geniş plato onlara doğru süzülüyordu. Ejderha yavaşlamadı bile.

Dağ, Rincewind'in tepesinde, evrendeki en büyük sineklik gibi yükselirken, dağın yamacında bir mağara ağzı gördü. Psepha, omuz kasları toplanıp açılarak, o tarafa doğru süzüldü.

Karanlık genişleyip kendisini sararken sihirbaz haykırdı. Hız yüzünden bulanıklaşmış kayalar bir anlığına geçip gitti. Sonra ejderha yine bir açıklıktaydı.

Bir mağaranın içindeydi, ama burası bir mağaradan beklenmeyecek kadar büyüktü. Ejderha bu engin boşlukta süzülürken, bir ziyafet salonundaki altın rengi sinekten daha büyük değildi.

Güneş ışığı huzmelerinin arasında, kendi işlerinin peşinde kanat çırpan ya da kaya çıkıntılarına tünemiş, altın rengi, gümüş, siyah ya da beyaz, başka ejderhalar vardı. Yüksekte, mağaranın kubbe tavanında, onlarca ejderha kanatlarını yarasa gibi bedenlerine dolamış, dev halkalardan sarkıyorlardı. Orada insanlar da vardı. Rincewind onları görünce sertçe yutkundu, çünkü o geniş tavanda, sinekler gibi, baş aşağı yürüyorlardı.

Sonra tavana kakılmış binlerce minik halkayı fark etti. Ters dönmüş adamların bir kısmı Psepha'nın uçuşunu ilgiyle izliyordu. Rincewind yine yutkundu. Şimdi ne yapması gerektiği hakkında en ufak fikri yoktu.

"Ee?" diye sordu fısıldayarak. "Bir önerin var mı?"

"Elbette, saldıracaksın," dedi Kring küçümsemeyle.

"Neden benim aklıma gelmedi acaba?" dedi Rincewind. "Hepsinde ok ve yay olduğu için olabilir mi?"

"Yenilgiye dünden razısın."

"Yenilgiye razı mıyım? Bunun sebebi, yenilecek olmam!"

"En kötü düşmanın kendinsin, Rincewind," dedi kılıç.

Rincewind başını kaldırdı ve sırıtan adamlara baktı.

"İddiaya girer misin?" dedi bıkkınlıkla.

Kring yanıt veremeden, Psepha havada döndü ve büyük halkalardan birine kondu. Halka korkutucu bir biçimde sallandı.

"Şimdi mi ölmek istersin, yoksa ilk önce teslim mi olursun?" diye sordu K!sdra sakin sakin.

Her yönden pek çok adam, kancalı çizmelerini tavandaki halkalara takarak, sallana sallana geliyor, halkada toplanıyordu.

Tünek halkasının yanındaki küçük platformda, rafa dizilmiş başka çizmeler vardı. Rincewind onu durduramadan ejderbinicisi yaratığın sırtından platforma atlamış, sırıtarak sihirbazın huzursuzluğunu seyrediyordu.

Kurulan yayların bilinen hafif sesleri duyuldu. Rincewind başını kaldırıp bir dizi duygusuz, baş aşağı yüze baktı. Ejder ahalisinin giyim zevki, bronz süslerle bezenmiş deri kayışlardan daha yaratıcı bir şey içermiyordu. Bıçakları ve kılıç kınlarını başaşağı taşıyorlardı. Miğferi olmayanlar saçlarını serbestçe salmıştı ve çatının altındaki esintide deniz yosunu gibi sallanıyorlardı. Aralarında pek çok kadın vardı. Baş aşağı durmak, anatomilerine tuhaf şeyler yapıyordu. Rincewind bakakalmıştı.

"Teslim ol," dedi K!sdra yine.

Rincewind denileni yapmak için ağzını açtı. Kring uyarırcasına uğuldadı ve kolundan yukarı keskin bir acı dalgası yayıldı.

"Asla," diye ciyakladı. Acı durdu.

"Elbette teslim olmaz!" diye gürledi bir ses arkasından. "O bir kahraman, değil mi?"

Rincewind döndü ve bir çift kıllı burun deliği gördü. Kayıtsızca tavandan sarkan, iri yarı, genç bir adama aitlerdi.

"Adın nedir, kahraman?" dedi adam. "Ki, kim olduğunu bilelim?"

Rincewind'in kolundan bir acı dalgası geçti. "Ben... ben Ankhli Rincewind," diye inlemeyi başardı.

"Ben de Lio!rt Ejderbeyi," dedi başaşağı adam, adını gırtlağının arkasından gelen ve Rincewind'in ancak sözcüğün ortasında bir ünlem işareti olarak hayal edebildiği, sert bir tıkırtıyla telaffuz ederek. "Ölümcül bir düello için bana meydan okumaya geldin."

"Şey, hayır, ben..."

"Yanılıyorsun. K!sdra, kahramanımızın kancalı çizmelerini giymesine yardım et. Eminim başlamak için sabırsızlanıyordur."

"Hayır, bak, ben yalnızca arkadaşlarımı bulmaya geldim. Eminim bütün bunlara hiç gerek..." diye başladı Rincewind, ejderbinicisi onu platforma çıkarıp, bir sandalyeye oturtup, ayaklarına kancalı çizmeleri geçirip, kayışlarını bağlarken.

"Acele et, K!sdra. Kahramanımızı kaderinden alıkoymamalıyız," dedi Lio!rt.

"Bakın, eminim arkadaşlarım burada çok mutludur, bu yüzden, bilirsiniz, beni müsait bir yere bırakırsanız..."

"Arkadaşlarını yakında göreceksin," dedi ejderbeyi havalı havalı. "Dindar biriysen, demek istiyorum. Ejderdağı'na giren hiç kimse bir daha dışarı çıkamaz. Mecazi olarak çıkmak dışında, elbette. Ona halkalara nasıl ulaşacağını göster, K!sdra."

"Başımı soktuğun belaya bak!" diye tısladı Rincewind.

Kring elinde titriyordu. "Unutma, ben *sihirli* bir kılıcım," diye tınladı.

"Nasıl unutabilirim?"

"Merdivene tırman ve bir halkayı yakala," dedi ejderbinicisi, "sonra ayaklarını kaldır ve kancaları halkaya geçir." İtiraz eden sihirbazın cübbesini pantolonuna sokup tırmanmasına ve Kring bir elinden sarkarken baş aşağı dönmesine yardım etti. Bu açıdan bakınca, ejder ahalisi tahammül edilebilir görünüyordu, ama tüneklerinden sarkan ejderhalar, devasa gargoyleler (olukbaşı canavarları) gibi, sahneye tepeden bakıyorlardı. Gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Dikkat, lütfen," dedi Lio!rt. Bir ejderbinicisi ona kırmızı ipeğe sarılmış uzun bir şey uzattı.

"Ölümüne savaşacağız," dedi. "Seninkine..."

"Ben kazanırsam da özgürlüğüme kavuşacağım, herhalde?" dedi Rincewind, fazla umut beslemeden.

Lio!rt başını eğerek, toplanmış ejderbinicileri gösterdi.

"Saf olma," dedi.

Rincewind derin bir nefes aldı. "Sanırım seni uyarmalıyım," dedi, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak, "bu *sihirli* bir kılıç."

Lio!rt kırmızı örtüyü açıp loşluğa bıraktı ve simsiyah bir kılıç çıkardı. Kılıcın yüzeyinde rünler parlıyordu.

"Ne tesadüf," dedi ve atıldı.

Rincewind korkudan donakaldı, ama Kring öne atılınca kolu da peşinden gitti. Kılıçlar bir oktarin ışık patlamasıyla çarpıştı.

Lio!rt gözlerini kısarak geriye sallandı. Kring onun gardını aştı ve ejderbeyinin kılıcı yükselip, asıl hamleyi savuştursa da, sonuçta efendisinin gövdesinde ince, kırmızı bir çizgi kaldı.

Lio!rt hırlayarak sihirbaza doğru atıldı ve kancalarını takırdatarak halkadan halkaya geçti. Kılıçlar, şiddetli bir büyü boşalımı eşliğinde bir kez daha çarpıştılar. Aynı anda Lio!rt diğer eliyle Rincewind'in kafasına şiddetli bir yumruk attı. Yumruk Rincewind'i öyle sarstı ki, bir ayağı halkadan çıktı ve çaresizce çırpınmaya başladı.

Rincewind yalnızca tek bir büyü bildiğinden DiskDünya'daki en kötü sihirbaz olduğunun farkındaydı, ama yine de bir sihirbazdı ve dolayısıyla, büyünün kaçınılmaz kanunları gereği, onu almaya (genelde olduğu gibi, sayısız hizmetkârından birini göndermek yerine) bizzat Ölüm'ün gelmesi gerekiyordu.

Böylece, Lio!rt sırıtarak geriye savrulup kılıcını tembel bir yay halinde savururken, zaman katran kadar ağırlaştı.

Rincewind'in gözlerinin önünde dünya aniden titreşen bir oktarin ışığıyla doldu, ani büyü halesine çarpan fotonların mor kıvılcımlarıyla bezendi. Bu parıltının içinde, ejderbeyi hayaletsi bir heykeldi ve kılıcı salyangoz ağırlığıyla ilerliyordu.

Lio!rt'un yanında, yalnızca büyünün ilave dört boyutunu görebilenlere görünen, bir başka şekil vardı. Uzun boylu, siyah ve inceydi ve aniden bastıran, buz gibi yıldızlarla dolu gecenin önünde, keskinliği dillere destan, iki elli tırpanını savuruyordu...

Rincewind eğildi. Tırpan soğuk bir hışırtıyla kafasının yanından geçti ve yavaşlamadan mağara tavanını oluşturan kayaya gömüldü. Ölüm mezardan gelen, soğuk bir sesle küfretti. Sahne

kayboldu. DiskDünya'da gerçeklik olarak kabul edilen şey bir uğultuyla geri döndü. Lio!rt ölümcül hamlesinden kaçınan sihirbazın çevikliği karşısında inledi. Rincewind, yalnızca gerçekten dehşete düşmüş kişilerde görülen bir umutsuzlukla yılan gibi atıldı ve kendini Lio!rt'la arasındaki boşluğa fırlattı. İki eliyle ejderbeyinin kılıç kolunu yakaladı ve büktü.

İşte o anda, Rincewind'in tek kancasını taktığı halka ağırlığa dayanamadı ve pis, metalik bir sesle kayadan çıktı.

Çizmesi kayadan kurtulan Rincewind sertçe savruldu ve kemik paralayan bir düşüşten kurtulmak için ejderbeyinin koluna öyle sıkı tutundu ki, adam çığlık attı.

Lio!rt başını eğip ayaklarına baktı. Halka kazıklarının çevresindeki kayalardan küçük taş tabakaları düşüyordu.

"Bırak, kahrolası!" diye bağırdı. "Yoksa ikimiz de öleceğiz!"

Rincewind hiçbir şey söylemedi. Tutunmaya ve onu aşağıdaki kayalarda bekleyen kaderine dair dehşet verici imgeleri kovalamaya odaklanmıştı.

"Vurun onu!" diye bağırdı Lio!rt.

Rincewind göz ucuyla, pek çok okun ona doğrultulduğunu fark etti. Lio!rt boş elini savurmak için o anı seçti ve bir avuç dolusu yüzük sihirbazın parmaklarına saplandı.

Rincewind ellerini bıraktı.

İkiçiçek parmaklıkları yakaladı ve kendini yukarı çekti.

"Bir şey gördün mü?" dedi Hrun, ayaklarının yakınından.

"Yalnızca bulutlar."

Hrun onu yere indirdi ve hücredeki tek mobilya olan tahta yataklardan birinin kenarına oturdu. "Lanet olsun," dedi.

"Ümidini yitirme," dedi İkiçiçek.

"Ümidimi yitirmiyorum."

"Eminim bütün bunlar yalnızca bir yanlış anlaşılmadan ibarettir. Eminim yakında bizi bırakırlar. Hepsi pek medeni görünüyordu."

Hrun çalı gibi kaşların altından onu süzdü. Bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti. İçini çekti.

"Ve geri döndüğümüzde, ejderha gördüğümüzü söyleyebileceğiz!" diye devam etti İkiçiçek. "Buna ne dersin, hı?"

"Ejderha diye bir şey yok," dedi Hrun ifadesizce. "Sonuncusunu iki yüz sene önce, Chimeralı Codice öldürdü. Ne gördüğümüzü bilmiyorum, ama onlar ejderha değil."

"Ama bizi havada taşıdılar! O mağarada yüzlercesi olmalı..."

"Yalnızca büyüdür, eminim," dedi Hrun ilgisizce.

"Eh, ejderha gibi görünüyorlardı," dedi İkiçiçek, meydan okurcasına. "Çocukluğumdan beri hep ejderha görmek istemişimdir. Gökyüzünde uçuşan, ateş püskürten ejderhalar..."

"Eskiden yalnızca bataklıklarda falan sürünürlerdi ve püskürttükleri tek şey leş kokulu nefesleriydi," dedi Hrun, yatağa uzanarak. "Çok büyük de değillerdi. Ateşlik odun toplarlardı."

"*Ben* hazine topladıklarını duydum," dedi İkiçiçek.

"*Ve* odun. Hey," diye ekledi Hrun neşelenerek, "bizi geçirdikleri odaları fark ettin mi? Bana çok etkileyici geldiler. Çevrede bir sürü güzel şey vardı. O duvar halılarından bazıları bir servet değerinde olmalı." Düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı ve katırtırnağı çalısından geçmeye çalışan kirpi gibi bir ses çıktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu İkiçiçek.

Hrun bir parmağını kulağına soktu ve dalgın dalgın inceledi.

"Ah," dedi, "sanırım bir dakika sonra kapı çarpılarak açılacak ve ben bir tür tapınak arenasına sürükleneceğim ve orada iki dev örümcek ve Klatch ormanlarından getirilmiş iki buçuk metrelik bir köleyle savaşacağım ve sonra sunaktan bir tür prenses kurtaracağım ve sonra birkaç nöbetçi falan öldüreceğim ve bu

kız bana buradan çıkan gizli bir geçit gösterecek ve iki at çalıp hazineyle birlikte kaçacağız." Hrun arkasına yaslanarak ellerini başının arkasında kenetledi ve ahenksizce ıslık çalarak tavanı seyretmeye koyuldu.

"Hepsi birden mi?" dedi İkiçiçek.

"Genellikle."

İkiçiçek yatağına oturdu ve düşünmeye çalıştı. Ama yapamadı, çünkü ejderhalar aklından çıkmıyordu.

Ejderhalar!

İki yaşından beri, *Oktarin Peri Masalları* kitabındaki alev alev yaratıkların resimleri onu büyülemişti. Ablası aslında ejderha diye bir şey olmadığını söylemişti ve İkiçiçek hissettiği hayal kırıklığını hatırlayabiliyordu. Bu dünyada o güzel yaratıklardan yoksa, diye karar vermişti, bu dünya beş para etmez. Sonraları, Başkâtip Dokuzkamış'ın çırağı olmuştu. Renksiz kişiliği ile Dokuzkamış, ejderhalar her ne ise, tam tersiydi ve hayallere dalmaya da zaman yoktu.

Ama bu ejderhalarda doğru olmayan bir şeyler vardı. Hayallerindekilerle karşılaştırılınca, fazla küçük ve zariftiler. Ejderhaların büyük, yeşil, büyük pençeli, egzotik ve ateş üfleyen yaratıklar olması gerekiyordu – büyük, yeşil, keskin...

Göz ucuyla, zindanın en uzak, en karanlık köşesinde bir hareket yakaladı. Başını çevirdiği zaman kaybolmuştu, ama İkiçiçek taşa sürtünen pençelerin hafif sesini duyduğunu sandı.

"Hrun?" dedi.

Diğer yataktan bir horlama yükseldi.

İkiçiçek sessizce köşeye gitti ve gizli bir kapak olması ihtimaline karşı, çekinerek taşları dürtükledi. O anda kapı hızla açıldı ve duvara çarptı. Yarım düzine muhafız içeri daldı, yayıldılar ve tek dizleri üzerine çöktüler. Hepsi silahlarını Hrun'a çevirmişti. İkiçiçek bunu daha sonra düşündüğünde, epey alındı.

Hrun horlamaya devam etti.

Bir kadın uzun adımlarla içeri girdi. Uzun adımları her kadın beceremez, bu kadın beceriyordu. İkiçiçek'e bir mobilya parçasına bakarmış gibi bir göz attı ve sonra dik dik yataktaki adama baktı.

Üzerinde ejderbinicilerinin giydiği aynı deri kayışlardan vardı, ama onunki daha da küçüktü. Bu ve beline kadar dökülen muhteşem kızıl-kestane saçları, Diskdünya standartlarına göre bile olsa, edep denen şeye verdiği tek ödündü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Hrun bir hırıltı çıkardı, döndü ve uyumaya devam etti.

Kadın, çok hassas bir alet kullanırmış gibi büyük dikkatle, kemerinden ince, siyah bir hançer çıkardı ve savurdu.

Daha hançer çizdiği yayın ortasındayken Hrun'un sağ eli, aradaki mesafeyi aşmaya zahmet etmeden bir noktadan diğerine gitmiş gibi hızla kalktı. Donuk bir şaklamayla kadının bileğini kavradı. Diğer eli telaşla orada olmayan kılıcı aradı...

Hrun uyandı.

"Hng?" dedi, kadına şaşkın bir kaş çatışla bakarak. Sonra okçuları gördü.

"Bırak," dedi kadın, elmaslarla bezenmiş, sakin ve alçak bir sesle. Hrun yavaşça elini açtı.

Kadın bileğini ovalayarak geriledi ve Hrun'a fare deliğini izleyen bir kedi gibi baktı.

"Demek öyle," dedi sonunda. "İlk sınavı geçtin. Adın nedir, barbar?"

"Sen kime barbar diyorsun?" diye hırladı Hrun.

"Ben de onu bilmek istiyorum."

Hrun yavaşça okçuları saydı ve kısa bir hesap yaptı. Omuzları gevşedi.

"Ben Chimerialı Hrun. Ya sen?"

"Liessa Ejderhanımı.

"Buranın efendisi sen misin?"

"Bunu göreceğiz. Kiralık kılıca benzer bir halin var, Chimerialı Hrun. Seni kullanabilirim – sınavlardan geçersen, elbette. Üç sınav var. İlkini geçtin."

"Diğer..." Hrun duraksadı, dudakları sessizce oynadı ve tahmin yürüttü, "ikisi ne?"

"Tehlikeli."

"Ya ücret?"

"Yüksek."

"Af edersiniz," dedi İkiçiçek.

"Peki, bu sınavlardan geçemezsem?" dedi Hrun, onu duymazdan gelerek. Hrun ile Liessa'nın bakışları birbirlerinde tutunacak yer ararken, aralarındaki hava küçük karizma patlamalarıyla çıtırdıyordu.

"İlkini geçememiş olsan, şimdi ölüydün. Olağan ceza olarak bu düşünülebilir."

"Mm, bakın," diye başladı İkiçiçek. Liessa ona bir göz attı ve onu ilk defa fark etmiş göründü.

"Götürün şunu," dedi sakin sakin ve yine Hrun'a döndü. İki muhafız yaylarını omuzladılar, İkiçiçek'i dirseklerinden yakaladılar ve kaldırdılar. Sonra hızla koşturarak kapıdan geçtiler.

"Hey," dedi İkiçiçek, dışarıdaki koridorda hızla ilerlerlerken, "benim" (bir başka kapının önünde durdular) "sandığım" (kapıyı çekip açtılar) "nerede?" Eskiden saman olmuş olabilecek bir şeyin üzerine yığıldı. Kapı çarpılarak kapandı ve yankıları, yerine sürülen sürgülerin şaklaması ile noktalandı.

Diğer hücrede Hrun gözünü bile kırpmamıştı.

"Tamam," dedi, "ikinci sınav ne?"

"İki erkek kardeşimi öldürmen gerek."

Hrun bunu düşündü. "İkisini aynı anda mı; yoksa önce birini, sonra ötekini mi?" dedi.

"Aynı anda ya da peş peşe."

"Ne?"

"Öldür, yeter!" dedi Liessa sertçe.

"İyi savaşçılar mı?"

"Savaşçılıklarıyla ünlüler."

"Ve bütün bunların karşılığında..."

"Benimle evleneceksin ve Ejderdağı'nın Efendisi olacaksın."

Uzun bir sessizlik oldu. Hrun'un kaşları, hiç alışık olmadığı kadar derin düşüncelerle çatıldı.

"Seni ve bu dağı mı alıyorum?" dedi sonunda.

"Evet." Liessa onun gözlerinin içine baktı ve dudakları seyirdi. "Değerli bir ödül, seni temin ederim."

Hrun bakışlarını Liessa'nın elindeki yüzüklere çevirdi. Yüzükler, Mithos'un kil havzalarından çıkarılmış nadir mavi süt elmasları ile süslenmişti ve taşlar oldukça iriydi. Gözlerini kaçırmayı başardığında Liessa'nın ona öfkeyle, dik dik bakmakta olduğunu fark etti.

"Pek hesapçısın?" diye hırladı Liessa. "Ölüm'ün çenelerine tereddütsüz yürüyebilen, Barbar Hrun?"

Hrun omuz silkti. "Elbette," dedi, "Ölüm'ün çenelerine yürümemin tek sebebi, altın dişini çalmaktır." Tek kolunu savurdu ve kolunun ucundaki elinde tahta yatak vardı. Yatak uçarak okçuları devirdi. Hrun neşeyle yatağın peşinden giderek bir yumrukla bir adamı indirdi ve başka birinin silahını kaptı. Her şey bir anda olup bitmişti.

Liessa kılını kıpırdatmamıştı.

"Ee?" dedi.

"Ee ne?" dedi Hrun, katliamın ortasından.

"Beni öldürecek misin?"

"Ne? Ah hayır. Hayır, bu yalnızca, bilirsin, alışkanlık. Yalnızca formda kalmak için. Ee, şu, bahsettiğin kardeşler nerede?" Sırıttı.

İkiçiçek samanların üzerinde oturmuş, karanlığa bakıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini merak etti. En azından saatler... Muhtemelen günler. Belki de seneler geçtiğini, kendisinin geçen zamanı unutup gittiğini düşünüyordu.

Hayır, bu tür düşünceler beslemek olmazdı. Başka bir şey düşünmeye çalıştı: çimenler, ağaçlar, temiz hava, ejderhalar. Ejderhalar...

Karanlıkta hafif bir sürtünme sesi oldu. İkiçiçek alnının terlediğini hissetti.

Hücrede bir şey vardı. Küçük sesler çıkaran, ama zifiri karanlıkta bile, dev gibi olduğu izlenimi veren bir şey. Havanın hareketlendiğini hissetti.

Kolunu kaldırdığı zaman orada büyülü bir alan olduğunu işaret eden yağlı his ve hafif kıvılcım yağmuru oldu. İkiçiçek kendini hararetle ışık dilerken buldu.

Bir alev topu başının üzerinden geçti ve karşı duvara çarptı. Kayalar fırın sıcaklığıyla kızarırken, İkiçiçek kendini, hücrenin yarısını kaplayan bir ejderhaya bakarken buldu.

Emret, efendim, dedi kafasının içinde bir ses.

İkiçiçek çıtırdayarak yanan taşın parıltısında, iki dev yeşil gözdeki kendi yansımasına baktı. Gözlerin ardından, rengârenk, boynuzlu, dikenli ve hayalindeki kadar kıvrak bir ejderha vardı; *gerçek* bir ejderha. Katlanmış kanatları, odanın iki yanındaki duvarlara sürtünecek kadar genişti. İkiçiçek, ejderhanın pençeleri arasında dikiliyordu.

"Emir?" dedi, dehşet ve sevinçle titreyen bir sesle.

Elbette, efendim.

Parıltı söndü. İkiçiçek hatırladığı kadarıyla kapının olduğu yeri titrek parmağıyla gösterdi ve "Kapıyı aç!" dedi.

Ejderha dev kafasını kaldırdı. Bir kez daha bir alev topu fırladı, ama bu sefer ejderha boynundaki kasları kastı ve rengi turuncudan sarıya, sarıdan beyaza ve sonunda, çok açık maviye döndü. Alev de iyice incelmişti ve duvara dokunduğu yerde, erimiş taşlar kaynayıp akıyordu. Kapıya ulaştığında, metal sıcak damlalar fışkırtarak patladı.

Duvarlarda siyah gölgeler yayılıyor, oynaşıyordu. Metal göz kamaştıran bir an boyunca kaynadı ve sonra kapı, iki parça halinde arkasındaki koridora devrildi. Alevler geldikleri gibi beklenmedik bir biçimde söndü.

İkiçiçek, soğumaya başlamış olan kapının üzerinden çekinerek aştı ve koridorun iki yanına baktı. Kimse yoktu.

Ejderha da peşinden geldi. Kalın kapı çerçevesi biraz güçlük çıkardı, ama ejderha omuzlayınca tahtalar yerinden kopup fırladı. Yaratık beklenti içinde İkiçiçek'e baktı. Dar koridorda kanatlarını açma güdüsüne direnmeye çalışırken derisi seğiriyor, dalgalanıyordu.

"Oraya nasıl girdin?" dedi İkiçiçek.

Beni sen çağırdın, efendim.

"Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

Zihninde. Beni zihninde çağırdın, diye düşündü ejderha sabırla.

"Demek istediğin, seni hayal ettim ve sen geldin, öyle mi?"

Evet.

"Büyüyle mi?"

Evet.

"Ama ben hayatım boyunca ejderha hayal ettim!"

Burada düşünce ile gerçeklik arasındaki sınır biraz daha muğlak, muhtemelen. Tek bildiğim, önceden yoktum ve sen beni düşündün ve şimdi varım. Dolayısıyla, elbette emrine amadeyim.

"Amanın!"

O anda yarım düzine muhafız koridordaki dönemeçte belirmişti. Ağızları bir karış açık, kalakaldılar. Sonra biri yayını gerip saldırmayı akıl etti.

Ejderhanın göğsü kabardı. Ok havada patlayarak alev alev yanan küçük parçalar halinde saçıldı. Muhafızlar kaçıştılar. Bir an sonra, biraz önce durdukları yer alevlere boğuldu.

İkiçiçek hayranlıkla baktı.

"Uçmayı da biliyor musun?" dedi.

Elbette.

İkiçiçek koridorun iki yanına baktı ve muhafızların peşinden gitmemeye karar verdi. Tamamen kaybolduğunu bildiğine göre, hangi yönü seçerse seçsin, muhtemelen burada kalmaktan daha iyiydi. Ejderhanın yanından geçti ve hızla yürümeye başladı. Ejderha da güçlükle döndü ve peşinden geldi.

Labirent gibi birbirini kesen bir dizi koridordan geçtiler. İkiçiçek bir noktada çok arkalarından gelen bağırışlar duyduğunu sandı, ama sesler kısa süre sonra soldu. Bazen, loşluğun içinde, ufalanmaya yüz tutmuş bir kapı kemerinin yanından geçiyorlardı. Muhtelif deliklerden içeri loş bir ışık sızıyordu ve orada burada, koridora açılı bir biçimde yerleştirilmiş büyük aynalardan yansıyorlardı. Bazen uzak bir ışık kuyusundan, daha parlak bir parıltı geliyordu.

Tuhaf olan şu ki, diye düşündü İkiçiçek, gümüş toz bulutları kaldırarak geniş bir merdivenden inerken, buradaki tüneller çok daha geniş. Ve daha iyi inşa edilmiş. Duvarlardaki nişlerde heykeller vardı ve oraya buraya, solmuş ama ilgi çekici duvar halıları asılmıştı. Çoğunda ejderhalar betimleniyordu: yüzlerce ejderha, uçan ya da tünek halkalarından sarkan ejderhalar, sırtlarında insanlar, geyik ve bazen de başka insanları avlayan ejderhalar. İkiçiçek çekinerek bir duvar halısına dokundu. Kumaş

sıcak havada hemen dağıldı ve geriye yalnızca ipliklerin ince altın telle örülmüş olduğu yerlerde bir ağ asılı kaldı.

"Acaba bütün bunları neden bıraktılar?" dedi.

Bilmiyorum, dedi kafasının içindeki nazik ses.

İkiçiçek döndü ve başının üstündeki pullu at kafasına baktı.

"Adın nedir, ejderha?" dedi İkiçiçek.

Bilmiyorum.

"Sanırım sana Dokuzkamış diyeceğim."

O zaman adım bu.

Her şeyi kaplayan tozun içinde, kayaya oyulmuş, siyah sütunlarla süslenmiş bir dizi dev salondan geçtiler. Oyma işi incelikle yapılmıştı; zeminden tavana kadar duvarlar boylu boyunca heykeller, gargoyleler, rölyefler ve yivli sütunlarla kaplıydı ve İkiçiçek'in talebi üzerine ejderha ışık sağladığında, salonlara garip garip hareket eden gölgeler düşürüyordu. Tümü derin, yumuşak bir toz örtüsüyle kaplanmış ıpıssız, uzun galerilerden ve engin amfitiyatrolardan geçtiler. Bu ölü mağaralara yüzyıllardır kimse uğramamıştı.

Sonra bir başka karanlık tünel ağzına giden yolu gördüler. Biri burayı son zamanlarda sık sık kullanmıştı. Gri örtüde derin, dar bir patika oluşturmuştu.

İkiçiçek izi takip etti. Patika başka yüksek tavanlı salonlardan ve bir ejderhanın bile yürüyebileceği kadar geniş, dolambaçlı koridorlardan geçti (ve görünüşe göre, bir zamanlar buradan ejderhalar da geçmişti; bir oda çürümeye yüz tutmuş, ejderha boyutlarında koşum takımlarıyla doluydu; bir başka odada da fil büyüklüğünde plaka ve zincir zırhlar saklanıyordu). Kendilerini yeşil tunçtan, çift kanatlı bir kapının önünde buldular. Kapı kanatları o kadar yüksekti ki, loşluğun içinde gözden kayboluyordu. İkiçiçek'in önünde, göğüs hizasında, pirinç bir ejder biçiminde küçük bir kapı kolu vardı.

Ona dokunduğunda kapı hemen, huzursuz edici bir sessizlikle açıldı.

Birden İkiçiçek'in saçlarında kıvılcımlar çıtırdadı ve toz tabakasını normal bir rüzgâr gibi savurmak yerine bir anlığına nahoş, yarı canlı şekiller kaldırıp tekrar yatışan ani, kuru bir esinti oldu. İkiçiçek'in kulaklarına, zaman ve uzamın kırılgan kafesinin çok ötesinde, uzak Zindan Boyutları'na hapsedilmiş şeylerin garip, tiz cıvıltıları geldi. Olmaması gereken yerlerde gölgeler belirdi. Hava, arı kovanı gibi uğuldadı.

Kısacası, çevresinde büyük bir büyü boşalımı sürüyordu.

Kapının arkasındaki oda soluk yeşil bir parıltıyla aydınlatılmıştı. Duvarlardaki mermer raflarda kat kat tabutlar sıralanmıştı. Odanın ortasındaki yükseltilmiş sahnede taş bir sandalye vardı. Sandalyeye çökmüş şekil kıpırdamadı, ama yaşlı, kırılgan bir sesle, "İçeri gir genç adam," dedi.

İkiçiçek yaklaştı. Bulanık ışıkta seçebildiği kadarıyla sandalyedeki şekil bir insandı, ama sandalyeye yayılma tarzındaki uyumsuzluk, açık seçik göremediğine memnun olmasına sebep oluyordu.

"Ben ölüyüm, bilirsin," dedi İkiçiçek'in bir kafa olduğunu hararetle umduğu yerden gelen ses, sohbet edercesine. "Belli oluyordur herhalde."

"Mm," dedi İkiçiçek. "Evet." Gerilemeye başladı.

"Çok açık, değil mi?" diye onayladı ses. "Sen İkiçiçek olmalısın. Yoksa o daha sonra mıydı?"

"Daha sonra?" dedi İkiçiçek. "Neden sonra?" Durdu.

"Eh," dedi ses. "Anlarsın, ölü olmanın avantajlarından biri, zamanın zincirlerinden kurtulmak. Bu yüzden ben olmuş ya da olacak her şeyi aynı anda görebiliyorum. Yalnız elbette, pratik açıdan bakıldığında Zaman'ın var olmadığını da biliyorum artık."

"Bu bir dezavantaja benzemiyor," dedi İkiçiçek.

"Benzemiyor mu sence? Her anın aynı anda hem uzak bir anı, hem de pis bir sürpriz olduğunu hayal et. O zaman ne demek istediğimi anlarsın. Her neyse, sana söyleyeceğim şeyi şimdi hatırladım. Yoksa çoktan söylemiş miydim? Güzel bir ejderhaymış, bu arada. Yoksa bunu daha söylemeyecek miydim?"

"Oldukça iyi bir ejderha. Yeni geldi," dedi İkiçiçek.

"Geldi mi?" dedi ses. "Onu sen çağırdın!"

"Evet, şey, benim tek yaptığım..."

"Sende Güç var!"

"Benim tek yaptığım onu hayal etmekti."

"Güç de bu işte! Birinci Greicha olduğumu söylemiş miydim. Yoksa bu sonra mıydı? Üzgünüm, ama aşkınlık deneyimim fazla değil. Her neyse, evet: Güç. Güç, ejderha çağırır, bilirsin."

"Sanırım bunu bana söyledin," dedi İkiçiçek.

"Söyledim mi? Kesinlikle söylemeyi planlıyordum zaten," dedi ölü adam.

"Ama *nasıl* oluyor? Hayatım boyunca ejderhalar hakkında hayal kurdum, ama ilk defa bir ejderha belirdi."

"Ah şey, bilirsin, işin gerçeği şu ki senin (ve üç ay önce zehirlenene kadar *benim de*) varoluştan anladığımız şekliyle ejderhalar aslında hiç var olmadı. Ben gerçek ejderhadan bahsediyorum, *draconis nobilis*, bilirsin. Bataklık ejderhası *draconis vulgaris* dikkate alınmaya bile değmeyen, düşük bir yaratıktır. Diğer yandan *gerçek* ejderha, öyle zarif ruhlu bir yaratıktır ki, ancak hayal gücü en kuvvetli kişiler tarafından yaratılırlarsa bu dünyada cisimleşebilir. O zaman bile, söz konusu hayal gücü, büyüye doymuş bir mekânda yer almalıdır. Büyü, görünenlerin dünyasıyla görünmeyenlerin dünyası arasındaki duvarları zayıflatır. O zaman ejderhalar duvardan geçer ve dünyanın olasılık matrisine cisimlerini dayatır. Yaşarken bu konuda çok başarılıydım. Aynı

anda, ah, beş yüz ejderha hayal edebiliyordum. Çocuklarım arasında en yetenekli olan Liessa bile ne idüğü belirsiz, en fazla elli yaratık hayal edebiliyor. Eğitim de bir yere kadar. Onlara gerçekten *inanmıyor*. Bu yüzden onun ejderhaları oldukça sıkıcı; buna karşın seninki," dedi Greicha'nın sesi, "neredeyse benim eskiden yarattıklarım kadar iyi. Tam gözlere şenlik. Gerçi, görecek gözlerim kaldığından değil."

"Ölü olduğunu söyleyip duruyorsun," dedi İkiçiçek telaşla.

"Ee?"

"Ee'si, ölüler, şey, bilirsin, pek fazla konuşmaz. Kural olarak."

"Ben eskiden olağanüstü güçlü bir sihirbazdım. Kızım beni zehirledi, elbette. Ailemizde geleneksel tahta çıkma yöntemidir, ama," ceset içini çekti, ya da en azından cesedin biraz üzerinden bir iç çekme sesi geldi, "kısa süre sonra, üç çocuğumdan hiçbirinin Ejderdağı Beyliğini diğer ikisinin elinden koparacak kadar güçlü olmadığı anlaşıldı. Son derece tatsız bir durum. Bizimki gibi bir krallığın tek bir hükümdarı olur. Bu yüzden ben de, gayri resmi olarak canlı kalmaya karar verdim. Elbette bu karar çocuklarımın sinirlerine feci dokunuyor. Beni gömme mutluluğunu, ancak töreni yapacak tek bir çocuğum kaldığında yaşatacağım onlara." Çirkin bir hırıltı duyuldu. İkiçiçek bunun bir gülüş olması gerektiğine karar verdi.

"Demek bizi onlardan biri kaçırdı," dedi İkiçiçek.

"Liessa," dedi ölü sihirbazın sesi "kızım. En güçlü olan o, bilirsin. Oğullarımın ejderhaları birkaç kilometre uçtuktan sonra soluyor."

"Solmak mı? Bizi buraya getiren ejderhanın arkasını görebildiğimi fark etmiştim zaten," dedi İkiçiçek. "Biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

"Elbette," dedi Greicha. "Güç yalnızca Ejderdağı'nın yakınlarında işe yarar. Aksi kare kanunu, bilirsin. En azından ben öyle

olduğunu düşünüyorum. Ejderhalar ne kadar uzağa uçarsa, o kadar *küçülür*. Aksi halde, bu konuda en ufak şey biliyorsam, benim küçük Liessa'm şimdi tüm dünyaya hükmediyor olurdu. Ama görüyorum ki, seni oyalamamalıyım. Arkadaşını kurtarmak istersin, sanırım."

İkiçiçek'in ağzı açık kaldı. "Hrun'u mu?"

"Onu değil. Sıska sihirbazı. Oğlum Lio!rt onu kıyım kıyım kıymaya çalışıyor. Onu nasıl kurtardığına hayran kaldım. Kurtaracağına, demek istiyorum."

İkiçiçek dimdik durdu. Kolay bir işti. "Nerede o?" dedi, kahramansı göründüğünü umduğu adımlarla kapıya yönelerek.

"Tozdaki patikayı izle," dedi ses. "Zaman zaman Liessa beni görmeye gelir. Hâlâ yaşlı babacığını ziyaret ediyor, benim küçük kızım. Aralarında, beni öldürecek kadar güçlü karaktere sahip tek kişiydi. Babasının kızı, işte. İyi şanslar, bu arada. Bunu söylediğimi hatırlıyorum. Şimdi söyleyeceğimi, demek istedim."

Sayıklayan ses zaman kipleri labirentinde kaybolurken İkiçiçek, arkasında ejderha, ölü tünellerde koşmaya başladı. Ama kısa süre sonra nefes nefese bir sütuna yaslandı. Yemek yemeyeli asırlar olmuş gibi geliyordu.

Neden uçmuyorsun? dedi Dokuzkamış, kafasının içinde. Ejderha kanatlarını açıp çırpmayı denedi. Bir anlığına havalandı. İkiçiçek bir an ona baktı ve ileri atılıp yaratığın boynuna tırmandı. Kısa süre sonra havadaydılar. Ejderha yerin biraz üzerinde rahatça süzülüyor, geride toz bulutları bırakıyordu.

Dokuzkamış mağaraların içinden geçip geri çekilen bir orduyu rahatça barındırabilecek genişlikte sarmal merdivenlerde yükselirken, İkiçiçek elinden geldiğince tutundu. Merdivenin tepesinde, daha sık kullanılan bölgelere ulaştılar. Burada, her koridor köşesinde iyice parlatılmış, solgun ışığı yansıtan aynalar vardı.

Başka ejderhaların kokusunu alıyorum.

Kanatlar bir bulanıklığa dönüştü ve ejderha yan yatıp sineklerin deliye döndürdüğü bir kırlangıç gibi, bir yan koridora dönerken, İkiçiçek'in başı geriye doğru savruldu. Bir başka keskin dönüşle, tünel ağzından geniş bir mağaraya çıktılar. Çok aşağıda kayalar vardı ve yukarıda, tavandaki büyük deliklerden içeri geniş güneş ışığı huzmeleri giriyordu. Tavan epey hareketliydi... Dokuzkamış kanatlarını çırparak olduğu yerde beklerken, İkiçiçek tünemiş ejderhalara ve bir şekilde baş aşağı yürüyen insan şekilli, minik beneklere baktı.

Burası bir kümes, dedi ejderha, tatmin olmuş bir sesle.

İkiçiçek izlerken, çok yukarıdaki şekillerden biri tavandan koptu ve büyümeye başladı...

Rincewind, Lio!rt'un solgun yüzünün kendisinden uzaklaşmasını izledi. Bu çok komik, diye sayıkladı beyninin küçük bir kısmı, ben neden yükseliyorum?

Sonra havada taklalar atmaya başladı ve gerçeklik kontrolü ele aldı. Uzaktaki, ejderha pisliği kaplı kayalara doğru düşüyordu.

Beyni düşünceyle allak bullak oldu. Büyü'nün sözleri, kriz anlarında hep olduğu gibi, beyninin derinliklerinden çıkmak için tam o anı seçti. Neden söylemiyorsun ki bizi, diye ısrar ettiler. Kaybedecek neyin var?

Rincewind gittikçe hızlanan rüzgâra karşı elini salladı. "*Ashonai*," diye seslendi. Sözcük, rüzgârda savrulan, soğuk mavi bir alev halinde önünde belirdi.

Rincewind, dehşet ve büyüyle kendinden geçmiş olarak diğer elini salladı.

"*Ebiris*," dedi. Ses titreşen, turuncu bir sözcük halinde dondu ve arkadaşının yanında asılı kaldı.

"*Urshoring. Kvanti. Pythan. N'gurad. Feringomale.*" Sözcükler çevresinde gökkuşağı renklerinde alevlenirken, ellerini havaya

kaldırdı ve parıl parıl oktarin renginde belirip, sihri mühürleyecek sekizinci ve son sözcüğü söylemeye hazırlandı. Hızla yaklaşan kayalar unutulmuştu.

"—" diye başladı.

Nefesi kesildi, sihir dağılarak söndü. İki kol beline dolanmış ve tüm dünya yan yatmıştı. Ejderha dalışından çıkarken, pençeleri bir anlığına Ejderdağı'nın pis kokulu tabanındaki en yüksek kayaya sürtündü. İkiçiçek zaferle kahkaha attı.

"Yakaladım onu!"

Ve ejderha yükseldi, yükseldi ve en tepeye geldiğinde kanatlarını hafifçe kıvırarak, mağara ağzından sabah havasına süzüldü.

Öğle vakti, inanılmaz bir biçimde dengede duran Ejderdağı'nın tepesi olan yemyeşil platodaki geniş çimenlikte, ejderhalar ve binicileri geniş bir halka oluşturmuşlardı. Arkalarında, hizmetkârlar, köleler ve burada, dünyanın çatısında bir geçim kaynağı bulmuş diğerleri için yeterince yer vardı ve hepsi, çimenlik arenanın ortasında toplanmış şekilleri izliyordu.

Grupta birkaç kıdemli ejderbeyi vardı ve Lio!rt ile kardeşi Liartes de aralarındaydı. İlki, acıyla yüzünü buruşturarak bacaklarını ovup duruyordu. Liessa ve Hrun, kadının takipçilerinden bir grupla, biraz kenarda duruyorlardı. Ejderdağı'nın, soyundan miras yoluyla İrfanustası, iki hizbin arasındaydı.

"Bildiğiniz gibi," dedi adam kararsızlıkla, "tam-olarak-merhum-olmamış Ejderdağı Beyi, Birinci Greicha, çocuklarından biri kendini ölümcül bir dövüşte kardeşlerine meydan okuyacak kadar güçlü hissedip hepsini yenene kadar tahta kimsenin geçmeyeceğini ilan etmişti."

"Evet, evet, bütün bunları biliyoruz. Devam et," dedi tiz ve aksi bir ses, adamın yanındaki havadan.

İrfanustası yutkundu. Eski efendisinin doğru düzgün ölmeyi reddetmesine bir türlü alışamamıştı. İhtiyar akbaba ölü mü, değil mi? diye merak etti.

"Vekil aracılığıyla meydan okumaya izin olduğundan emin değilim..." dedi titrek bir sesle.

"Var, var!" diye terslendi Greicha'nın bedensiz sesi. "Zekâ göstergesidir. Akşam olmadan söyle de bitir artık."

"Size meydan okuyorum," dedi Hrun, iki erkek kardeşe dik dik bakarak, "ikinize birden!"

Lio!rt ve Liartes bakıştılar.

"İkimizle birden mi savaşacaksın?" dedi Liartes. Uzun siyah saçlı, uzun boylu, sırım gibi bir adamdı.

"Evet."

"Şanslar pek eşit değil, değil mi?"

"Evet. Bire iki sizden fazlayım."

Lio!rt kaşlarını çattı. "Seni küstah barbar..."

"İşte şimdi yaktım çıranı!" diye hırladı Hrun. "Şimdi görürsün..."

İrfanustası mavi damarlı elini uzatarak onu durdurdu.

"Ölüm Alanı'nda savaşmak yasak," dedi ve durup, bundaki mantığı düşündü. "Ne demek istediğimi anladınız," dedi pes ederek. Sonra ekledi, "Meydan okunan taraf olarak, silahları Lio!rt ve Liartes beylerim seçecek."

"Ejderha," dedi ikisi birden. Liessa hıhladı.

"Ejderhalar saldırı için kullanılabilir, dolayısıyla silahtır," dedi Lio!rt kararlılıkla. "Kabul etmiyorsan, bu konuda savaşabiliriz."

"Evet," dedi kardeşi, başını Hrun'a doğru sallayarak.

İrfanustası hayalet bir parmağın onu göğsünden dürtüklediğini hissetti.

"Alık alık durma orada," dedi Greicha'nın mezardan gelen "Acele etsene!"

Hrun başını iki yana sallayarak geriledi.

"Ah, hayır," dedi. "Bir sefer yetti. O şeylerden birinin sırtında savaşacağıma ölürüm, daha iyi."

"Öl, o zaman," dedi İrfanustası, elinden geldiğince nazik bir şekilde.

Lio!rt ve Liartes çimenlikte, hizmetkârlarının arasında bekleyen ejderhalarına yürümeye başlamıştı bile. Hrun, Liessa'ya döndü. Liessa omuz silkti.

"Bir kılıcım bile olmayacak mı?" diye yalvardı Hrun. "Bir bıçak?"

"Hayır," dedi Liessa. "Bunu hiç beklemiyordum." Meydan okuyan tavrı yok olmuştu, birden küçülmüştü sanki. "Üzgünüm."

"*Sen mi* üzgünsün?"

"Evet, üzgünüm."

"Evet, ben de üzgün olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Bana öyle dik dik bakma! Binmen için sana en güzel ejderhayı hayal edebilirim..."

"Hayır!"

İrfanustası burnunu mendiline sildi ve kare şeklindeki küçük ipek parçasını havaya kaldırdı, bir an öyle tuttuktan sonra bıraktı.

Bir kanat gümbürtüsü duyunca Hrun döndü. Lio!rt'un ejderhası çoktan havalanmış, onlara doğru dönüyordu. Çimenlerin üzerine çullanırken ağzından alevler fışkırdı ve kavrulmuş otlardan, Hrun'a doğru uzanan siyah bir yol açtı.

Hrun son anda Liessa'yı yana itti ve ve kendini güvenli bölgeye atarken, alevlerin vahşi acısını kolunda hissetti. Yere çarpıp yuvarlandıktan hemen sonra ayağa kalkıp, çılgınca diğer ejderhayı aradı. Ejderha yandan yaklaşıyordu. Hrun alevden kaçmak için kötü hesaplanmış bir sıçrayışta bulundu. Yanından geçen

ejderhanın kuyruğu savruldu ve barbar, alnına feci bir darbe aldı. Çevresinde dönen yıldızları dağıtmak için başını iki yana salladı. Kabarmış sırtı acıyla haykırıyordu.

Lio!rt ikinci hamle için döndü, ama bu sefer iri yarı adamın beklenmedik çevikliğini hesaba katarak, daha yavaş yaklaşıyordu. Yer yaklaşırken, barbarın, kolları iki yanında, derin derin nefes alarak kaya gibi kıpırtısız durduğunu gördü. Kolay bir hedef.

Ejderhası çullandığı yerden yükselirken, Lio!rt dehşet verici ölçüde büyük bir köz görmeyi umarak başını çevirdi.

Orada hiçbir şey yoktu. Lio!rt şaşkın şaşkın önüne döndü.

Hrun önündeydi; bir eliyle ejderhanın omuz pullarına tırmanıyor, diğeriyle saçlarındaki alevleri söndürmeye çalışıyordu. Lio!rt'un eli hançerine gitti ama acı, Hrun'un normalde de kusursuz olan reflekslerini ustura kadar keskinleştirmişti. Elinin tersiyle ejderbeyinin bileğine indirdiği darbe hançeri yere uçurdu ve diğer darbe adamın çenesine indi.

İki adamın ağırlığını taşıyan ejderha çimenlerden yalnızca birkaç metre yüksekteydi. Bu da bir şanstı, çünkü Lio!rt bayılır bayılmaz ejderha yok oldu.

Liessa çimenlikte koştu ve Hrun'un sallanarak ayağa kalkmasına yardım etti. Hrun gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ne oldu? Ne oldu?" dedi sersem sersem.

"Bu gerçekten olağanüstüydü!" dedi Liessa. "Havada attığın perende, vesaire!"

"Evet, ama *ne oldu*?"

"Açıklamak zor..."

Hrun gökyüzüne baktı. Kardeşinden daha ihtiyatlı biri olan Liartes yukarıda halkalar çiziyordu.

"Eh, denemek için on saniyen var," dedi Hrun.

"Ejderhalar..."

"Evet?"

"Onlar hayali."

"Kolumdaki bütün bu hayali yanıklar gibi mi, demek istiyorsun?"

"Evet. Hayır!" Liessa başını şiddetle iki yana salladı. "Sana daha sonra anlatırım!"

"Pekâlâ, eğer gerçekten iyi bir ortam bulabilirsen," diye terslendi Hrun. Geniş halkalar çizerek alçalmaya başlamış olan Liartes'e dik dik baktı.

"*Dinle*, olmaz mı? Kardeşim uyanık olmadığı sürece ejderhası var olamaz, bir yol bulup bu..."

"Kaç!" diye bağırdı Hrun. Liartes'in ejderhası gürleyerek geçerken, Liessa'yı uzağa itti ve kendini yere attı. Ejderha çimenlerde dumanları tüten bir iz daha bıraktı.

Yaratık yeni bir hamle için yükselirken Hrun ayağa kalktı ve arenanın kenarındaki ağaçlıklara doğru koşmaya başladı. Ağaçlar seyrekti; aşırı büyümüş, geniş çalılardan farksızdı. Ama en azından içinden ejderha geçemezdi.

Geçmeye de çalışmadı zaten. Liartes ejderhasını birkaç metre ötede, çimenlerin üzerine indirdi ve kayıtsızca yere indi. Ejderha kanatlarını katlayıp, başını yeşilliklere gömerken, efendisi bir ağaca yaslandı ve ahenksizce ıslık çalmaya başladı.

"Seni yakarak çıkarabilirim oradan," dedi Liartes bir süre sonra.

Çalılar kıpırdamadı.

"Belki şuradaki çobanpüskülü çalısındasındır?"

Çobanpüskülü çalısı bir ateş topuna dönüştü.

"O eğreltiotlarının arasında bir hareket gördüğümden eminim."

Eğreltiotları beyaz külden bir iskelete döndü.

"Sonunu geciktirmekten başka bir işe yaramaz, barbar. Neden şimdi pes etmiyorsun? Bir sürü insan yaktım. Hiç acıtmıyor," dedi Liartes, yan yan çalılara bakarak.

Ejderha, umut vaat eden her çalıyı ve eğreltiotu kümesini kavurarak ağaçlığı taramaya devam etti. Liartes kılıcını çekti ve bekledi.

Hrun bir ağaçtan atladı ve koşarak uzaklaşmaya başladı. Arkasında, ejderha kükredi ve çalıları ezerek dönmeye çalıştı. Hrun, elinde kuru bir dal, gözlerini Liartes'e dikmiş, koşuyor da koşuyordu.

Kısa mesafede, iki bacaklı bir yaratığın dört bacaklı bir yaratığı çoğunlukla geçebildiği az bilinen bir gerçektir, çünkü dört bacaklı yaratığın bacaklarını hizaya sokması biraz zaman alır. Hrun arkasında yeri tırmalayan pençelerin sesini ve uğursuz bir gümleme duydu. Ejderha kanatlarını yarı açmış, uçmaya çalışıyordu.

Hrun ejderbeyine yaklaşırken, Liartes hızla kılıcını kaldırdı ama Hrun onu dalla karşıladı. Sonra Liartes'e tosladı ve iki adam yere düştüler.

Ejderha kükredi.

Hrun tek dizini anatomik bir nişancılıkla kaldırınca Liartes haykırdı, ama bir yumruk sallayarak barbarın burnunu yine kırmayı başardı.

Hrun onu tekmeleyerek uzaklaştı, ayağa kalktı ve kendini ejderhanın burun delikleri açılmış, atımsı suratına bakarken buldu.

Hrun bir tekme salladı ve ayağa kalkmaya çalışan Liartes'in kafasının yanına denk getirdi. Adam yere yığıldı.

Ejderha gözden kayboldu. Hrun'a doğru uçmakta olan ateş topu soldu. Ona yetiştiğinde, bir sıcak hava dalgasından ibaretti. Ardından, yanan çalıların çıtırtısından başka ses kalmadı.

Hrun baygın ejderbeyini omzuna attı ve koşarak arenaya döndü. Yolun yarısında, yerde yatan Lio!rt'u da buldu. Adamın tek bacağı kötü bir açıyla kıvrılmıştı. Hrun eğildi ve homurdanarak onu da diğer omzuna aldı.

Liessa ve İrfanustası çimenliğin bir ucunda, yükseltilmiş bir kürsüde bekliyordu. Ejderhanımı kendini toplamıştı. Hrun iki adamı önünde, basamakların üzerine atarken sakin sakin izledi. Çevresindeki insanlar, bir hükümdarın huzurundaymış gibi, saygılı ifadelerle bekliyorlardı.

"Öldür onları," dedi Liessa.

"Canım ne zaman isterse," dedi Hrun. "Hem, baygın insanları öldürmek doğru değildir."

"Ben daha doğru bir zaman düşünemiyorum," dedi İrfanustası.

Liessa hıhladı.

"O zaman onları buradan süreceğim," dedi. "Ejderdağı'nın büyüsünün ötesinde Güç'leri olmayacak. Basit haydutlar olacaklar. Bu seni tatmin eder mi?"

"Evet."

"Bu kadar merhametli olmana şaşırdım, bar... Hrun."

Hrun omuz silkti. "Benim konumumda bir adam başka türlü olmayı göze alamaz. İmajını düşünmesi gerekir." Çevresine bakındı. "Bir sonraki sınav nerede peki?"

"Seni uyarmalıyım, tehlikeli bir sınav olacak. Dilersen şimdi gidebilirsin. Ama bu sınavı geçersen, Ejderdağı'nın Efendisi ve elbette, benim kanuni kocam olacaksın."

Hrun onunla göz göze geldi. O ana kadarki hayatını düşündü. Aniden, hayatı, yıldızların altında uyuduğu uzun ıslak gecelerle, trollere, şehir muhafızlarına, sayısız hayduda ve kötü kalpli rahiplere ve en azından üç seferinde, gerçek yarı-tanrılara karşı verdiği çaresiz mücadelelerle doluymuş gibi geldi. Hem de ne için? Eh, bol bol hazine için, itiraf etmeliydi. Ama nereye

gitmişti o hazineler? Başı dertte bakireleri kurtarmanın da kabul edilebilir bir ödülü vardı ama o genellikle, genç kızı şehrin birine yerleştirip, iyi bir çeyizle bırakmayı tercih etmişti, çünkü bir süre sonra en hoş eski bakire bile baskıcı bir kadına dönüşüyordu ve Hrun'un diğer başı dertte genç kızları kurtarma çabalarına anlayışla bakamıyordu. Kısacası, hayat aslında ona ününden ve yara izlerinden başka bir şey vermemişti. Bey olmak eğlenceli olabilirdi. Hrun sırıttı. Bir sürü ejderhası ve iyi savaşçıları olan böyle bir üsle, bir insan çok daha fazlasını başarabilirdi.

Dahası, kadın çirkin de değildi.

"Üçüncü sınav?" dedi Liessa.

"Yine silahsız mı olacağım?" dedi Hrun.

Liessa elini kaldırdı, miğferini çıkardı ve kızıl saçlarını saldı. Sonra cübbesinin broşunu açtı. Cübbenin altında çırılçıplaktı.

Hrun onu tepeden tırnağa süzerken, aklı iki ayrı sayaçla sayıyordu. Biri Liessa'nın bileklikleri ndeki altını, ayak yüzüklerindeki kaplan yakutlarını, göbeğindeki elması ve iki son derece özel, yuvarlak, gümüş telkâri işini değerlendiriyordu. Diğeri ise doğrudan libidosuna bağlıydı. Her iki sayaç da onu pek memnun eden sonuçlara vardı.

Liessa elini kaldırdı, bir şarap kadehi uzattı ve, "Sanmıyorum," dedi.

"O seni kurtarmaya çalışmadı," diye işaret etti Rincewind, son çare olarak.

Ejderha dünyayı tehlikeli bir açıyla eğerek ağır ağır halka çizerken, sıkıca İkiçiçek'in beline yapışmıştı. Üzerinde uçtuğu pullu sırtın yalnızca bir tür üç boyutlu gündüz düşü olarak var olduğu bilgisi, onu ayağından tutmuş çekiştiren yükseklik korkusuna hiç de iyi gelmiyordu. Zihni, İkiçiçek konsantrasyonunu yitirirse ne olacağına dönüp duruyordu.

"O okçulara Hrun bile direnemezdi, dedi İkiçiçek kararlılıkla.

Ejderha, üçünün ıslak, huzursuz bir uyku uyumuş olduğu bir koruluğun üzerinde yükselirken, güneş Disk'in kenarından doğdu. Şafak öncesinin kasvetli mavileri ve grileri bir anda dünyanın üzerinde akan parlak bronz bir ırmağa dönüştü ve buza, suya ya da bir ışık barajına denk geldiği yerde altın gibi parladı. (Disk'in çevresindeki büyü alanının yoğunluğu sayesinde, ışık ses altı hızda ilerler; Büyük Nef'teki Sorca halkı bu ilginç özelliği çok iyi kullanır ve yüzyıllar içinde, narin, girift barajlar ve cilalı silika duvarları olan vadiler inşa etmişler, gün ışığını yakalayarak bir anlamda *depolamışlardır*. Nef'in, haftalar boyunca kesintisiz güneş ışığıyla dolup taşmış parlak barajları, havadan bakınca muhteşem bir manzaradır. Bu yüzden, İkiçiçek ve Rincewind'in o anda o tarafa bakmaması gerçekten büyük talihsizlikti.)

Önlerinde, büyülü Ejderdağı'nın bir milyar tonluk imkânsızlığı gökyüzünde asılı duruyordu ve bu o kadar da fena değildi. Ta ki, Rincewind başını çevirip, dağın gölgesinin yavaş yavaş bulutların üzerinde yayılmakta olduğunu görene kadar.

"Ne görüyorsun?" dedi İkiçiçek ejderhaya.

Dağın tepesinde savaşanlar olduğunu görüyorum, dedi ejderha nazikçe.

"Gördün mü?" dedi İkiçiçek. "Hrun muhtemelen şu anda canını kurtarmak için savaşıyor."

Rincewind sesiz kaldı. Bir an sonra İkiçiçek arkasına dönüp baktı. Sihirbaz, dudaklarını sessizce oynatarak, dikkatle boşluğa bakıyordu.

"Rincewind?"

Sihirbaz küçük bir gaklama çıkardı.

"Pardon?" dedi İkiçiçek. "Ne dedin?"

taa aşağıya... büyük düşüş... diye mırıldandı Rincewind. Gözleri odaklandı, bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra dehşetle gözleri irileşti. Aşağı bakma hatasında bulunmuştu.

"Aarg," diye fikrini belirtti ve kaymaya başladı. İkiçiçek onu yakaladı.

"Sorun ne?"

Rincewind gözlerini kapatmaya çalıştı, ama hayal gücünün göz kapakları yoktu ve onlar iri iri açılmış gözlerle bakmaya devam ediyordu.

"Sen yüksekten korkmuyor musun?" demeyi başardı.

İkiçiçek, bulutların gölgeleriyle benek benek görünen minik manzaraya baktı. Korkmak aklına gelmemişti.

"Hayır," dedi. "Neden korkayım ki? 10 metreden düşsen de ölürsün, dört bin kulaçtan düşsen de, benim düşüncem bu."

Rincewind bunu mantıklı olarak düşünmeye çalıştı, ama mantığını göremiyordu. Mesele düşmek değildi. Mesele çarpmaktı...

İkiçiçek onu hemen yakaladı.

"Sakin ol," dedi neşeyle. "Geldik sayılır."

"Keşke şehirde olsaydım," diye sızlandı Rincewind. "Keşke yerde olsaydım!"

"Acaba ejderhalar yıldızlara kadar uçabilir mi?" diye sordu İkiçiçek, düşünceli düşünceli. "İşte *bu* olağanüstü olurdu..."

"Sen delisin," dedi Rincewind ifadesizce. Turistten yanıt gelmedi ve sihirbaz başını çevirip baktığında, İkiçiçek'in yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle, solmaya yüz tutmuş yıldızlara baktığını görerek dehşete kapıldı.

"Aklına bile getirme," diye ekledi Rincewind tehditkârca.

Aradığın adam ejderkadınıyla konuşuyor, dedi ejderha.

"Hmm?" dedi İkiçiçek, yıldızlara bakmaya devam ederek.

"Ne?" dedi Rincewind telaşla.

"Ah evet. Hrun, dedi İkiçiçek. "Umarım zamanında gelmişizdir. Hemen dal! Alçaktan geç!"

Rüzgâr, ıslıklar çalan bir fırtınaya dönüşünce Rincewind gözlerini açtı. Belki de gözleri rüzgârdan açılmıştı; bir daha kapatmasına izin vermediği açıktı.

Ejderdağı'nın düz tepesi önlerinde yükseldi, korkutucu bir şekilde sallandı ve sonra iki yanda, yeşil bir bulanıklığa dönüştü. Küçük ağaçlıklar ve tarlalar hızla yaklaşan yamalı bir yorgan gibi göründü. Manzaradaki kısa gümüş çakması, platonun kenarından havaya akan küçük ırmak olabilirdi. Rincewind anıyı aklından çıkarmaya çalıştı, ama anının orada keyfi yerindeydi; diğerlerine dehşet salıyor, mobilyaları tekmeliyordu...

"Sanmıyorum," dedi Liessa.

Hrun yavaşça şarap kadehini aldı. Kelle gibi sırıttı.

Arenanın çevresinde, ejderhalar ulumaya başladı. Binicileri başlarını kaldırdılar. Yeşil bir bulanıklık arenanın üzerinden geçti ve Hrun kayboldu.

Şarap kadehi bir an havada asılı kaldı ve sonra basamaklara düştü. Ancak o zaman tek bir damla döküldü.

Bunun sebebi, Hrun'u nazikçe pençesine alırken, ejderha Dokuzkamış'ın bedensel ritimlerini bir anlığına senkronize etmiş olmasıydı. Hayal gücü boyutu, gerçekte epey ergen boyutlar olan zaman ve uzam boyutlarından çok daha karmaşık olduğundan, bunun tek sonucu, yerinde dik duran Hrun'u, birkaç yudum şarabı boşa harcamak dışında herhangi bir kötü etki yaşatmadan, saatte yüz otuz kilometreyle yan yan uçmakta olan bir Hrun'a dönüştürmek olmuştu. Bir başka etkisi ise Liessa'nın öfkeyle haykırması ve ejderhasını çağırmasıydı. Altın rengi yaratık önünde maddeleştiğinde, Liessa hâlâ çırılçıplak halde ejderhanın boynuna atladı ve muhafızların birinden bir ok kaptı.

Sonra havalandı. Diğer ejderbinicileri de kendi ejderhalarına koştular.

Çılgın koşuşturmaca sırasında tedbirlilik gösterip bir sütunun arkasına saklanmış olan İrfanustası, o anda, yan evrendeki ilk psikiyatristlerden birinin zihninde beliren teorinin boyutları aşan yankılarını yakaladı. Muhtemelen sızıntı iki yönlüydü ve psikiyatrist bir anlığına ejderhanın sırtındaki kızı görmüştü. İrfanustası gülümsedi.

"İddiaya girer misin? Bence Liessa onu yakalayamayacak," dedi Greicha kulağının dibinde, solucanların ve kabirlerin sesiyle.

İrfanustası gözlerini yumdu ve sertçe yutkundu.

"Efendimin artık tamamen Dehşetdiyarı'na geçmiş olduğunu sanıyordum," demeyi başardı.

"Ben bir sihirbazım," dedi Greicha. "Bir sihirbazı Ölüm'ün şahsen gelip alması gerekiyor. Ve, aha, çevrede Ölüm falan yok, değil mi?.."

GİDELİM Mİ? dedi Ölüm.

Beyaz bir atın sırtındaydı; etten ve kemikten ama aynı zamanda kırmızı gözleri ve alev alev burun delikleri olan bir at. Kemikli elini uzattı ve Greicha'nın ruhunu havadan alıp dürdü, bir ışık noktası haline geldiğinde de yuttu.

Sonra atını mahmuzladı ve at, nallarından kıvılcımlar saçarak havalandı.

"Greicha Beyim!" diye fısıldadı yaşlı İrfanustası, çevresindeki evren titreşirken.

"Bu çok pis bir numaraydı," dedi sihirbazın sesi, bir ses zerresi halinde sonsuz siyah boyutlarda kaybolurken.

"Efendim... Ölüm nasıl bir şey?" diye seslendi yaşlı adam titrek bir sesle.

"Tam olarak araştırdıktan sonra söylerim," dedi esintideki minik bir fısıltı.

"Peki," diye mırıldandı İrfanustası. Aklına bir düşünce geldi. "Ama gündüz olsun, lütfen," diye ekledi.

"Sizi soytarılar!" diye haykırıyordu Hrun, Dokuzkamış'ın ön pençelerinde tünediği yerden.

"Ne dedi?" diye bağırdı Rincewind, ejderha havayı yara yara yükselirken.

"Duymadım!" diye bağırdı İkiçiçek, sesi fırtına tarafından kapılıp götürülerek. Ejderha hafifçe yan yattığında, bu yükseklikten minicik bir oyuncağa benzeyen kudretli Ejderdağı'nın döne döne uzaklaşan zirvesine baktı ve onların peşinden havalanan yaratık sürüsünü gördü. Dokuzkamış'ın kanatları havayı küçümsercesine dövüyordu. Hava seyrelmişti. İkiçiçek'in tıkanan kulağı üçüncü kez, bir pop sesiyle açıldı.

Sürünün önünde altın rengi bir ejderha olduğunu fark etmişti. Üzerinde biri vardı.

"Hey, sen iyi misin?" dedi Rincewind telaşla. Sözcükleri söyleyebilmek için tuhaf bir şekilde damıtılmış gelen havayı birkaç kez içine çekmesi gerekmişti.

"Bir bey olabilirdim ve siz soytarılar gelip..." dedi Hrun kesik kesik, seyrek, soğuk hava onun kudretli göğsündeki canı bile çekerken.

"Hafaya nnooluyr?" diye mırıldandı Rincewind. Gözlerinin önünde mavi ışıklar belirmişti.

"Hınk, dedi İkiçiçek ve bayıldı.

Ejderha kayboldu.

Üç adam, birkaç saniye daha yükselmeye devam etti. İkiçiçek ve sihirbaz bacaklarını açmış, orada olmayan bir şeyin üzerinde arka arkaya otururken tuhaf bir manzara oluşturuyorlardı.

Sonra Disk'te yerçekimi görevi gören şey, bu beklenmedik duruma ayıldı ve onları çekiştirmeye başladı.

O anda, Liessa'nın ejderhası hızla oradan geçti ve Hrun tüm ağırlığıyla ejderhanın sırtına düştü. Liessa eğildi ve onu öptü.

Rincewind bu detayı kaçırmıştı, çünkü o hâlâ sıkı sıkı İkiçiçek'in beline sarılmış, düşmekle meşguldü. Disk, gökyüzüne iğnelenmiş küçük, yuvarlak bir haritaya benziyordu. Hareket ediyormuş gibi görünmüyordu, ama Rincewind ettiğini biliyordu. Koskoca dünya, dev bir kremalı pasta gibi, ona doğru gelmekteydi.

"Uyan!" diye bağırdı, rüzgârın kükremesinin üzerinden. "Ejderha! Ejderha hayal et!"

Onları kovalayan yaratıkların arasından geçerlerken bir kanat kargaşası oldu ve sonra hepsi geride kaldı. Ejderhalar haykırarak gökyüzünde döndüler.

İkiçiçek'ten yanıt gelmedi. Rincewind'in cübbesi çevresinde savruluyordu, ama o uyanmadı.

Ejderhalar, diye düşündü Rincewind panik içinde. Yoğunlaşmaya, çok gerçekçi bir ejderha hayal etmeye çalıştı. O yapabiliyorsa, diye düşündü, o zaman ben de yapabilirim. Ama hiçbir şey olmadı.

Disk şimdi daha büyüktü, bulutların sardığı bir halka halinde, yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Rincewind gözlerini sıkıca yumdu ve bedenindeki bütün sinirleri zorlayarak yine denedi. Ejderha... Aşırı kullanımdan yıpranmış bir organı olan hayal gücü, bir ejderhaya uzandı. Herhangi bir ejderhaya...

İŞE YARAMAYACAK, diye güldü, cenaze çanının çınlaması gibi donuk bir ses, SEN EJDERHALARA İNANMAZSIN.

Rincewind kendisine sırıtan korkunç, atlı şekle baktı ve zihni dehşet içinde kaçtı.

Parlak bir ışık çakması oldu.

Mutlak karanlık çöktü.

Aniden Rincewind'in ayaklarının altında yumuşak bir zemin, çevresinde pembe bir ışık ve pek çok insanın şok dolu çığlıkları belirdi.

Rincewind çılgın gibi çevresine bakındı. Koltuklarla dolu ve acayip giyimli insanların kayışlarla koltuklara bağlı olduğu bir tür tünelin içinde duruyordu. Hepsi ona bağırıyordu.

"Uyan!" diye fısıldadı Rincewind. "Yardım et bana!"

Baygın turisti sürükleyerek güruhun önünde geriledi ve tuhaf şekilli bir kapı kolu buldu. Kolu çevirdi, kapıdan geçti ve çarparak kapattı.

Girdiği yeni odada çevresine bakındı ve dehşet dolu bakışlarla ona bakmakta olan genç bir kadınla göz göze geldi. Kadın elindeki tepsiyi düşürdü ve çığlık attı.

Kaslı birinin imdada koşacağı türden bir çığlıktı. Rincewind, korkudan kaynaklanan adrenalinin etkisi altında döndü ve kadını itip geçti. Burada da koltuklar vardı ve o İkiçiçek'i telaşla ortadaki koridordan geçirirken insanlar sindi. Koltuk sıralarının ötesinde minik pencereler ve pencerelerin ötesinde, yumuşak bulutlardan bir fonun önünde, bir ejderha kanadı vardı. Kanat gümüş rengiydi.

Bir ejderha tarafından yutuldum, diye düşündü Rincewind. Bu saçma, diye yanıt verdi, ejderhaların içinden dışarıyı göremezsin. Sonra omzu tünelin sonundaki kapıya çarptı ve tünelden de tuhaf, huni şeklinde bir odaya girdi.

Burası parlak ışıklarla doluydu. Işıkların arasında, dört adam vücutlarını saran koltuklara oturmuş, ağızları bir karış açık, ona bakıyorlardı. Rincewind de onlara bakarken, adamların bakışlarının yana kaydığını fark etti.

Rincewind yavaşça döndü. Yanlarında beşinci bir adam vardı: genççe, sakallı ve Büyük Nef'in göçebe halkı kadar esmer.

"Ben neredeyim?" dedi sihirbaz. "Bir ejderhanın karnında mı?"

Genç adam çömeldi ve küçük, siyah bir kutuyu sihirbazın yüzüne doğru uzattı. Sandalyedeki adamlar büzüldüler.

"Bu ne?" dedi Rincewind. "Resim kutusu mu?" Uzandı ve kutuyu aldı. Bu hareket esmer adamı şaşırtmış gibiydi, bağırdı ve kutuyu geri almaya çalıştı. Bir başka bağırış daha geldi. Bu seferki, sandalyelerde oturan adamlardan biriydi. Yalnız, adam artık oturmuyordu. Ayaktaydı ve küçük, metalik bir şeyi genç adama uzatıyordu.

Bunun şaşırtıcı bir etkisi oldu. Adam ellerini havaya kaldırarak çömeldi.

"Lütfen bombayı bana verin, bayım," dedi metal şeyi tutan adam. "Dikkatle, lütfen."

"Bunu mu?" dedi Rincewind. "Al! Ben istemiyorum!" Adam kutuyu büyük dikkatle aldı ve yere koydu. Koltuktaki adamlar rahatladılar ve içlerinden biri telaşlı telaşlı duvarla konuşmaya başladı. Sihirbaz onu hayretle izledi.

"*Kıpırdama!*" diye terslendi metal şeyi tutan adam. Bir tılsım olması gerektiğine karar verdi Rincewind. Bir tılsım olmalıydı. Esmer adam köşeye büzüldü.

"Çok cesurca bir şeydi yaptığın," dedi tılsımı tutan adam Rincewind'e. "Biliyor musun?"

"Ne?"

"Arkadaşının nesi var?"

"Arkadaşım?.."

Rincewind, hâlâ rahat rahat uyumakta olan İkiçiçek'e baktı. Şaşırtıcı olan bu değildi. *Asıl* şaşırtıcı olan, İkiçiçek'in üzerinde yeni giysiler olmasıydı. Tuhaf giysiler. Pantolonu dizlerinin hemen üzerinde sona eriyordu. Onun üzerine, parlak çizgili malzemeden bir tür yelek giymişti. Başında saçma sapan, küçük bir hasır şapka vardı. Üzerinde de bir tüy.

Bacaklarından gelen bir rahatsızlık hissi üzerine Rincewind bakışlarını indirdi. *Kendi* giysileri de değişmişti. Her tür acil durumda, kısa sürede hızlanmasına olanak sağlayan olağanüstü tasarımıyla, eski, rahat cübbesi yerine, bacakları bezden silindirlere sıkıştırılmıştı. Aynı gri maddeden bir de ceket giyiyordu...

Rincewind o ana dek tılsımı tutan adamın kullandığı dili hiç duymamıştı. Kaba sabaydı ve Merkezyöre dillerini andırıyordu. O zaman neden her kelimesini anlıyordu?

Bakalım, aniden bu ejderhanın içinde belirmişlerdi, aniden bu ejderhanın için, aniden bu, aniden... *aniden havaalanında sohbet etmeye başlamışlardı ve o kadar iyi anlaşmışlardı ki, uçakta yan yana oturmaya karar vermişlerdi ve ABD'ye vardıklarında Jack Zweiblumen'i* gezdirmeye söz vermişti.* Evet, işte, bu. Sonra Jack hastalanmıştı ve o da paniğe kapılmıştı ve buraya gelmiş, uçak korsanını şaşırtmıştı. Elbette. "Merkezyöre" de neydi?

Dr. Rjinswand alnını ovaladı. Bir içki çok iyi gelecekti.

Paradoks dalgaları nedensellik denizinde yayıldı.

Çokluevrenin dışından bakan herhangi birinin aklında tutması gereken en önemli şey, muhtemelen, havada uçan bir uçağın içinde daha yeni belirmiş olsalar da, aynı zamanda olayların normal akışında, sihirbazla turistin o uçakta yolculuk ediyor olduklarıydı. Yani: Bu boyut kümesinde daha yeni belirmiş olsalar da, aynı zamanda başından beri bu boyut kümesinde yaşıyorlardı. Bildiğimiz şekliyle dilbilimin pes ettiği ve gidip bir içki içtiği nokta budur.

Kentilyonlarca atom, var olmamaları gereken bir evrende daha yeni maddeleşmişti (ama aslında yeni maddeleşmemişlerdi. Bkz. aşağısı). Normalde bu tür şeylerin doğal sonucu büyük bir patlamadır, ama evrenler oldukça dirençli şeyler olduklarından, bu evren uzay-zaman sürekliliğini aynı anda geriye doğru çözerek

* İkiçiçek (Alm.)

fazlalık atomları güvenle içine alabileceği bir ana gelmiş, sonra zamanı hızla ileri sararak, daha iyi bir terim bulamadıklarından sakinlerinin 'Şu An' dedikleri ışık halkasına geri dönmüştü. Bu, elbette, tarihi değiştirmişti –savaşların birkaç tanesi hiç çıkmamış, birkaç dinozor fazladan yaşamıştı vesaire– ama işin geneline bakınca, olay olağanüstü sakinlikle geçiştirilmişti.

Ama bu belirli evrenin dışında, olay örgüsündeki bu ani, geç kavrayışın yankıları Tüm Evrenlerin Geneli'nde Varlıklar Toplamı'nda ileri geri sekmiş, boyutları tümüyle bükmüş, bazı galaksilerin iz bırakmadan çökmesine sebep olmuştu.

Ancak, 33 yaşında, bekâr, İsveç doğumlu, New Jersey'de büyümüş, belli nükleer reaktörlerde kopmalı oksidasyon olgusu konusunda uzman biri olan Dr. Rjinswand bütün bunlardan habersizdi. Haberi olsa da inanmazdı, muhtemelen.

Zweiblumen hâlâ baygın görünüyordu. Rjinswand'a, tüm yolcuların alkışları eşliğinde koltuğuna kadar eşlik etmiş olan hostes, endişe içinde ona doğru eğildi.

"Telsizle haber verildi," dedi Rjinswand'a. "İndiğimizde bir ambulans bizi bekliyor olacak. Ah, yolcu listesinde, sizin doktor olduğunuz yazıyor..."

"Nesi var, bilmiyorum," dedi Rjinswand telaşla. "Magnox reaktörü olsa bilebilirdim belki. Bir tür şok mu yaşamış?"

"Ben hiç..."

Cümlesi, uçağın arkasından gelen muazzam bir patlama sesiyle kesildi. Pek çok yolcu haykırdı. Ani fırtına, dergileri ve gazeteleri uçurarak, koridorda çılgınca uluyarak dönen bir hortuma fırlattı.

Koridorda *bir şey daha* yaklaşıyordu. Pirinç kayışlı, büyük, dikdörtgen, tahta bir şey. Yüzlerce bacağı vardı. Eğer göründüğü gibiyse –korsan hikâyelerindeki, çalıntı altın ve mücevherlerle dolu, yürüyen sandıklara benzeyen bir şey– kapağı olması gereken şey aniden açıldı.

İçinde mücevher yoktu. Ama *bir sürü* çınar kadar beyaz, büyük, kare şeklinde diş ve maun kadar kırmızı, zonklayan bir dil vardı.

Antika bir bavul onu yemeye geliyordu.

Rjinswand, verebileceği ne teselli varsa vermesi için baygın Zweiblumen'e sarıldı ve sayıklamaya başladı. Hararetle, bir başka yerde olmayı diliyordu...

Aniden karanlık çöktü.

Parlak bir ışık çakması oldu.

Zaten orada olmaması gereken kentilyonlarca atomun evrenden aniden ayrılması Tüm ahenginde çılgın bir dengesizliğe yol açtı. Tüm dengesizliği gidermeye çalışırken bazı altgerçeklikleri sildi. Çokluevrenin temellerinde ham büyü kontrolsüzce kaynamaya başladı ve bulduğu her çatlaktan taşarak, o ana dek huzurunu korumuş boyutlara girdi ve novalara, süpernovalara, yıldız çarpışmalarına, yabankazlarının aniden kalkmasına ve hayali kıtaların sulara gömülmesine sebep oldu. Büyü yüklü partiküller kükreyerek atmosferlerinden geçerken, zamanın diğer ucundaki dünyalar parlak oktarin rengi günbatımları yaşadılar. Efsanevi Buz Sistemi Zeret'in çevresindeki kuyrukluyıldız kuşağında, gökyüzünden alev alev bir prens geçerken, asil bir kuyrukluyıldız öldü.

Baygın İkiçiçek'in beline sarılmış, Disk'in yüzlerce metre aşağıdaki denizine doğru düşmekte olan Rincewind bütün bunlardan habersizdi. Var olan tüm boyutlardaki sancılar bile Enerjinin Korunumu Yasası'nın çelik iradesini kıramazdı ve Rjinswand'ın uçakta yaptığı kısa yolculuk, onu yatay olarak birkaç yüz kilometre ve dikey olarak yedi bin fit taşımak için yeterli olmuştu.

"Uçak" sözcüğü Rincewind'in zihninde parlayıp soldu.

Aşağıdaki bir gemi miydi?

Halka Deniz'in soğuk suları kükreyerek yaklaştı ve onları yeşil, boğucu kollarına aldı. Bir an sonra, hâlâ güçlü yolculuk rünleri (TWA) barındıran bir etiket taşımakta olan sandık, ikinci bir şapırtıyla denize düştü.

Daha sonra, onu sal olarak kullandılar.

KENARIN YAKININDA

Yapılışı çok uzun sürmüştü. Artık tamamlanmak üzereydi ve köleler kalıbın son kil parçalarını temizliyorlardı. Diğer kölelerin, metal kısımlarını gümüş kumuyla ovduğu yerlerde, taze tuncun ipeksi, organik parıltısıyla, güneş altında ışıldamaya başlamıştı bile. Kalıp çukurunda bir haftadır soğuyor olmasına rağmen, ele hâlâ ılık geliyordu.

Krull'un Başastronom'u eliyle hafifçe işaret etti ve taşıyıcılar tahtı gövdenin gölgesine bıraktılar.

Tıpkı balık gibi, diye düşündü Başastronom. Büyük, uçan bir balık. Hangi denizlerden, peki?

"Gerçekten de muhteşem!" diye fısıldadı. "Gerçek bir sanat eseri."

"Hüner! El emeği göz nuru," dedi yanındaki tıknaz adam. Başastronom yavaşça döndü ve adamın duygusuz yüzüne baktı. Gözlerinin olması gereken yerde iki altın küre varken, bir yüzün duygusuz görünmesi pek de zor değildir. Küreler huzursuz edici bir şekilde parlıyordu.

"Gerçekten de hüner," dedi astronom ve gülümsedi. "Tüm Disk'te senden daha büyük bir zanaatkâr olduğunu sanmıyorum, Altıngöz. Haksız mıyım?"

Zanaatkâr duraksadı, bu son yorumun anlamını düşünürken çıplak vücudu –en azından, alet kemeri, bileğindeki abaküs ve güneş yanığı teni dışında çıplak– gerildi. Altın gözleri bir başka dünyaya dalmış gibi görünüyordu.

"Yanıt hem evet, hem hayır," dedi sonunda. Tahtın arkasındaki, daha düşük rütbeli astronomlar bu görgüsüzlük karşısında inlediler, ama Başastronom fark etmemiş görünüyordu.

"Devam et," dedi.

"Yoksun olduğum bazı gerekli beceriler var. Ama ben Altıngöz Gümüşel Dactylos'um," dedi zanaatkâr. "Pitchiu'nun Mezarı'nı koruyan Metal Savaşçıları ben yaptım. Büyük Nef'in Işık Barajlarını ben tasarladım. Yedi Çöl Sarayı'nı ben inşa ettim. Ama..." uzandı ve gözlerinden birine dokundu. Göz hafifçe çınladı, "Pitchiu için golem ordusunu yaptığımda, o beni altına boğdu ve onun için yarattığım esere meydan okuyacak hiçbir eser yapamayayım diye, gözlerimi oydurdu."

"Bilgece, ama aynı zamanda zalimce," dedi Başastronom, duygudaşlıkla.

"Evet. Bu yüzden ben de, metalin tavını *işitmeyi*, parmaklarımla görmeyi öğrendim. Cevherleri tadından ve kokusundan ayırt etmeyi öğrendim. Bu gözleri yaptım, ama onların görmesini sağlayamıyorum.

Sonra, Yedi Çöl Sarayı'nı inşa etmeye çağrıldım. Sonunda, Emir beni gümüşe boğdu ve sonra, hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sağ elimi kestirdi."

"Senin mesleğinde ciddi bir kayıp," diye başını salladı Başastronom.

"Gümüşün bir kısmını kullanarak, kaldıraçlar ve dayanaklar hakkındaki eşsiz bilgimle, kendime bu yeni eli yaptım. İdare ediyor. 50,000 gün ışığı saati kapasiteli ilk büyük Işık Barajı'nı yarattıktan sonra, Nef'in kabile kurulları beni ipeklere boğdu

ve sonra kaçamayayım diye diz arkası kirişlerimi kesti. Sonuç olarak, bir parça zahmetle, ipek ve bambu kullanarak uçan bir makine yaptım ve kulenin en tepesindeki zindanımdan kaçtım."

"Ki böylece, muhtelif yollardan geçerek, Krull'a gelmiş oldun," dedi Başastronom. "Bir başka meslek, örneğin marul yetiştiriciliğini seçmiş olsan, taksit taksit öldürülme riskinden kaçınabilirdin belki, diye düşünmeden edemiyorum. Neden bu mesleği sürdürmekte ısrar ediyorsun?"

Altıngöz Dactylos omuz silkti.

"Bu işte iyiyim de ondan."

Başastronom, şimdi öğlen güneşinde gonk gibi parlamakta olan bronz balığa baktı.

"Ne güzellik," diye mırıldandı. "Ve benzersiz. Gel, Dactylos. Hatırlat bana. Ödül olarak sana ne vadetmiştim?"

"Dünyalar arasındaki uzay denizlerinde yüzebilecek bir balık tasarlamamı istemiştiniz," dedi usta zanaatkâr. "Karşılığında da... karşılığında..."

"Evet? Hafızam eskisi gibi değil," diye mırıldandı Başastronom, ılık bronzu okşayarak.

"Karşılığında," diye devam etti Dactylos, pek de umutlu olmayan bir ifade ile, "beni özgür bırakacaktınız ve başka organımı kesmekten kaçınacaktınız. Hazine istemiyorum."

"Ah, evet. Şimdi hatırladım." Yaşlı adam mavi damarlı elini kaldırdı ve ekledi, "Yalan söyledim."

Çok hafif bir fısıltı oldu ve altın gözlü adam ayaklarının üzerinde sallandı. Sonra, göğsünden çıkan ok başına baktı ve bıkkınlıkla başını salladı. Dudaklarında bir damla kan belirdi.

Zanaatkâr yavaşça gümüş elini kaldırıp ok başını yoklarken, koca meydandan tek bir çıt bile çıkmadı (birkaç beklenti dolu sineğin vızıltısı dışında).

Dactylos homurdandı. "Özensiz bir işçilik, dedi ve geriye devrildi.

Başastronom ayağının ucuyla cesedi dürtükledi ve içini çekti.

"Usta bir zanaatkâra yakışacak şekilde, kısa bir yas dönemi olacak," dedi. Bir karasineğin altın gözlerden birine konmasını ve sonra şaşkın şaşkın uçup gitmesini izledi... "Bu kadarı yeterli," dedi Başastronom ve iki köleye cesedi alıp götürmelerini işaret etti.

"Tosbağanotlar hazır mı?" diye sordu.

Fırlatma Başkontrolörü telaşla öne çıktı.

"Hazır, efendimiz," dedi.

"Doğru dualar okundu mu?"

"Okundu, efendimiz."

"Kapıya ne kadar kaldı?"

"Fırlatma penceresi," diye düzeltti Fırlatma Başkontrolörü dikkatle. "Üç gün, efendimiz. Büyük A'Tuin'in kuyruğu eşsiz bir konumda olacak."

"O zaman geriye kalan tek şey," diye bitirdi Başastronom, "doğru kurbanları bulmak."

Fırlatma Başkontrolörü eğildi.

"Okyanusun nimeti boldur, uygun kurbanı getirir" dedi.

Yaşlı adam gülümsedi. "Hep öyle olmuştur."

"Yön bulabilsen..."

"Yön verebilsen..."

Bir dalga güvertede kırıldı. Rincewind ve İkiçiçek bakıştılar. "Su boşaltmaya devam et!" diye bağırdılar aynı anda ve kovalara uzandılar.

Bir süre sonra, suyla dolu kamaradan İkiçiçek'in aksi sesi yükseldi.

"Bu nasıl benim hatam olabilir, anlamıyorum," dedi. Bir kova daha uzattı ve sihirbaz kovayı kenardan boşalttı.

"Nöbet senindi," diye terslendi Rincewind.

"Ama bizi köle tüccarlarından kurtaran bendim, değil mi?" dedi İkiçiçek.

"Ceset olmaktansa köle olurum," diye yanıt verdi sihirbaz. Doğruldu ve denize baktı. Kafası karışmış görünüyordu.

Altı ay önce Ankh-Morpork yangınından kaçan Rincewind'den biraz farklıydı şu anda. Her şeyden önce daha fazla yara izi vardı ve çok daha fazla yolculuk yapmıştı. Merkezyöre'yi ziyaret etmiş, rengârenk halkların ilginç âdetlerini öğrenmişti –bu süreçte daha fazla yara izi edinmişti– hatta birkaç unutulmaz gün boyunca, Büyük Nef denen, inanılmaz ölçüde kuru çölün yüreğindeki, efsanevi Kuru Okyanus'ta yelken açmıştı. Daha soğuk ve daha ıslak bir denizde, yüzen buz dağları görmüştü. Hayali bir ejderhaya binmişti. Disk'in en güçlü büyüsünü söylemesine ramak kalmıştı. Bunlara ek olarak...

Ufukta, olması gerekenden *kesinlikle* daha az ufuk vardı.

"Hm?" dedi Rincewind.

"Dedim ki, hiçbir şey kölelikten daha kötü olamaz," dedi İkiçiçek. Ağzını açtığı anda, sihirbaz kovasını denize fırlattı ve gri bir maskeye dönmüş bir yüzle, su dolu güverteye çöktü.

"Bak, tekneyi bir resife bindirdiğim için özür dilerim, ama bu tekne batmak istemiyor ve eninde sonunda karaya denk geleceğiz," dedi İkiçiçek, onu rahatlatmak için. "Bu akıntı bir yere gidiyor olmalı."

"Ufka bak," dedi Rincewind, ifadesiz bir sesle.

İkiçiçek gözlerini kıstı.

"İyi görünüyor," dedi bir süre sonra. "İtiraf etmek gerekir, her zamankinden *daha az* ufuk var, ama..."

"Bunun sebebi Kenar Çağlayanı," dedi Rincewind. "Bizi dünyanın kenarına sürüklüyor."

Akıntıda sallanarak, ağır ağır dönen tekneye çarpan dalgaların sesi dışında, uzun bir sessizlik oldu. Akıntı şimdiden epey güçlüydü.

"Muhtemelen bu yüzden resife çarptık," diye ekledi Rincewind. "Gece rotamızdan saptık."

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu İkiçiçek. Teknenin kıç tarafına, sudan uzak bir yere bağladığı bohçayı karıştırdı.

"Anlamıyor musun?" diye hırladı Rincewind. "*Kenardan* aşağı düşeceğiz, tanrıların belası!"

"Bu konuda bir şey yapamaz mıyız?"

"Hayır!"

"O zaman paniğe kapılmanın ne anlamı var ki?" dedi İkiçiçek sakin sakin.

"Kenarın bu kadar yakınına gelmememiz gerektiğini *biliyordum*," diye yakındı Rincewind gökyüzüne. "Keşke..."

"Keşke resim kutum yanımda olsaydı," dedi İkiçiçek, "ama Sandık'ın geri kalanıyla birlikte o köle gemisinde kaldı ve..."

"Gideceğimiz yerde sandığa ihtiyacın olmayacak," dedi Rincewind. Çöktü ve karamsar bir ifadeyle, uzaktaki bir balinaya bakmaya başladı. Balina dikkatsizlik edip kenar akıntısına kapılmıştı ve şimdi akıntının tersine yüzmeye çalışıyordu.

Yaklaşmış olan ufukta beyaz bir çizgi vardı ve sihirbaz belli belirsiz bir kükreme duyabildiğini sanıyordu.

"Bir tekne Kenar Çağlayanı'ndan düşerse ne olur?" dedi İkiçiçek.

"Kim bilir?"

"Eh, bu durumda belki uzayda seyrederiz ve bir başka dünyaya düşeriz." Ufak tefek adamın gözleri daldı. "Bu hoşuma giderdi."

Rincewind hıhladı.

Güneş gökyüzünde yükseldi. Kenar'a bu kadar yakınken çok daha büyüktü. Sırtlarını direğe verdiler ve düşüncelere daldılar. Arada bir, biri kovayı eline alıyor, amaçsızca biraz su boşaltıyordu.

Çevrelerinde, deniz gittikçe kalabalıklaşıyor gibiydi. Rincewind onlarla birlikte sürüklenen pek çok ağaç kütüğü gördü ve suyun hemen altı çeşit çeşit balık kaynıyordu. Elbette... Akıntı, Merkez yakınındaki kıtalardan buraya kadar sürüklenen yiyeceklerle dolu olmalıydı. Bütün gün, aynı yerde kalabilmek için devamlı yüzmek zorunda olmanın nasıl bir yaşam olacağını merak etti. Kendi hayatından farklı olmayacağına karar verdi. Amansız akıntının kucağında, çaresizce çırpınmakta olan küçük, yeşil bir kurbağa gördü. İkiçiçek'in hayret dolu bakışları altında bir kürek buldu ve dikkatle küçük yaratığa uzattı. Kurbağa minnetle küreğe tırmandı. Bir an sonra, bir çift çene suyu yardı ve kurbağanın biraz önce yüzdüğü yeri boş yere dişledi.

Kurbağa Rincewind'in avucundan ona baktı ve sonra düşünceli düşünceli başparmağını ısırdı. İkiçiçek kıkırdadı. Rincewind kurbağayı cebine soktu ve İkiçiçek'i duymazdan geldi.

"Çok hayırseversin, ama neden?" dedi İkiçiçek. "Bir saat sonra, hiç fark etmeyecek."

"Çünkü," dedi Rincewind muğlak bir tavırla ve biraz daha su boşalttı. Şimdi bir su serpintisi de vardı ve akıntı o kadar kuvvetlenmişti ki dalgalar oluşuyor, çevrelerinde patlıyordu. Hava, olağanüstü sıcaktı. Denizin üzerinde sıcak, altın rengi bir pus vardı.

Kükreme şimdi daha da artmıştı. Rincewind'in daha önce hiç görmediği kadar büyük bir mürekkep balığı birkaç yüz metre ötede suyu yararak çıktı, dokunaçlarını çılgınca savurdu, sonra battı. Daha büyük ve neyse ki ne olduğu belirsiz bir şey sisin içinde uludu. Koca bir uçan balık sürüsü, gökkuşağı renklerinde damlacıklar arasında fırladı, birkaç metre uçtuktan sonra denize düştü ve bir dalgaya kapılarak sürüklendi.

Dünya bitmek üzereydi. Her şeyin mutlak sonu, kükreyerek, hızla üzerlerine doğru gelirken Rincewind kovasını bıraktı ve direğe sarıldı.

"Bunu görmem lazım..." dedi İkiçiçek, pruvaya doğru yarı dalarak, yarı düşerek.

Tekneye sert ve kıpırtısız bir şey çarptı. Tekne doksan derece döndü ve görünmez bir engele yaslandı. Sonra aniden durdu ve soğuk bir dalga güverteyi kapladı, öyle ki birkaç saniyeliğine, Rincewind kaynayan yeşil suyun bir iki metre altındaydı. Çığlık atmaya başladı ve sonra sualtı dünyası derin, mor, zonklayan bir bilinç kaybına dönüştü, çünkü Rincewind bu noktada boğulmaya başlamıştı.

Uyandığında ağzı yakıcı bir sıvıyla doluydu ve yutkunduğunda boğazındaki kavurucu acı onu tamamen ayılttı.

Sırtı bir teknenin tahtalarına yaslanmıştı ve İkiçiçek büyük bir endişeyle ona bakıyordu. Rincewind inledi ve doğrulup oturdu.

Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. Dünyanın kenarı iki metre ötedeydi.

Onun da ötesinde, sonsuz Kenar Çağlayanı'nın ucunda, tamamen *büyülü* bir şey vardı.

Yüz kilometre kadar uzakta ve kenar akıntısının çekişinden çok uzakta, serbest çalışan köle gemilerine özgü kırmızı yelkenleriyle bir gemi, kadife alacakaranlıkta amaçsızca sürükleniyordu. Mürettebat –en azından, mürettebattan kalanlar– ön güvertede, hararetle sal yapmakta olan adamların çevresinde toplanmışlardı.

Büyük Nef kabile üyelerine özgü dirsek türbanları takmış, iri yarı bir adam olan kaptan; çok yolculuk etmiş, pek çok yabancı halk ve ilginç şey görmüş bir adamdı ve bunların çoğunu ya köleleştirmiş ya da çalmıştı. Kariyerine Disk'in en kuru çölünün

yüreğindeki Kuru Okyanus'ta bir denizci olarak başlamıştı. (Disk'te suyun, oktarin ışığının tuhaf kurutucu etkisi yüksek sıcaklıkla birleştiği zaman görülen, sıradışı bir dördüncü hâli vardır: Kurur ve geride kum gibi akan, üzerinde iyi tasarlanmış bir gövdenin rahatça süzülebildiği gümüşsü bir kalıntı bırakır. Kuru Okyanus garip bir yerdir, ama balıkları daha da gariptir.) Kaptan daha önce hiç gerçekten korkmamıştı. Şimdi dehşet içindeydi.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye mırıldandı ikinci kaptana.

İkinci kaptan loşluğa baktı.

"Belki denize düşmüştür?" dedi umutla. Yanıt verirmiş gibi, ayaklarının altındaki kürek güvertesinden şiddetli bir gümleme ve parçalanan tahtaların gürültüsü geldi. Mürettebat baltalarını ve meşalelerini kaldırarak birbirine sokuldu.

Muhtemelen, canavar saldırsa bile, onları kullanmaya cesaret edemezlerdi. Canavarın korkunç doğasını anlamadan önce pek çok adam ona baltalarla saldırmıştı ve o ana dek sabit fikirli bir biçimde gemide bir şey aramakta olan canavar, arayışını bırakmış, denizcileri ya denize atmış ya da... *yemiş miydi?* Kaptan pek emin değildi. Şey, sıradan, ahşap bir denizci sandığına benziyordu. Normalden biraz daha büyüktü, belki, ama kuşku verici ölçüde de değil. Ama bazen içinde eski çorap ve çeşitli eşyalar gibi şeyler saklarmış görünse de, başka zamanlarda –ürperdi– sanki, sanki, *sanki*... Bu konuda düşünmemeye çalıştı. Yalnız muhtemelen denize düşüp boğulan adamlar, yakalanan adamlardan daha talihliydi. Bu konuda düşünmemeye çalıştı. *Dişler* vardı, beyaz ahşaptan mezar taşları gibi dişler. Ve maun kadar kırmızı bir dil.

Bu konuda düşünmemeye çalıştı. İşe yaramadı.

Ama bir konuda acı acı düşünüyordu. Bu sondu. Bir daha, gizemli koşullar altında boğulmakta olan nankör adamları kurtarmayacaktı. Kölelik köpekbalıklarından daha iyiydi, değil mi? Ve

sonra kaçmışlardı ve denizciler büyük sandıklarını incelediğinde –nasıl durgun okyanusun ortasında, büyük bir sandığın üzerinde otururken ortaya çıkmışlardı ki zaten?– ve sandık onları ye... Yine bu konuda düşünmemeye çalıştı, ama kendini, o lanet şey sahibinin artık gemide olmadığını fark etse ne yapacağını merak ederken buldu...

"Sal hazır, kaptan," dedi ikinci kaptan.

"Suya indirin," diye bağırdı kaptan. "Hepiniz binin!" ve "Gemiyi ateşe verin!"

Ne de olsa bir başka gemi bulmak zor değil, diye fikir yürüttü, ama yeni bir yaşam bahşedilene kadar, mollaların reklamını yaptığı şu Cennet'te uzun zaman beklemek zorunda kalabilirdi. Bırak sihirli kutu ıstakoz yesin.

Bazı korsanlar, zalimlikleriyle ve cüretleriyle ölümsüzlük kazanır. Bazıları, büyük servet kazanarak ölümsüzlük kazanır. Ama kaptan uzun zaman önce, ölmeyerek ölümsüzlük kazanmayı tercih ettiğine karar vermişti.

"Bu da ne?" diye sordu Rincewind.

"Ne güzel!" dedi İkiçiçek mutluluk içinde.

"Ona, ne olduğunu öğrendiğimde karar vereceğim," dedi sihirbaz.

"Kenar gökkuşağı," dedi sol kulağının hemen arkasından bir ses, "ve siz onu görebildiğiniz için çok şanslısınız. En azından, yukarıdan görebildiğiniz için."

Sese soğuk, balıksı bir nefes eşlik ediyordu. Rincewind hiç kıpırdamadan oturdu.

"İkiçiçek?" dedi.

"Evet?"

"Arkama bakarsam ne göreceğim?"

"Adı Tethis. Deniz trolü olduğunu söylüyor. Bu onun teknesi. Bizi kurtardı," diye açıkladı İkiçiçek. "Şimdi arkana bakar mısın?"

"Şu anda değil, teşekkür ederim. O zaman neden Kenar'dan aşağı uçmuyoruz?" diye sordu Rincewind, camsı bir sükûnetle.

"Çünkü tekneniz Çeperçiti'ne takıldı," dedi arkasındaki ses (Rincewind'e deniz altındaki uçurumları ve mercan resiflerinde saklanan şeyleri hatırlatan bir tınıyla).

"Çeperçiti mi?.."

"Evet. Dünyanın kenarı boyunca uzanır," dedi görünmez trol. Rincewind, çağlayanın kükremesinin üzerinde kürek sesleri duyduğunu sandı. Kürek sesleri olduğunu *umuyordu.*

"Ah. Çeper demek istiyorsun," dedi Rincewind. "Çeper, nesnelerin kenarını oluşturur."

"Çeperçiti de öyle," dedi trol.

"Şunu kastediyor," dedi İkiçiçek, işaret ederek. Rincewind'in gözleri, ne göreceğinden korkarak parmağın gösterdiği yere baktı...

Teknenin kenaryönüne bakan tarafında, bembeyaz köpüren suyun biraz üzerine bir halat asılmıştı. Tekne bu halata bağlanmıştı, ama makaralardan ve küçük ahşap tekerlerden oluşan karmaşık bir düzenek sayesinde hareket edebiliyordu. Görünmez kürekçi tekneyi Kenar Çağlayanı'nın ucu boyunca sürerken, tekne halat boyunca gidip gelebiliyordu. Bu, gizemlerden birini açıklıyordu; ama halatı tutan neydi?

Rincewind halat boyunca daha ileri baktı ve birkaç metre ötede, sulardan sağlam, tahta bir direk çıkmakta olduğunu gördü. O izlerken, tekne direğe yaklaştı. Küçük tekerler direğin tepesindeki, onlar için açıldığı belli olan oyuktan tıkırdayarak geçti ve tekne direğin diğer yanına süzüldü.

Rincewind, ana halattan aşağı yaklaşık bir metrelik aralıklarla daha küçük halatlar sarkmakta olduğunu da fark etti.

İkiçiçek'e döndü.

"Ne *olduğunu* görebiliyorum," dedi, "ama *ne* bu?"

İkiçiçek omuzlarını silkti. Rincewind'in arkasında, deniz trolü, "Evim ileride," dedi. "Oraya vardığımızda daha fazla konuşuruz. Şimdi, kürek çekmem lazım."

Rincewind, ileri bakmak için dönüp deniz trolünün aslında neye benzediğini görmesi gerektiğini anladı ve henüz bunu yapmak istediğinden emin değildi. Bunun yerine Kenar gökkuşağına baktı.

Dünyanın kenarından birkaç boy uzakta, sislerin içinde asılı duruyordu. Yalnızca sabahları ve akşamları ortaya çıkardı; Disk'in etrafında dönen küçük güneşin ışınları Dünya Kaplumbağası Büyük A'Tuin'in büyük cüssesinin arkasından parlayıp Disk'in büyü alanına tam olarak doğru açıda düştüğü zaman.

Çifte gökkuşağı parıldayarak belirdi. Yedi düşük renk, Kenar Çağlayanı'nın hemen ucunda, ölmeye giden denizlerin serpintisinde ışıldayarak dans ediyordu.

Ama bu renkler, onlarla aynı spektrumu paylaşmaya bile tenezzül etmeden çevrelerinde asılı duran daha geniş şeridin yanında soluk kalıyorlardı.

Bu, Renklerin Kralı'ydı. Düşük renkler onun kısmi, soluk yansımalarından ibaretti. Bu, Oktarin idi; büyünün rengi. Oktarin canlıydı, parlaktı, ışıl ışıldı ve hayal gücünün tartışılmaz rengiydi, çünkü nerede belirirse belirsin, maddenin sadece büyülü bir zihnin hizmetkârı olduğuna alametti. O, sihrin kendisiydi.

Ama Rincewind onu her zaman bir tür yeşilimsi mor olarak düşünürdü.

Bir süre sonra, dünyanın kenarında küçük bir benek, büyüyerek bir adacığa ya da bir kayalığa dönüştü. Olduğu yere o kadar tehlikeli bir biçimde tünemişti ki, çağlayanın suları uzun

düşüşlerine başlamadan önce onun çevresinde kaynıyordu. Üzerinde suyun sürükleyip getirdiği tahtalardan bir baraka inşa edilmişti. Rincewind, Çeperçiti'nin ana halatının birkaç demir kazık üzerinde kayalık adaya tırmandığını ve barakanın küçük yuvarlak penceresinin içinden geçtiğini gördü. Daha sonra bunun, dikkatle halata dizilmiş bir dizi küçük bronz çan sayesinde Çeperçiti'nin bu kısmına takılan buluntulardan trolün haberdar olması için yapıldığını öğrendi.

Adanın merkezyönüne bakan tarafında, kaba kerestelerden bir yüzer çit yapılmıştı. İçinde bir iki gemi enkazı, kalas, kiriş, hatta üzerinde hâlâ yeşil yapraklar olan koskoca doğal ağaç kütükleri biçiminde epey yüzer odun vardı. Kenar'ın bu kadar yakınında, Disk'in büyü alanı o kadar yoğundu ki, kendiliğinden ham yanılsama boşalımları yaşanırken her şeyin üzerinde puslu bir hale titreşiyordu.

Tekne gıcırdayarak küçük, tahta bir iskeleye yanaştı ve çarparak durdu. Tekne karaya oturur ve bir tur atarken, Rincewind dev doğaüstü bir halenin tüm tanıdık duygularını hissetti: yağlı, mavimsi bir tat ve teneke kokusu. Çevrelerinde saf, odaksız büyü sessizce yağıyordu.

Sihirbaz ve İkiçiçek iskeleye tırmandılar ve Rincewind ilk defa trolü gördü.

Hayal ettiği kadar korkunç değildi.

Mmm, dedi hayal gücü bir süre sonra.

Trol *dehşet verici* olmadığından değil. Rincewind'in beklediği çürümeye yüz tutmuş, dokunaçlı canavardan ziyade, bir şehrin sokaklarında hiç dikkat çekmeyecek türden, kısa boylu, o kadar da çirkin olmayan, yaşlı bir adama benziyordu. Tabii diğer insanlar daha çok sudan oluşmuş yaşlı adamlar görmeye alışıklarsa... Okyanus evrim denen zahmetli sürece hiç girmeden, doğrudan hayat yaratmaya karar vermiş ve bir parçasını alıp iki ayaklı bir

varlık üretmiş, şıpır şıpır kumsala yollamış gibi görünüyordu. Trol hoş, saydam bir mavi renge sahipti. Rincewind bakarken, göğsünden küçük bir gümüş balık sürüsü geçti.

"Dik dik bakmak kabalıktır," dedi trol. Dudakları köpüren sular gibi açılmış ve suyun bir taşın üzerine kapanması gibi kapanmıştı.

"Öyle mi? Neden?" diye sordu Rincewind. Nasıl bir arada duruyor, diye haykırıyordu zihni ona. Neden dökülmüyor?

"Evime kadar gelebilirseniz, orada yiyecek ve yedek giysi bulabilirsiniz," dedi trol ciddi bir tavırla. Takip edip etmediklerini kontrol etmeden, kayaların üzerinde uzaklaşmaya başladı. Nereye gideceklerdi ki zaten? Hava kararıyordu ve dünyanın kenarından soğuk, ıslak bir rüzgâr esiyordu. Geçici Kenar Gökkuşağı çoktan yok olmuştu ve çağlayanın üzerindeki sisler seyrelmeye başlamıştı.

"Hadi, gel," dedi Rincewind, İkiçiçek'in kolunu yakalayarak. Ama turist yerinden kıpırdamak istemiyordu.

"Hadi," diye tekrarladı sihirbaz.

"Sence hava gerçekten karardığında, aşağı bakarsak Dünya Kaplumbağası Büyük A'Tuin'i görebilir miyiz?" diye sordu İkiçiçek, bulutlara bakarak.

"Umarım göremeyiz," dedi Rincewind. "Gerçekten. Gidelim artık, olur mu?"

İkiçiçek gönülsüzce peşine takıldı ve barakaya gittiler. Trol birkaç lamba yakmış, bir sallanır sandalyeye rahatça yerleşmişti. Onlar içeri girdiğinde kalktı ve büyük bir sürahiden iki kupaya yeşil bir sıvı doldurdu. Trol loş ışıkta, kadife yaz gecelerinde sıcak denizlerin parladığı gibi kendiliğinden parlıyormuş gibi görünüyordu. Rincewind'in donuk dehşetine süslü bir cila eklemek için, birkaç santim de uzamış gibiydi.

Odadaki mobilyaların çoğu kutulardan ibaretti.

"Ah. Gerçekten harika bir evin var," dedi Rincewind. "Pek otantik."

Kupaya uzandı ve içinde ışıldayan yeşil sıvıya baktı. Umarım içilebilirdir, diye düşündü. Çünkü içeceğim. Yuttu.

İkiçiçek'in kayıkta verdiği sıvıyla aynıydı, ama o sırada zihni içeceği göz ardı etmişti, çünkü daha acil sorunlarla uğraşıyordu. Şimdi ise tadını çıkaracak zamanı vardı.

Rincewind'in dudakları çarpıldı. Azıcık inledi. Bacaklarından biri kasılarak kalktı ve acı verici bir biçimde göğsüne çarptı.

İkiçiçek kendi içkisini kupasında çevirerek, tadı hakkında düşündü.

"Ghlen Livid," dedi. "Benim ülkemde buz-damıtımı yoluyla elde edilen *vul* cevizi içkisi. İsli bir tadı var... Baharatlı. Rehigreed Bölgesi'nin, ah, batısındaki bahçelerden, değil mi? Rengine bakılırsa gelecek senenin hasadı sanırım. Nasıl bulduğunu sorabilir miyim?"

(Diskdünya bitkileri arasında bu yıl ekilip, bu yıl hasat edilen *yıllık* bitkilere, bu yıl ekilip gelecek sene büyüyecek olan *ikiyıllık* bitkilere, ve bu yıl ekilip yeni bir emre kadar büyüyecek olan çokyıllık bitkilere ek olarak, birkaç tane de *geçenyıllık* bitki türü vardır. Genlerindeki sıradışı, dört boyutlu bir değişim sebebiyle, bu bitkiler bu sene ekilir ve *geçen sene* yetişir. *Vul* cevizi asması özellikle olağandışıdır, çünkü ekilmesinden sekiz sene önce yetişebilir. *Vul* cevizi şarabı, içen bazı kişilere geleceğe dair fikir vermesiyle ünlüdür, çünkü o gelecek, cevizin görüşüne göre geçmişte kalmıştır. Garip ama gerçek.)

"Zamanla her şey Çeperçiti'ne sürüklenir," dedi trol vecize kabilinden, sallanır sandalyesinde sallanarak. "Benim işim döküntüleri toplamaktır. Tahta elbette ve gemiler. Şarap fıçıları. Kumaş topları. Siz..."

Rincewind'in kafasının içinde bir ışık yandı.

"Ağ, değil mi? Denizin kenarına bir ağ gerilmiş!"

"Çeperçiti," diye başını salladı trol. Göğsünden dalgalar geçti.

Rincewind adayı saran ışıltılı karanlığa baktı ve deli gibi sırıttı.

"Elbette," dedi. "Muhteşem bir şey bu! Resiflere kazık çakabilirsin ve... vay canına! Ağın çok güçlü olması lazım."

"Güçlü," dedi Tethis.

"Yeterince kaya falan bulabilirsen birkaç kilometre uzatabilirsin," dedi sihirbaz.

"On altı bin kilometre. Ben yalnızca bir fersahında devriye geziyorum."

"Bu, Disk'in çeperinin üçte biri!"

Tethis başını sallarken biraz çalkalandı. İki adam kadehlerine biraz daha yeşil şarap doldururken, Tethis onlara Çeperçiti'ni, onu yapmak için harcanan büyük çabayı ve yüzyıllar önce çiti yaptıran kadim Krull Krallığı'nın bilgeliğini, çitte devriye gezerek bakımını yapan ve buluntuları Krull'a götüren yedi donanmayı, Krull'un bilgi aşığı eğitimli kişiler tarafından yönetilen, kimsenin çalışmak zorunda olmadığı bir diyara dönüşmesini ve evrenin mucizevi karmaşıklığını olası her açıdan anlamaya çalışmalarını, Çeperçiti'ne takılan denizcilerin köle yapılmasını ve genelde dillerinin kesilmesini anlattı. Bu noktada sözü birkaç kez kesilince, dost canlısı bir şekilde, çabalamanın boşuna, adadan kaçmanın ise imkânsız olduğunu, ancak bir kayık bulurlarsa, adayla Krull arasında kalan diğer üç yüz seksen adacıktan birine gidebileceklerini ya da Kenar'dan aşağı atlayarak kaçabileceklerini, dilsizliğin, ölümle karşılaştırıldığında, o kadar da kötü bir seçenek olmadığını ekledi.

Bir sessizlik oldu. Kenar Çağlayanı'nın sessiz gecenin içindeki kükremesi, sessizliğe daha ağır bir hava vermekten başka işe yaramıyordu.

Sonra sallanan sandalye yine gıcırdamaya başladı. Monolog sırasında Tethis korkutucu ölçüde büyümüş gibiydi.

"Bütün bunları hiçbiri kişisel değil," diye ekledi. "Ben de bir köleyim. Beni alt etmeye çalışırsanız sizi öldürmem gerekir elbette, ama bundan hiç keyif almayacağımı söylemeliyim."

Rincewind trolün kucağında duran ışıltılı yumruklara baktı. Tsunami kuvvetiyle çarpacaklarını tahmin ediyordu.

"Anladığını sanmıyorum," diye açıkladı İkiçiçek. "Ben Altın İmparatorluk vatandaşıyım. Eminim Krull, İmparator'un öfkesini çekmek istemez."

"İmparator nereden bilecek ki?" diye sordu trol. "Kendini Çeperçiti'nde bulan ilk İmparatorluk vatandaşı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben köle olmayacağım!" diye bağırdı Rincewind. "Ben... ben Kenar'dan atlamayı tercih ederim!" Kendi sesinin yüksekliğine şaşırdı.

"Ama gerçekten atlar mısın?" diye sordu trol. Sallanan sandalye duvara çarptı ve mavi bir kol sihirbazı belinden yakaladı. Bir an sonra, trol Rincewind'i kayıtsızca tek yumruğuyla yakalamış, uzun adımlarla barakadan çıkıyordu.

Adanın Kenaryönü kıyısına gelene kadar durmadı. Rincewind ciyakladı.

"Kes şunu, yoksa seni gerçekten kenardan aşağı atarım," diye terslendi trol. "Seni tutuyorum, değil mi? *Bak*."

Rincewind baktı.

Önünde, sislerin yumuşattığı yıldızların huzur içinde parladığı yumuşak, siyah bir gece vardı. Ama gözleri, direnilmesi imkânsız bir gücün etkisiyle aşağıya döndü.

Disk'te gece yarısıydı ve dolayısıyla güneş çok, çok aşağıdaydı, Büyük A'Tuin'in engin, kırağı kaplı kabuğunun altında ağır ağır ilerliyordu. Rincewind bakışlarını, kayanın ucundan

boşluğa doğru uzanan çizmelerinin ucuna dikmeye çalıştı, ama dik uçurum onları geri çekti.

Deniz sonsuz düşüşüne doğru adanın çevresinden akıp geçerken, iki yanında iki parlak su perdesi sonsuzluğa çağlıyordu. Sihirbazın yüz adım aşağısında, gördüğü en büyük deniz somonu çılgın ve umutsuz bir sıçrayışla köpüklerin arasından fırladı. Altın rengi dünya altı ışığında, balık tekrar tekrar sıçradı ve düştü, sıçradı ve düştü.

O ışığın içinden, evrenin çatısını destekleyen sütunları andıran dev gölgeler çıkıyordu. Sihirbaz, yüzlerce kilometre aşağıda, bir şeyin şeklini seçti... bir şeyin kenarını...

Süslü bir vazo siluetinin aniden iki ayrı yüze dönüştüğü ilginç, küçük resimlerde olduğu gibi, altındaki sahne aniden döndü ve yepyeni, dehşet verici bir perspektif kazandı. Çünkü orada, bir kıta kadar büyük bir fil kafası vardı. Kudretli bir fildişi, altın ışığın önünde dağ gibi yükseliyor, gölgesi genişleyerek yıldızların üzerine düşüyordu. Başını hafifçe eğmişti ve yakut rengi dev gözü, öğlen zamanı görülebilecek kadar parlak, kırmızı bir süperdev olabilirdi.

Filin altında...

Rincewind yutkundu ve düşünmemeye çalıştı...

Filin altında, güneşin uzak, acı verici yuvarlaklığından başka şey yoktu. Ve şehir büyüklüğünde pulları, krater çukurları, aydaki dağları andıran oyuklarıyla, yüzgeç olduğu tartışılmaz bir şekil, yavaşça güneşin önünden geçiyordu.

"Bırakayım mı?" diye sordu trol.

"Hayır!" dedi Rincewind, geriye doğru çekilmeye çalışarak.

"Beş senedir burada, *Kenar'da* yaşıyorum ve aşağı atlayacak cesareti hiç bulamadım," dedi trol. "Adamdan anlıyorsam, o cesaret sende de yok." Geri çekildi ve Rincewind'in kendini yere fırlatmasına izin verdi.

İkiçiçek kenara gitti ve aşağı baktı.

"Muhteşem!" dedi. "Keşke resim kutum yanımda olsaydı... Aşağıda başka ne var? Demek istediğim, aşağı atlarsan ne görürsün?"

Tethis bir kaya çıkıntısının üzerine oturdu. Disk'in üzerinde, yukarıda ay bir bulutun ardından çıktı ve trole buz görünümü verdi.

"Benim evim orada aşağıda, belki," dedi yavaşça. "Sizin saçma sapan fillerinizin ve o aptal kaplumbağanın ötesinde. Gerçek bir dünyada. Bazen buraya gelirim ve aşağı bakarım, ama o tek adımı atmayı bir türlü başaramam... İçinde gerçek kişiler olan gerçek bir dünya. Aşağıda bir yerde karılarım ve çocuklarım var..." Durdu ve sümkürdü. "Ne kadar yürekli olduğunu kısa sürede anlarsın burada... *Kenar'da.*"

"Şunu söylemeyi bırak artık. Lütfen," diye sızlandı Rincewind. Döndü ve İkiçiçek'in kayanın en ucunda, kayıtsızca dikilmekte olduğunu gördü. "Yoo!" dedi ve taşa gömülmeye çalıştı.

"Orada bir başka dünya mı var?" dedi İkiçiçek, aşağı bakarak. "Tam olarak nerede?"

Trol kolunu öylesine salladı. "Bir yerlerde," dedi. "Tek bildiğim bu. Oldukça küçük bir dünyaydı. Daha çok maviydi."

"Sen neden buradasın?" dedi İkiçiçek.

"Açık değil mi?" diye terslendi trol. "Kenardan düştüm!"

Onlara, yıldızların arasındaki Bathys dünyasını anlattı. Deniz halkının, diske yayılmış üç büyük okyanusunda bir sürü canlı medeniyet kurduğu dünyayı. Tethis et-avcısıydı; büyük, yelkenli kara gemileriyle kıtalara açılıp fırtınaların süpürdüğü diyarlarda bol miktarda bulunan geyik ve bizon sürülerini avlayarak, tehlikeli bir yaşam süren et-avcıları kastından biri. Beklenmedik bir fırtınada, gemisi keşfedilmemiş bölgelere sürüklenmişti.

Mürettebatın geri kalanı geminin küçük kayığını almış, uzakta gördükleri göle kürek çekmişlerdi, ama geminin kaptanı olan Tethis geride kalmayı seçmişti. Fırtına gemiyi dünyanın kayalık kenarından aşağı taşımış, gemi bu sırada paramparça olmuştu.

"İlk başta düşüyordum," dedi Tethis, "ama düşmek o kadar kötü değil, bilirsiniz. Asıl canını acıtan iniştir ve altımda hiçbir şey yoktu. Düşerken, dünyanın döne döne uzaklaştığını gördüm ve bir süre sonra uzayda, yıldızların arasında kayboldu."

"Sonra ne oldu?" dedi İkiçiçek heyecanla, puslu evrene doğru bakarak.

"Kaskatı dondum," dedi Tethis basitçe. "Neyse ki, ırkımın canlı kurtulabildiği bir durumdur. Diğer dünyaların yakınından geçerken, arada bir çözülüyordum. Bir tanesi, sanırım orasıydı, etrafında dağlardan garip bir halka olduğunu düşündüğüm şey, hayal edebileceğiniz en büyük ejderha çıkmıştı; karlarla ve buz dağlarıyla kaplıydı ve kuyruğunu ağzında tutuyordu – eh, o dünyanın birkaç fersah yakınına geldim, kuyrukluyıldız gibi manzaranın üzerinden geçtim ve uçup uzaklaştım yine. Sonra bir daha uyandım ve sizin dünyanız, Yaratıcı tarafından fırlatılmış kremalı kek gibi yaklaşıyordu ve, eh, Krull'un aksidönüşyönü tarafında, Çeperçiti'ne çok uzak olmayan bir yerde, denize düştüm. Çite çeşit çeşit yaratık takılır ve o sıralarda istasyonlarda çalıştıracak köleler arıyorlardı. Ben de kendimi burada buldum." Sustu ve kasten Rincewind'e baktı. "Her gece buraya gelirim ve aşağı bakarım," diye bitirdi, "ve hiç atlamadım. Cesaret bulmak zordur... burada, *Kenar'da*."

Rincewind kararlılıkla barakaya doğru sürünmeye başladı. Trol onu yerden kaldırıp nazikçe ayaklarının üzerine bırakırken küçük bir çığlık attı.

"Büyüleyici," dedi İkiçiçek ve Kenar'dan aşağı biraz daha eğildi. "Orada, uzayda, bir sürü başka dünya var, öyle mi?"

"Epey çoktur, herhalde, dedi trol.

"Sanırım kişiyi soğuğa karşı koruyacak bir tür, bilmiyorum, bir tür şey yapılabilir," dedi ufak tefek adam düşünceli düşünceli. "Kenar'dan öteye yelken açacak ve uzak dünyalara gidebilecek bir tür gemi. Acaba..."

"Düşünme bile!" diye sızlandı Rincewind. "O şekilde konuşmayı bırak, tamam mı?"

"Krull'da hep o şekilde konuşuyorlar," dedi Tethis. "En azından dili olanlar," diye ekledi.

"Uyanık mısın?"

İkiçiçek horlamaya devam etti. Rincewind şiddetle onun kaburgalarını dürtükledi.

"Uyanık mısın dedim!" diye hırladı.

"Skrfng..."

"Buluntu gemisi gelmeden buradan gitmeliyiz!"

Şafağın bulaşık suyuna benzeyen ışığı barakanın tek penceresinden içeri sızıyor, yığınlar halinde içeriye saçılmış buluntu kutularının ve bohçalarının üzerine yayılıyordu. İkiçiçek yine homurdandı ve Tethis'in onlara verdiği kürk ve battaniye yığınına gömülmeye çalıştı.

"Bak, burada bir sürü silah falan var," dedi Rincewind. "Tethis bir yere gitmiş. Geri geldiğinde onu alt edebiliriz ve... ve... eh, sonra bir şeyler düşünürüz. Ne dersin?"

"Bu pek iyi bir fikre benzemiyor," dedi İkiçiçek. "Hem, nankörlük olmaz mı biraz?"

"Aman ne fena," diye terslendi Rincewind. "Zor bir evrende yaşıyoruz."

Duvarların dibindeki yığınları karıştırdı ve muhtemelen bir zamanlar bir korsanın gözbebeği olan, çeliği dalgalı bir şekle sahip, ağır bir pala buldu. Zarar vermek için kenarının keskinliği

kadar ağırlığına da güvenen türden bir silaha benziyordu. Rincewind beceriksizce kaldırdı onu.

"Onu incitecek bir şey olsa kılıcı ortalarda bırakır mıydı sence?" diye merak etti İkiçiçek sesli olarak.

Rincewind onu duymazdan geldi ve kapının yanında pozisyon aldı. On dakika sonra kapı açıldığında tereddüt etmeden hareket geçti ve kılıcı, trolün kafa yüksekliği olduğunu düşündüğü bir yükseklikte savurdu. Kılıç zararsızca havadan geçti, kapı çerçevesine saplandı ve Rincewind'i sarsarak yere devirdi.

Yukarıdan bir iç çekiş geldi. Rincewind başını kaldırıp Tethis'in hüzünle iki yana sallanan yüzüne baktı.

"Bana zarar veremezdi," dedi trol, "ama yine de yaralandım. Hem de derinden yaralandım." Sihirbazın üzerinden uzandı ve kılıcı tahtadan kurtardı. Gözle görülür bir çaba göstermeden çeliği büküp halka yaptı ve dışarıya fırlattı. Kılıç bir taşa çarptı ve gümüşsü bir yay çizerek döne döne uçup, Kenar Çağlayanı'nın üzerinde oluşmaya başlamış sislerin içinde kayboldu.

"Çok derinden yaralandım," diye bitirdi. Kapının yanında yere eğildi ve bir çuvalı İkiçiçek'e fırlattı.

"Tam da siz, insanların sevdiği türden bir geyik avlamıştım. Birkaç ıstakoz ve deniz somonu da var. Çeperçiti bereketlidir," dedi kayıtsızca.

Sert sert turiste baktı, sonra bakışlarını yine Rincewind'e çevirdi.

"Neye bakıyorsunuz?" dedi.

"Yalnızca..." dedi İkiçiçek.

dün geceyle karşılaştırıldığında..." dedi Rincewind.

"Çok *küçüksün*," diye bitirdi İkiçiçek.

"*Anlıyorum*," dedi trol dikkatle. "Şimdi de kişisel hakaretler başladı." Boyunun tamamını göstermek için (bir yirmi civarında)

sırtını dikleştirdi. "Sudan yapılmış olabilirim, ama bu odundan yapıldığım anlamına gelmiyor, biliyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi İkiçiçek, telaşla kürklerin arasından çıkarak.

"Siz *topraktan* yapılmışsınız," dedi trol, "ama ben sizin elinizde olmayan özellikleriniz hakkında yorumlar yapmıyorum, değil mi? Ah, hayır. Yaratıcı'nın bizi nasıl yarattığı bizim elimizde değil, bana göre. Ama illa ki bilmeniz gerekiyorsa, sizin Ay'ınız benim dünyamdaki Ay'dan çok daha güçlü."

"Ay mı?" dedi İkiçiçek. "Anlamadım..."

"İlla ki söyleteceksiniz," dedi trol aksi aksi, "kronik gelgitlerden mustaribim."

Barakanın karanlığında bir çan şıngırdadı. Tethis gıcırdayan zeminde yürüyerek Çeperçiti'nin barakadan geçen, en üst halatına takılmış karmaşık kol, yay ve çan düzeneğine gitti.

Çan yine şıngırdadı ve sonra birkaç dakika boyunca, belli bir ritimle sarsılarak çınladı. Trol kulağını çana yaklaştırarak dinledi.

Çan sustuğu zaman yavaşça döndü ve endişeli bir kaş çatışla onlara baktı.

"Sandığımdan daha önemliymişsiniz," dedi. "Buluntu filosunu beklemeyeceksiniz. Sizi bir uçar alacak. Krull'da adına böyle diyorlar." Omuz silkti. "Üstelik burada olduğunuzu haber vermemiştim bile. Biri yine *vul* cevizi şarabı içmiş."

Çanın yanındaki sütunda asılı duran büyük bir çekici aldı ve onu kullanarak kısa bir melodi çaldı.

"Bu bölge sorumlusundan bölge sorumlusuna iletilerek, ta Krull'a kadar gidecek," dedi. "Harika, değil mi?"

Denizin bir adam boyu üzerinde süzülerek hızla yaklaştı. Onu havada tutan hangi güçse, denizi zalimce döverek köpürtüyor,

peşinde beyaz bir dümensuyu bırakıyordu. Rincewind onu hangi gücün havada tuttuğunu *biliyordu*. İlk itiraf eden kendisi olurdu; korkak, beceriksiz, başarısızlık konusunda bile başarısız biri olabilirdi, ama yine de bir tür sihirbazdı, Sekiz Büyük Sihir'den birini biliyordu ve öldüğünde Ölüm onu almak için bizzat gelecekti ve gördüğü zaman gerçekten iyi işlenmiş bir büyüyü tanırdı.

Adaya doğru süzülen lens altı metre çapındaydı ve tamamen saydamdı. İçinde çok sayıda siyah cübbeli adam deri kayışlarla diske bağlanmış oturuyorlardı ve dalgalara öyle işkence görmüş, acı ifadelerle bakıyorlardı ki, saydam diskin kenarına gargoyleler dizilmiş sanılabilirdi.

Rincewind rahat bir nefes aldı. Bu öyle sıradışı bir sesti ki, İkiçiçek gözlerini yaklaşan diskten ona çevirdi.

"Önemli olduğumuz açık," diye açıkladı Rincewind. "Köle yapmayı planladıkları iki kişi için bu kadar büyü harcamazlar." Sırıttı.

"O nedir?" dedi İkiçiçek.

"Eh, diskin kendisi Fresnel'in Harika Yoğunlaştırıcısı tarafından yaratılmış olmalı," dedi Rincewind kendinden emin bir biçimde. "İblis nefesi vesaire gibi nadir, istikrarsız malzemelere ihtiyaç duyulur ve tasavvur etmek için en az sekiz tane dördüncü kademe sihirbazın bir hafta çalışması gerekir. Bir de ona binen sihirbazlar var, onların hidrofobi konusunda çok yetenekli olması lazım..."

"Sudan nefret ediyorlar demek mi istiyorsun?" dedi İkiçiçek.

"Hayır, bu işe yaramaz," dedi Rincewind. "Nefret, tıpkı aşk gibi, çekici bir güçtür. Onlar sudan *tiksiniyorlar*, su fikri bile midelerini bulandırıyor. Gerçekten iyi bir hidrofobun doğumdan itibaren kuru su üzerine eğitilmesi lazım. Bunun için gereken büyü bile bir servet değerinde. Ama sonuçta, harika hava durumu sihirbazı oluyorlar. Yağmur bulutları pes edip uzaklaşıyor."

"Korkunç bir şey bu," dedi su trolü arkalarından.

"Ve hepsi genç ölür," dedi Rincewind, onu duymazdan gelerek. "Kendi varlıklarına tahammül edemiyorlar."

"Bazen insanın hayatı boyunca Disk'i dolaşsa da görülecek her şeyi göremeyeceğini düşünürüm," dedi İkiçiçek. "Ama şimdi bir sürü başka dünya da varmış gibi görünüyor. Görülebilecek her şeyin yüzde birini bile görmeden öleceğim fikri..." Duraksadı, sonra ekledi. "Eh, tevazu öğretiyor, sanırım. Ve beni çok kızdırıyor, elbette."

Uçar, adanın merkezyönünde birkaç adım mesafede, bir serpinti perdesi kaldırarak durdu. Yavaşça dönerek olduğu yerde asılı kaldı. Lensin tam ortasındaki kısa sütunun yanında dikilen başlıklı adam onları yanına çağırdı.

"Gitseniz iyi olacak," dedi trol. "Onları bekletmeye gelmez. Sizinle tanışmak güzeldi." Ellerini ıslak ıslak sıktı. Tethis onları uğurlamak için suda birkaç adım atarken lensteki iticilerin en yakındaki iki tanesi, büyük tiksinti ile geriye doğru çekildi.

Başlıklı şekil bir elini aşağı uzattı ve bir halat merdiven bıraktı. Diğer elinde, öldürmek için yapıldığı çok açık, gümüş bir çubuk vardı. Şekil sopayı kaldırıp, kayıtsızca kıyıya doğru salladığında, Rincewind'in ilk izlenimi doğrulanmış oldu. Çubuğun işaret ettiği kayanın bir kısmı, geride küçük bir hiçlik pusu bırakarak yok oldu.

"Bunu kullanmaktan korkmadığımı göstermek için," dedi şekil.

"*Senin* korkmadığını göstermek için mi?" dedi Rincewind.

Başlıklı şekil hıhladı. "Senin hakkında her şeyi biliyoruz, sihirbaz Rincewind. Büyük kurnazlık ve maharet sahibi bir adamsın. Ölüm'ün suratına kahkaha atıyorsun. Korkak numarası yapman beni kandırmıyor."

Rincewind'i kandırıyordu.

"Ben... diye başladı ve hiçlik-sopası ona dönünce soldu. "Görüyorum ki, hakkımda her şeyi biliyorsunuz," diye bitirdi zayıfça ve bütün ağırlığıyla kaygan yüzeye oturdu. O ve İkiçiçek, başlıklı kumandanın talimatlarına uyarak, saydam diske oturtulmuş halkalara kayışlarla bağlandılar.

"En ufak sihir örmeye kalkarsan," dedi başlığın içindeki karanlık, "ölürsünüz. Üçüncü bölüm *birleştir*, dokuzuncu bölüm *iki misline çıkart, herkes ileri!*"

Rincewind'in arkasında havaya bir su duvarı fışkırdı ve lens aniden sarsıldı. Muhtemelen deniz trolünün varlığı hidrofobların zihinlerinin olağanüstü odaklanmasını sağlamıştı, çünkü disk dik bir açıyla kalktı ve on iki kulaç yüksekliğe ulaşana kadar da düz uçmaya başlamadı. Rincewind saydam yüzeyden aşağı baktı ve bakmamış olmayı diledi.

"Eh, işte yine gidiyoruz," dedi İkiçiçek neşeyle. Döndü ve dünyanın kıyısında bir beneğe dönüşmüş olan trole el salladı.

Rincewind dik dik baktı ona. "*Hiç mi bir şey* seni endişelendirmez?" diye sordu.

"Hâlâ hayattayız, değil mi?" diye sordu İkiçiçek. "Üstelik, bizi sadece köle yapacak olsalar bunca zahmete katlanmayacaklarını kendin söyledin. Bence Tethis abartıyordu. Bence bütün bunlar bir yanlış anlamadan ibaret. Bence bizi eve yollayacaklar. Biz Krull'u gördükten sonra, elbette. Ve söylemeliyim ki, bütün bunlar harika bence."

"Ah evet," dedi Rincewind boş bir sesle. "Harika." Ama düşündüğü şuydu: Heyecan gördüm; can sıkıntısı da gördüm. Ve can sıkıntısı daha iyiydi.

O anda aşağı bakmış olsalar, çok aşağılarında, sivri ucu doğrudan Tethis'in adasını gösteren, v şeklinde tuhaf bir dalganın kabardığını görürlerdi. Ama aşağı bakmıyorlardı. Yirmi dört

hidrofobik sihirbaz *bakıyordu*, ama onlar için, çevresindeki sıvı dehşetten farkı olmayan bir başka dehşet parçasıydı yalnızca.

Muhtemelen haklıydılar.

Bütün bunlar olmadan bir süre önce, alev alev yanan korsan gemisi dalgaların altında sönmüş, uzaktaki çağlayana doğru ağır ağır kaymaya başlamıştı. Çağlayan normalden daha uzaktaydı, çünkü enkazın hemen altında Gorunna Çukuru vardı – Disk'in yüzeyinde, o kadar kara, o kadar derin ve o kadar kötücül bir uçurumdu ki, deniz canavarları bile oraya korkarak, yalnızca ikişerli giderlerdi. Kötücüllükleriyle o kadar da ünlü olmayan uçurumlarda, balıklar kafalarında doğal fenerlerle dolaşırlardı ve başlarının çaresine pekâlâ bakabilirlerdi. Gorunna'da ise, fenerlerini söndürürlerdi ve bacakları olmayan bir şeyin sürünmesinin mümkün olduğu ölçüde sürünürlerdi; ikide bir, bir şeylere çarparlardı. Korkunç şeylere.

Enkazın çevresindeki sular yeşilden mora, mordan siyaha döndü ve ondan sonra siyahtan öyle mutlak bir karanlığa dönüştü ki, onun yanında siyah ancak gri kalırdı. Yoğun basınç altında tahtalarının çoğu ezilmiş, kıymık olmuştu.

Enkaz döne döne, kâbuslardan fırlamış gibi görünen poliplerin, soluk, hastalıklı renklerle parlayan yosun ormanlarının arasından geçti. Birtakım şeyler yumuşak, soğuk dokunaçlarla enkaza sürtündü ve sonra buz gibi sessizliğin içine kaçtı.

Karanlıkta bir şey yükseldi ve enkazı tek lokmada yuttu.

Bir süre sonra, kenaryönünde küçük bir mercan adasında yaşayan adalılar, tamamen gagalar, gözler ve dokunaçlardan oluşmuş, iğrenç bir deniz canavarının leşi küçük lagünlerinde karaya vurduğunda çok şaşırdılar. Canavarın büyüklüğü onları daha da şaşırttı, çünkü köylerinden de büyüktü. Ama onların şaşkınlığı, ezilerek ölmüş gibi görünen canavarın yüzündeki koca, çarpılmış ifadenin yanında minicik kalıyordu.

Mercan adasının daha kenaryönünde denize açılmış iki küçük tekne, o denizlerde bol bol bulunan, vahşi midyelerden avlamak için trolle tarama yaparken bir şey yakaladı. Yakaladıkları şey tekneleri birkaç kilometre sürükledikten sonra, kaptanlardan biri halatları kesmeyi akıl edebildi.

Ama kaptanın hayreti bile, takımadalardaki son mercan adasının sakinlerinin hayretinin yanında hiçbir şeydi. Bir sonraki gece, küçük ormanlarından gelen korkunç çatırtı ve parçalanma seslerine uyandılar. Sabahleyin aralarındaki yiğitler araştırmaya gittiğinde, ağaçların merkezyönünden kenaryönüne doğru, geniş bir şerit üzerinde tamamen ezilmiş olduğunu gördüler, harabeye dönmüş bölgede kırılmış sarmaşıklar, yamyassı olmuş çalılar ve birkaç şaşkın, öfkeli midye buldular.

Çağlayanı çoğu zaman gözlerden gizleyen yumuşak bulutların merhameti altında, Kenar'ın çizdiği geniş yaydan gittikçe uzaklaştıklarını görecek kadar yüksekteydiler. Buradan bakınca, bulutların gölgelerinin düştüğü koyu mavi deniz neredeyse davetkâr görünüyordu. Rincewind ürperdi.

"Affedersiniz," dedi. Başlıklı şekil uzaktaki pusu izlemeyi bıraktı ve çubuğunu tehdit edercesine kaldırdı. "Bunu kullanmak istemiyorum," dedi.

"İstemiyor musun?" dedi Rincewind.

"O ne ki zaten?" dedi İkiçiçek.

"Ajandurah'ın Mutlak-Negatif Asası," dedi Rincewind. "Keşke onu sallayıp durmayı bıraksan. Her an patlayabilir," diye ekledi, başıyla değneğin parlak ucunu göstererek. "Demek istediğim, bizim hatırımız için bunca büyü kullanmanız koltuklarımızı kabartıyor falan, ama bu kadar ileri gitmeye de gerek yok. Hem..."

"*Kes sesini!*" Şekil uzandı ve başlığını arkaya itti. Başlığın altından, son derece sıradışı bir ten rengine sahip genç bir kadın

çıktı. Teni siyahtı. Urabewelerin koyu kahverengisi ya da muson yağmurlarının dinmek bilmediği Klatch'ın parlak mavi-siyahı değil, bir mağaranın dibindeki gece yarısının koyu siyahı... Saçları ve kaşları ay ışığı rengindeydi. Dudaklarının çevresinde aynı soluk parıltı vardı. On beş yaşlarında ve çok korkmuş görünüyordu.

Rincewind, değneği tutan elin titrediğini fark etmeden geçemedi. Bunun sebebi, burnunuzun bir buçuk metre önünde kararsızca sallanan ölüm aletini gözden kaçırmanın çok zor olmasıydı. Demek ki, dünyada ondan korkan bir kişi vardı. Bu fikir çok yavaş gelmişti, çünkü çok yeni bir fikirdi. Tam tersini o kadar sık yaşamıştı ki, artık bunu doğanın kanunu olarak görmeye başlamıştı.

"Adın ne?" dedi, elinden geldiğince rahatlatıcı bir sesle. Kız korkuyor olabilirdi, ama değnek *ondaydı*. Benim öyle bir değneğim olsa, diye düşündü Rincewind, hiçbir şeyden korkmazdım. Yaratım adına, ne yapabileceğimi düşünüyor ki?

"Adım önemsiz," dedi kız.

"Ne güzel bir isim," dedi Rincewind. "Bizi nereye götürüyorsunuz ve neden? Bize söylemende bir zarar yoktur, herhalde?"

"Sizi Krull'a götürüyoruz," dedi kız. "Ve benimle alay etme, Merkezyöreli. Yoksa değneği kullanırım. Sizi canlı götürmem gerekiyor, ama bütün götürmem gerektiğini söyleyen olmadı. Adım Marchesa ve beşinci kademeden bir sihirbazım. Anladın mı?"

"Eh, madem benim hakkımda her şeyi biliyorsun, Acemi kademesine bile gelemediğimi de biliyor olman lazım," dedi Rincewind. "Aslında bir sihirbaz bile sayılmam." İkiçiçek'in şaşkın yüzüne gözü takıldı ve aceleyle ekledi: "Yalnızca bir tür sihirbazım."

"Sekiz Büyük Sihir'den biri silinmez bir şekilde zihnine yerleştiği için büyü yapamıyorsun," dedi Marchesa; büyük lens, denizin üzerinde geniş bir yay çizerken ağırlığını zarifçe bir ayağından

diğerine aktararak. "Bu yüzden Görünmez Üniversite'den atıldın. Biliyoruz."

"Ama daha biraz önce onun büyük maharet sahibi ve kurnaz bir sihirbaz olduğunu söyledin," diye itiraz etti İkiçiçek.

"Evet, çünkü onun canlı kurtulduğu bütün o durumlardan canlı kurtulan biri –çoğu, kendini sihirbaz olarak düşündüğü için başına gelmiş durumlar– eh, bir tür büyücü olmalı," dedi Marchesa. "Seni uyarıyorum, Rincewind. Büyük Sihir'i söylediğine dair en ufak kuşku duyarsam, seni gerçekten öldürürüm." Endişe içinde kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bana öyle geliyor ki en iyi çözüm bizi, bilirsin, bir yerlerde bırakmak olurdu," dedi Rincewind. "Demek istediğim, bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz. Şimdi, hayatımızı yaşamaya kaldığımız yerden devam etmemize izin verirseniz, eminim hepimiz..."

"Umarım bizi köle yapmayı düşünmüyorsunuzdur," dedi İkiçiçek.

Marchesa gerçekten şoke olmuş görünüyordu. "Kesinlikle hayır! Neden aklınıza böyle bir şey geldi ki? Krull'daki hayatlarınız zengin, dolu dolu ve rahat olacak..."

"Ah, güzel," dedi Rincewind.

yalnızca, pek uzun sürmeyecek."

Krull'un büyük bir ada olduğu ortaya çıktı. Oldukça dağlıktı, gür ormanlarla kaplıydı ve orada burada, ağaçların arasında, hoş beyaz binalar görünüyordu. Zemin Kenar'a doğru yavaş yavaş yükseliyordu ve Krull'un en yüksek noktası, Kenar'ın biraz daha ötesinde asılı duruyordu. Krull halkı en büyük şehirlerini buraya yapmıştı. Şehrin adı da Krull'du. Binalarını yaptıkları malzemenin büyük kısmı Çeperçiti'nden elde edilmiş olduğundan, Krull'daki evlerde denizi andıran bir hava vardı.

Kısa ve öz söylemek gerekirse, koskoca gemiler incelikli bir biçimde bir araya getirilerek binaya dönüştürülmüştü. Genel ahşap kargaşasından tuhaf açılarla kadırgalar, kalyonlar, karavelalar fırlıyordu. Boyalı pruva başlıkları ve merkezyöreye özgü ejder pruvalar, Krull halkına talihlerinin denizden geldiğini hatırlatıyordu. Tekne ve kalyonlar büyük binalara kendine özgü bir biçim veriyordu. Bu şekilde, Disk'in mavi-yeşil okyanusu ile Kenar'ın yumuşak bulut denizi arasında, şehir kat kat yükseliyordu. Kenar gökkuşağının sekiz rengi her pencereden, şehir astronomlarının sayısız teleskopunun merceklerinden yansıyordu.

"Bu kesinlikle korkunç," dedi Rincewind kasvetle.

Lens, şimdi Kenar Çağlayanı'nın en ucuna yaklaşıyordu. Ada Kenar'a yaklaştıkça yükseliyor, daralıyordu. Bu sayede lens, şehre iyice sokulana kadar suyun üzerinde kaldı. Kenar tarafındaki uçurum boyunca uzanan korkuluğa, hiçliğe uzanan iskeleler dizilmişti. Lens onlardan birine doğru süzüldü ve rıhtıma yanaşan bir tekne kadar rahat bir biçimde iskeleyle kenetlendi. Marchesa ile aynı gece siyahı yüze ve ay ışığı saçlara sahip dört muhafız onları bekliyordu. Silahlı görünmüyorlardı, ama İkiçiçek ve Rincewind korkuluğa inerken, onları kollarından yakaladılar ve sıkıca tuttular. Dolayısıyla kaçma düşüncesi bile boşunaydı.

Muhafızlar ile tutsakları, Marchesa'yla onları izleyen hidrofobik sihirbazları geride bıraktılar ve gemi-evler arasında dolanan dar bir sokakta hızla yürümeye başladılar. Sokak yokuş aşağı, uçurumun kayalarından oyularak yapılmış gibi görünen bir tür saraya doğru iniyordu. Rincewind iyice aydınlatılmış tünellerin ve uzaktaki gökyüzüne açılan avluların belli belirsiz farkındaydı. Cübbeleri gizemli simgelerle kaplanmış birkaç yaşlı adam kenarda durdu ve altılının geçişini ilgiyle izledi. Rincewind başka hidrofoblar da gördü –kendi bedensel sıvılarına duydukları tiksinti yüzlerinden okunabiliyordu– ve orada burada, yorgun

argın yürüyen adamlar ancak köle olabilirlerdi. O bütün bunlar hakkında düşünecek zaman bulamadan, önlerinde bir kapı açıldı ve nazikçe ama kararlılıkla, bir odaya itildiler. Sonra kapı arkalarından kapandı.

Rincewind ve İkiçiçek kendilerini toparladılar ve bulundukları odaya bakındılar.

"Vay canına," dedi İkiçiçek zayıfça, daha iyi bir sözcük düşündükten, ama bulamadıktan sonra.

"Burası hapishane hücresi mi acaba?" dedi Rincewind.

"Onca altın, ipek, falan..." diye ekledi İkiçiçek. "Hiç böylesini görmemiştim!"

Şatafatlı bir biçimde dekore edilmiş odanın ortasındaki halı o kadar derin ve yumuşaktı ki, Rincewind onun bir tür uzun tüylü, yer sever hayvan olmasından korkarak, çekine çekine üzerine bastı ve yiyeceklerle dolu uzun, parıl parıl masaya yürüdü. Masada daha çok balık yemekleri vardı ve aralarındaki ıstakoz, Rincewind'in o güne dek gördüğü en büyük, en özenle hazırlanmış ıstakozdu. Daha önce hiç görmediği cinsten yiyeceklerle dolu çanaklar ve tabaklar da vardı. Rincewind ihtiyatla uzandı ve yeşil kristallerle kaplı bir tür mor meyve aldı.

"Şekerlenmiş denizkestanesi," dedi çatlak, neşeli bir ses arkalarından. "Harika bir tatlıdır."

Rincewind yiyeceği hemen bıraktı ve arkasına döndü. Kalın perdelerin ardından yaşlı bir adam çıktı. Uzun boylu ve zayıftı, ve Rincewind'in son zamanlarda gördüğü yüzlere göre çok daha uysaldı.

"Denizhıyarı püresi de güzeldir," dedi adam, sohbet başlatmak ister bir sesle. "Şu küçük yeşil parçalar da denizyıldızı yavrusu."

"Söylediğin için teşekkür ederim," dedi Rincewind zayıfça.

"Aslında oldukça güzeller," dedi İkiçiçek, ağzı dolu dolu. "Deniz ürünlerinden hoşlandığını sanıyordum?"

"Evet, ben de hoşlandığımı sanıyordum, dedi Rincewind. "Bu şarap ne? Ezilmiş ahtapot gözünden mi?"

"Deniz üzümü," dedi yaşlı adam.

"Harika!" dedi Rincewind ve bir kadehi başına dikti. "Fena değil. Biraz tuzlu, belki."

"Deniz üzümü, bir tür küçük denizanasıdır," diye açıkladı yabancı. "Artık kendimi tanıtmalıyım. Neden arkadaşınızın rengi bir tuhaf oldu?"

"Kültür şoku, sanırım," dedi İkiçiçek. "Adınız ne demiştiniz?"

"Demedim. Adım Garhartra. Teşrifatçıyım. Buradaki ziyaretinizin mümkün olduğunca keyifli geçmesini sağlama zevki bana ait." Eğildi. "Bir şey arzu ederseniz, söylemeniz yeterli."

İkiçiçek, bir elinde bir kadeh dolusu parlak şarap, diğerinde kristalleşmiş kalamarla sedef kakmalı, süslü bir koltuğa oturdu. Kaşlarını çattı.

"Sanırım arada bir şey kaçırdım," dedi. "İlk önce bize köle olacağımız söylendi..."

"Aşağılık bir palavra!" diye sözünü kesti Garhartra.

"Palavra nedir?" dedi İkiçiçek.

"Sanırım bir tür ördek," dedi Rincewind uzun masanın diğer ucundan. "Bu bisküviler gerçekten mide bulandırıcı bir şeyden yapılmış olabilirler mi, sence?"

" ve sonra büyük ölçekte büyü kullanılarak kurtarıldık..."

"Sıkıştırılmış yosundan yapılmış," diye terslendi Teşrifatçı.

ama sonra, yine büyük ölçekte büyü kullanılarak tehdit edildik..."

"Evet, ben de yosun gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm," diye onayladı Rincewind. "Yosun yiyecek kadar mazoşist birileri bulunabilirse yosunun tadının olacağı kadar yosunsu, kesinlikle."

ve sonra muhafızlar tarafından itile kakıla buraya getirildik ve içeri tıkıldık..."

"Nazikçe ittirildiniz, diye düzeltti Garhartra.

ve içeri tıkıldığımız oda şaşırtıcı ölçüde şatafatlı ve bunca yemek var ve biri hayatını bizi mutlu etmeye adadığını söylüyor," diye bitirdi İkiçiçek. "Söylemeye çalıştığım, bütün bunlarda biraz tutarsızlık var."

"Ya," dedi Rincewind. "Söylemeye çalıştığı, yine bize nahoş davranmaya başlayacak mısınız? Bu öğle molası mı?"

Garhartra ellerini güven vermek istercesine kaldırdı.

"Lütfen, lütfen," diye itiraz etti. "Sizi buraya mümkün olan en kısa sürede getirmek şarttı, yalnızca. Sizi köleleştirmeyi kesinlikle istemiyoruz. Lütfen içiniz rahat olsun."

"Eh, pekâlâ," dedi Rincewind.

"Evet, aslında siz kurban edileceksiniz," diye devam etti Garhartra sakin sakin.

"*Kurban* edilmek mi? Bizi öldürecek misiniz?" diye bağırdı sihirbaz.

"Öldürmek mi? Evet, elbette. Kesinlikle! Öldürmesek, kurban etmiş sayılmazdık, değil mi? Ama endişelenmeyin; göreceli olarak daha az acılı olacak."

"Göreceli olarak mı? Neye göre göreceli olarak?" dedi Rincewind. Deniz üzümü denizanası şarabıyla dolu büyük, yeşil bir şişe aldı ve hızla Teşrifatçı'ya fırlattı. Adam, kendini korumaya çalışırcasına elini kaldırdı.

Adamın parmaklarından oktarin rengi alevler çıktı ve hava aniden, güçlü bir büyü boşalımını anlatan yoğun, yağlı hissi kazandı. Fırlatılmış şişe yavaşladı ve sonra havada durarak, yavaşça dönmeye başladı.

Aynı anda, görünmez bir güç Rincewind'i kaldırdı ve odanın diğer yanına fırlatıp, uzak duvarın ortasına yapıştırarak nefesini kesti. Rincewind, ağzı öfke ve hayretle bir karış açık, orada kalakaldı.

Garhartra elini indirdi ve yavaşça cübbesini süpürdü.

"Bunu yapmak hiç hoşuma gitmedi, biliyorsunuz," dedi.

"Anlaşılıyor," diye mırıldandı Rincewind.

"Ama bizi neden kurban etmek istiyorsunuz ki?" diye sordu İkiçiçek. "Bizi tanımıyorsunuz bile!"

"Ama mesele de bu, değil mi? Kendi arkadaşlarımızı kurban etmek ayıp olurdu. Dahası, siz, mm, *seçildiniz*. Söz konusu tanrı hakkında çok bilgim yok, ama bu konuda çok açık konuştu. Bakın, şimdi gitmem lazım. Düzenleyecek çok şey var, nasıl olduğunu bilirsiniz." Teşrifatçı kapıyı açtı ve sonra dönüp baktı. "Lütfen rahat olun ve hiç endişelenmeyin."

"Ama bize *doğru düzgün* hiçbir şey anlatmadınız ki!" diye feryat etti İkiçiçek.

"Anlatmaya değmez aslında, değil mi? Nasıl olsa sabaha kurban edileceksiniz," dedi Garhartra, "öğrenmenize değmez. İyi uykular. Göreceli olarak iyi, elbette."

Kapıyı kapattı. Kapının çevresinde beliren oktarin rengi kısa şerateş titreşimi, kapının hiçbir dünyevi çilingirin açamayacağı şekilde kilitlenmiş olduğunu anlattı.

Kling, klong, tang, dedi Çeperçiti boyunca asılmış çanlar, ay ışığı ve Kenar Çağlayanı'nın kükremesiyle süslenmiş gecede.

45. Bölge sorumlusu Terton beş sene önce, çite dev bir deniz canavarı sürüklendiğinden beri böyle şamata duymamıştı. Bu bölgede uygun bir kayalık bulunmadığından, deniz yatağına çakılmış tahta kazıklar üzerine inşa edilmiş olan barakasından dışarı uzandı ve karanlığa baktı. Bir iki kez, uzakta bir hareketlilik gördüğünü sandı. Kurallar gereği, kayıkla o tarafa açılıp, gürültünün sebebini araştırması gerekiyordu. Ama şimdi, bu yapış yapış karanlıkta, hiç de iyi bir fikirmiş gibi görünmüyordu; bu yüzden kapısını sıkıca kapattı, deli gibi çalan çanları çuval bezine sardı ve uyumaya çalıştı.

Bu da işe yaramadı, çünkü şimdi çitin en üst halatı da, üzerinde büyük ve ağır bir şey sıçrıyormuş gibi uğuldamaya başlamıştı. Terton birkaç dakika tavanı seyrettikten sonra, havuz büyüklüğünde gözleri ve uzun dokunaçları olan dev şeyler hakkında düşünmemeye çalışarak fenerini söndürdü ve kapıyı azıcık araladı.

Bir şey çit boyunca yaklaşıyordu. Dev adımları her seferinde metreler aşıyordu. Şey yaklaştı ve Terton bir anlığına dikdörtgen, çok bacaklı, yosun kaplı bir şey gördüğünü sandı. Ayırt edebildiği bir yüzü olmadığı halde, kesinlikle çok öfkeli olduğu izlenimi edindi.

Canavar barakayı dümdüz ederek geçti, ama Terton Çeperçiti'ne tutunarak kurtuldu. Birkaç hafta sonra, bir buluntu gemisi tarafından kurtarıldı, bir süre sonra (şaşırtıcı şiddette bir hidrofobi geliştirdiğinden) bir lens çalarak Krull'dan kaçtı ve bir dizi macera yaşadıktan sonra, Büyük Nef'e gitti. Büyük Nef Disk'in o kadar kuru bir bölgesidir ki, yağmurlar bile tersine yağar, ama yine de Terton orayı rahatsız edici ölçüde rutubetli buluyordu.

"Kapıyı denedin mi?"

"Evet," dedi İkiçiçek. "Ve son sorduğun zamanki kadar kilitli. Ama pencere var."

"Kaçmak için harika bir yol," diye mırıldandı Rincewind, duvarın ortasında tünediği yerden. "Kenar'dan aşağı baktığını söyledin. Dışarı bir adım atalım da kendimizi uzayda düşerken bulalım, değil mi? Ya da kaskatı donalım veya inanılmaz bir hızla bir başka dünyaya çarpalım ya da kavurucu bir güneşin tam ortasına düşelim?"

"Bir denemeye değer," dedi İkiçiçek. "Yosun bisküvisi ister misin?"

"Hayır!"

"Oradan ne zaman ineceksin?"

Rincewind hırladı. Bunun sebebi, kısmen mahcubiyetti. Garhartra'nın sihri; pek az kullanılan, öğrenilmesi ve ustalaşması çok zor bir büyü olan Atavarrs'ın Kişisel Yerçekim Bozunumu idi ve etkisi geçene kadar, Rincewind'in vücudu 'aşağının', Disk sakinlerinin büyük çoğunluğu tarafından aşağı kabul edilen yöne doksan derece dik bir yön olduğuna inanmaya devam edecekti. Rincewind şu anda duvara tünemişti.

Bu arada, fırlattığı şişe birkaç metre ötede, havada asılı duruyordu. Şişenin sorunu ise zamanın –eh, tam olarak durmuş değil ama– katbekat yavaşlamış olmasıydı, fırlatılmasının üzerinden saatler geçmişti ve İkiçiçek'le Rincewind'in görebildiği kadarıyla şişe yalnızca beş santim kadar uçmuştu. Cam ay ışığında parlıyordu. Rincewind içini çekti ve duvarda rahat etmeye çalıştı.

"*Sen* neden hiç endişelenmiyorsun?" diye sordu aksi aksi. "Burada durmuş, sabaha tanrının teki için kurban edilmeyi bekliyoruz ve sen midyeli kanepeler yiyerek eğleniyorsun."

"Bir şey olmasını bekliyorum da ondan," dedi İkiçiçek.

"Demek istediğim, *neden* öldürüleceğimizi bile bilmiyoruz," diye devam etti sihirbaz.

Bilmek isterdin, değil mi?

"Bunu sen mi söyledin?" diye sordu Rincewind.

"Neyi?"

Gaipten sesler duyuyorsun, dedi Rincewind'in kafasının içindeki ses.

Rincewind dimdik oturdu. "Sen kimsin?" diye sordu.

İkiçiçek endişeli bir bakış fırlattı ona.

"Ben İkiçiçek," dedi. "Hatırlıyorsundur, eminim?"

Rincewind başını ellerine aldı.

"Sonunda oldu," diye sızlanmaya başladı. "Aklımı yitiriyorum."

Iyi fikir, dedi ses. *Burası fazla kalabalık olmuştu.*

Rincewind'i duvara mıhlayan sihir, küçük bir 'pop' sesiyle yok oldu. Rincewind bir yığın halinde duvardan yere düştü.

Dikkatli ol; neredeyse eziyordun beni.

Rincewind dirsekleri üzerinde doğruldu ve cübbesinin cebine uzandı. Elini çektiğinde, avucunda yeşil kurbağa oturuyordu ve gözleri loş odada tuhaf tuhaf parlıyordu.

"Sen?" dedi Rincewind.

Beni yere bırak ve geri çekil. Kurbağa gözlerini kırpıştırdı.

Sihirbaz denileni yaptı ve şaşkın İkiçiçek'i de uzağa çekti.

Oda karardı. Rüzgârlı bir kükreme duyuldu. Hiç yoktan yeşil, mor ve oktarin rengi bulutlar belirdi ve sarmallar çizerek, minik şimşekler yağdırarak, yerde oturan kurbağaya doğru hızla yaklaşmaya başladılar. Kurbağa altın rengi bir sis içinde gözden kayboldu, sonra sis yukarı doğru yükseldi ve odayı sıcak, sarı bir ışıkla doldurdu. İçinde karanlık, belirsiz bir şekil vardı. Onlar izlerken şekil dalgalandı ve değişti. Bütün bu süreç boyunca, dev bir büyü alanının tiz, beyin titreten iniltisi vardı...

Büyü fırtınası belirdiği gibi aniden yok oldu. Ve biraz önce kurbağanın durduğu yerde, şimdi bir kurbağa vardı.

"Harika," dedi Rincewind.

Kurbağa sinirli sinirli baktı ona.

"Gerçekten takdire şayan," dedi Rincewind aksi aksi. "Büyüyle kurbağaya dönüşen bir kurbağa. Muhteşem."

"Arkanıza dönün," dedi bir ses arkalarından. Yumuşak, kadınsı bir sesti, neredeyse davetkâr bir ses, birlikte birkaç kadeh içki içebileceğiniz bir ses, ama hiç ses olmaması gereken bir noktadan geliyordu. Kaideleri üzerinde dönen iki heykel gibi, hareket etmeden dönmeyi başardılar.

Orada, şafak öncesi aydınlığında, bir kadın dikiliyordu. Kadının görünümü –kadın– aslında kadında bir...

Daha sonra, Rincewind ve İkiçiçek, kadının güzel göründüğü (onu hangi fiziksel özelliklerinin güzel kıldığını tam olarak söyleyemiyorlardı) ve yeşil gözleri olduğu dışında, hakkındaki hiçbir konuda hemfikir olmadıklarını fark ettiler. Sıradan, soluk yeşil gözler değildi onunkiler; bunlar, bir kızböceği kadar ışıltılı, taze zümrütler kadar yeşil gözlerdi. Rincewind'in bildiği, gerçekten büyülü gerçeklerden biri, bir tanrı ya da tanrıça başka açılardan ne kadar değişken, ne kadar aykırı olursa olsun, gözlerinin rengini ya da doğasını değiştiremeyeceğiydi...

"H..." diye başladı Rincewind.

Kadın elini kaldırdı.

"Adımı söylersen gitmem gerektiğini biliyorsun," diye tısladı. "Yalnızca yakarılmadığı zaman gelen tek tanrıça olduğumu hatırlıyorsundur, herhalde?"

"Ah, evet. Hatırlıyorum sanırım," diye gakladı sihirbaz, tanrıçanın gözlerine bakmamaya çalışarak. "Siz Hanım denilen tanrıçasınız, değil mi?"

"Evet."

"Siz tanrıça mısınız, yani?" dedi İkiçiçek heyecanla. "Hep bir tanrıça ile tanışmak istemişimdir."

Rincewind, bir öfke patlaması bekleyerek gerildi. Bunun yerine, Hanım gülümsemekle yetindi.

"Sihirbaz arkadaşın bizi tanıştırmalı," dedi.

Rincewind öksürdü. "Ah, eet," dedi. "Bu İkiçiçek, Hanım, o bir turisttir ve..."

Birkaç sefer ilgilendim onunla..."

İkiçiçek, bu da Hanım. *Yalnızca* Hanım, tamam mı? Başka hiçbir şekilde hitap edilmeyecek. Ona başka isim vermeye kalkışma, tamam mı?" diye devam etti, çaresizce kaş göz ederek. Anlatmaya çalıştığı her neyse, İkiçiçek hiçbir şey anlamadı.

Rincewind ürperdi. Ateist değildi, elbette. DiskDünya'da, tanrılar ateistlere karşı çok acımasızdı. Fazladan bozuk parası olduğu birkaç seferinde, insanın olabildiğince çok dost edinmesi gerektiği düsturuyla, mutlaka çevredeki tapınaklara birkaç bakır bağışta bulunmuştu. Ama genelde Rincewind tanrıları rahatsız etmezdi ve tanrıların da onu rahatsız etmeyeceğini umardı. Hayat kendi başına da yeterince karmaşıktı zaten.

Ama onu özellikle korkutan iki tanrı vardı. Tanrıların geri kalanı genelde insanların büyük ölçekli hallerinden farksızdı; şaraptan, savaştan ve cinsellikten hoşlanırlardı. Ama Felek ve Hanım, tüyler ürperticiydi.

Ankh-Morpork'ta, Tanrılar Mahallesi'nde, Felek'in küçük, ağır, kurşundan bir tapınağı vardı. Gözleri çukurlarına kaçmış, sıska takipçileri karanlık gecelerde burada buluşur, alınlarına yazılmış, oldukça anlamsız törenlerini gerçekleştirirlerdi. Yaratım tarihindeki en güçlü tanrıça olsa da, Hanım'a adanmış tapınak yoktu. Kumarbazlar Loncası'nın en cüretli üyeleri birkaç kez, Lonca karargâhının en derin mahzenlerinde, ona tapınmanın bir iki yolunu denemişler ve hepsi bir hafta içinde yoksulluk, cinayet ya da Ölüm yoluyla hayatlarını kaybetmişlerdi.

Hanım, Adı Ağza Alınmaması Gereken Tanrıça'ydı. Onu arayanlar asla bulamazdı. Ama o, yardıma en çok ihtiyacı olanların imdadına koşmakla bilinirdi. Ama bazen de koşmazdı. Öyle bir tanrıçaydı işte. Dua tespihlerinin şıkırtısını sevmezdi ama zar seslerinden hoşlanırdı. Neye benzediğini kimse bilmezdi, ama hayatını ortaya koymuş bir kumarbazın kendisine dağıtılan kartları çevirdiğinde, onun yüzünü gördüğü zamanlar olmuştu. Elbette, bazıları da görmemişti. Tüm tanrılar arasında, aynı anda hem en çok aranan, hem de en çok küfredilen, oydu.

"Benim geldiğim yerde tanrılar yoktur," dedi İkiçiçek.

"Var aslında," dedi Hanım. "Herkesin tanrıları vardır. Siz yalnızca onları tanrı olarak düşünmüyorsunuz."

Rincewind zihinsel olarak silkelendi.

"Bakın," dedi, "sabırsız görünmek istemem ama birkaç dakika sonra buraya gelecekler, bizi alıp şu kapıdan dışarı sürükleyecekler ve öldürecekler."

"Evet," dedi Hanım.

"*Neden* öldüreceklerini söylemezsiniz bize, sanırım?" dedi İkiçiçek.

"Evet," dedi Hanım. "Krull halkı Disk'in kenarından öteye bronz bir gemi fırlatacak. Bunun asıl amacı, Dünya Kaplumbağası A'Tuin'in cinsiyetini öğrenmek."

"Anlamsız bir çabaya benziyor," dedi Rincewind.

"Hayır. Bir düşün. Bir gün, içinde var olduğumuz bu engin gecede, Büyük A'Tuin *chelys galactica* türünden bir başka varlıkla karşılaşabilir. O zaman savaşırlar mı? Çiftleşirler mi? Bir parça hayal gücü, Büyük A'Tuin'in cinsiyetinin hepimiz için çok önemli olduğunu gösterir. En azından, Krull halkı öyle diyor."

Rincewind çiftleşen Dünya Kaplumbağaları hakkında düşünmemeye çalıştı. Kolay değildi.

"Bu yüzden," diye devam etti tanrıça, "bu gemiyi, içinde iki seyyahla, uzaya fırlatmayı düşünüyorlar. On yıllar süren bir araştırmanın doruk noktası olacak. Aynı zamanda, seyyahlar için çok tehlikeli bir yolculuk. Bu yüzden, riskleri azaltmak için, Krull Başastronom'u pazarlık etti Felek'le ve fırlatma anında iki adam kurban etmeyi kabul etti. Bunun karşılığında, Felek de uzay gemisine gülümsemeyi kabul etti. İyi bir anlaşma, sizce de öyle değil mi?"

"Ve biz kurbanız," dedi Rincewind.

"Evet."

"Ben Felek'in bu tür pazarlıklara girmediğini sanıyordum. Ben Felek'in acımasız, yatıştırılamaz olduğunu sanıyordum," dedi

Rincewind.

"Normalde öyledir. Ama siz ikiniz bir süredir Felek'in ayağına dolanıyordunuz. Sizin kurban verilmenizi özellikle istedi. Sizin korsanlardan kaçmanıza o izin verdi. Çeperçiti'ne sürüklenmenize o izin verdi. Felek bazen çok zalim bir tanrı olabiliyor."

Bir duraksama oldu. Kurbağa içini çekti ve masanın altına yürüdü.

"Ama siz bize yardım edebilirsiniz, öyle mi?" dedi İkiçiçek.

"Beni eğlendiriyorsunuz," dedi Hanım. "Duygusal bir yanım vardır. Kumarbaz olsaydınız bunu bilirdiniz. Ben kısa bir süreliğine bir kurbağanın zihninde yolculuk ederken, sen beni kurtarma iyiliğini gösterdin. Hepimizin bildiği gibi, kimse zavallı, savunmasız yaratıkların ölümlerine sürüklenmelerine göz yummak istemez."

"Teşekkür ederim," dedi Rincewind.

"Felek sizi yok etmeyi kafasına koymuş," dedi Hanım. "Benim yapabileceğim tek şey, size bir şans vermek. Tek bir küçücük şans. Kalanı size kalmış."

Yok oldu.

"Vay canına," dedi İkiçiçek bir süre sonra. "İlk defa bir tanrıça gördüm."

Kapı açıldı. Garhartra, önünde bir asa tutarak içeri girdi. Arkasında, daha geleneksel kılıçlarla silahlanmış iki muhafız vardı.

"Ah," dedi, sohbet edercesine. "Görüyorum ki, hazırsınız."

Hazır, dedi Rincewind'in kafasının içindeki ses.

Sihirbazın sekiz saat önce fırlattığı şişe, büyüyle kendi kişisel zaman alanının içinde tutsak edildiğinden, havada asılı duruyordu. Ama bunca zamandır, sihrin baştaki gücü yavaş yavaş sızıp yok oluyordu. Büyü, enerjisi sonunda tükenecek, onu Evren'in kendi güçlü normallik alanına karşı tutamaz hale gelecekti ve bu olduğunda Gerçeklik birkaç mikrosaniye içinde geri gelecekti.

Bunun gözle görülebilir işareti, şişenin çizdiği yayın son kısmını aniden tamamlaması ve Başteşrifatçı'nın kafasının yan tarafında patlayarak, muhafızları bir cam ve denizanası şarabı yağmuruna tutması oldu.

Rincewind, İkiçiçek'i kolundan yakaladı, en yakındaki muhafızın bacak arasına bir tekme salladı ve şaşkın turisti sürükleyerek koridora çıkardı. Daha Garhartra sersem sersem yere çökemeden, iki misafiri parke taşlarının üzerinde koşarak uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Rincewind kayarak bir köşeyi döndü ve kendini, bir avlunun dört yanı boyunca uzanan bir balkonda buldu. Aşağıda, avlunun büyük kısmını kaplayan bir süs havuzu vardı ve birkaç tatlı su kaplumbağası nilüfer yapraklarının üzerinde güneşleniyordu.

Rincewind'in önünde, eğitimli hidrofobların kolayca ayırt edilebilir koyu mavi ve siyah cübbelerine kuşanmış, çok şaşkın görünen iki sihirbaz vardı. Sihirbazlardan biri durumu çabucak anladı, elini kaldırdı ve bir sihrin ilk sözcüğünü söylemeye başladı.

Rincewind'in yanından çok kısa, keskin bir ses geldi. İkiçiçek tükürmüştü. Hidrofob çığlık attı ve elini yaralanmış gibi indirdi.

Diğeri yerinden kıpırdamaya fırsat bulamadan, Rincewind yumruklarını savurarak tepesine bindi. Dehşetin gücüyle atılmış sert bir yumruk, adamı balkon korkuluğundan aşağı, havuza devirdi ve sonuç çok garip oldu. Su, içine kocaman, görünmez bir balon bırakılmış gibi kenarlara kaçtı ve hidrofob kendi tiksinti alanının içinde, çığlık atarak asılı kaldı.

İkiçiçek hayretler içinde izlerken, Rincewind onu omzundan yakaladı ve umut vaat eden bir koridoru gösterdi. O tarafa yöneldiler ve hidrofobu kendi elini tutmuş, yerde kıvranırken bıraktılar.

Bir süre arkalarından bağrışmalar geldiyse de ikili koridoru kesen bir başka koridora kaçtı, sonra bir başka avludan geçtiler

ve kısa süre içinde izlerini kaybettirmeyi başardılar. Rincewind sonunda güvenli görünen bir kapı seçti, arkasına baktı ve odanın boş olduğunu görerek, İkiçiçek'i içeri çekip, kapıyı arkalarından kapattı. Sonra sırtını kapıya verdi ve korkunç hırıltılarla nefeslenmeye çalıştı.

"Kaçma umudumuzun olmadığı bir adadaki sarayda tamamen kaybolduk," dedi nefes nefese. "Dahası... hey!" diye bitirdi, odanın içindeki eşyalar göz sinirlerini aşıp, vidaları gevşemiş beynine ulaşmayı başardığında.

İkiçiçek çoktan duvarlara bakmaya başlamıştı.

Çünkü odada bu kadar garip olan şey, tüm Evren'i içermesiydi.

Ölüm bahçesinde oturmuş, bir bileyi taşını tırpanının kenarında gezdirmekteydi. Tırpan zaten öyle keskindi ki, tesadüfen oradan geçen bir rüzgâr ikiye bölünerek, iki şaşkın melteme dönüşürdü, ama Ölüm'ün sessiz bahçesinde rüzgâr esmesi nadirdi. Bahçe, DiskDünya'nın karmaşık boyutlarına bakan, korunaklı bir platonun üzerindeydi ve arkasında Sonsuzluğun soğuk, kıpırtısız, inanılmaz yüksek ve kasvetli dağları vardı.

Fışş! dedi taş. Ölüm, kemikten ayağıyla kırağı kaplı parke taşlarının üzerinde tempo tutarak, bir ağıt mırıldanıyordu.

Geceelmalarının büyüdüğü loş meyve bahçesinde biri yaklaştı ve ezilmiş zambakların aşırı tatlı kokusu geldi. Ölüm kızgınlıkla başını kaldırdı ve kendini, bir kedinin içi kadar kara, Gerçekzamanlı evrenin tanıdık takımyıldızları arasında benzeri olmayan, uzak yıldızlarla dolu gözlere bakarken buldu.

Ölüm ve Felek bakıştılar. Ölüm sırıttı; tamamen kemikten oluştuğundan başka seçeneği yoktu, elbette. İşine devam ederken, bileyi taşı tırpan üzerinde ritmik hışırtılarla gezinmeye devam etti.

"Sana verecek küçük bir işim var," dedi Felek. Sözler Ölüm'ün tırpanına süzüldü ve iki düzgün sesli ve sessiz harf şeridine bölündü.

BUGÜN YETERİNCE İŞİM VAR, dedi Ölüm, nötronyum kadar ağır bir sesle, BEYAZ VEBA PSEUDOPOLİS'E MUSALLAT OLDU VE ŞEHİR SAKİNLERİNİN BÜYÜK KISMINI ONUN ELLERİNDEN KURTARMAM GEREKİYOR. YÜZ SENEDİR BÖYLESİ GÖRÜLMEMİŞTİ. SOKAKLARDA KOL GEZMEM BEKLENİYOR. GÖREVİMİ YERİNE GETİRMELİYİM.

"Küçük gezgin ve başıboş sihirbaz meselesinden bahsediyorum," dedi Felek usulca, siyah cübbeli Ölüm'ün yanına oturup bu yüksek, çok boyutlu noktadan bakıldığında uzak, çok yüzlü bir mücevhere benzeyen Disk evrenini izleyerek.

Tırpanın şarkısı kesildi.

"Birkaç saat içinde ölecekler," dedi Felek. "Felek'in oyunu."

Ölüm kıpırdandı ve taş yine hareket etmeye başladı.

"Memnun olursun sanıyordum," dedi Felek.

Ölüm omuz silkti. Görünür şekli iskelet olan biri için oldukça anlamlı bir jest.

ONLARI GERÇEKTEN PEK YAKINDAN TAKİP ETTİM, dedi, AMA SONRA, ENİNDE SONUNDA HERKESİN ÖLECEĞİ AKLIMA GELDİ. SONUNDA HER ŞEY ÖLÜR. BENDEN KAÇABİLİRLER, AMA KURTULAMAZLAR, DEDİM KENDİ KENDİME. NEDEN ENDİŞELENEYİM Kİ?

"Beni de atlatamazlar," diye terslendi Felek.

BEN DE ÖYLE DUYMUŞTUM, dedi Ölüm, sırıtmaya devam ederek.

"Yeter!" diye bağırdı Felek, ayağa fırlayarak. "Ölecekler!" Mavi alevler eşliğinde gözden kayboldu.

Ölüm kendi kendine başını salladı ve işine döndü. Birkaç dakika sonra, tırpanın kenarı yeterince keskinleşmişti. Ayağa kalktı

ve tırpanı bankın kenarında yanan şişman, pis kokulu muma doğru tuttu. İki becerikli hamleyle, alevi üç parlak dilime ayırdı. Ölüm sırıttı.

Kısa süre sonra, kulübesinin arkasındaki ahırda yaşayan beyaz aygırını eyerliyordu. At onu dost canlısı bir tavırla kokladı. Kırmızı gözleri ve yağlanmış ipek kadar parlak tüyleri olsa da, gerçek, etten kemikten bir attı ve Disk'teki tüm diğer yük hayvanlarından daha iyi bakılıyordu. Ölüm iyi huylu bir sahipti. Ağır değildi ve sık sık heybeleri dolu dönse de, onlar da fazla ağır çekmiyordu.

"Bunca dünya!" dedi İkiçiçek. "Harika!"

Rincewind homurdandı ve yıldızlarla dolu odada ihtiyatla dolaşmaya devam etti. İkiçiçek karmaşık bir usturlaba* döndü. Usturlabın merkezinde pirinçten yapılmış, minik mücevherlerle bezenmiş, Büyük A'Tuin-Fil-Disk sistemi vardı. Çevresinde, ince gümüş teller üzerinde yıldızlar ve gezegenler dönüyordu.

"Harika!" dedi yine. Çevresindeki duvarlarda, simsiyah kadifeden duvar halılarına dikilmiş minik, parlak incilerden takımyıldızlar, oda sakinlerine uzayda, yıldızların arasındaki boşlukta yüzüyorlarmış izlenimi veriyordu. Muhtelif şövalelerde, Çeperçiti'nin muhtelif yerlerinden görüldüğü haliyle Büyük A'Tuin'in dev çizimleri vardı ve dev pulların, krater büyüklüğünde çukurların her biri titizlikle resmedilmişti. İkiçiçek, gözlerinde dalgın bir bakışla çevresine bakınıyordu.

Rincewind çok tedirgin olmuştu. Onu en çok tedirgin eden, odanın ortasındaki askılardan sarkan iki kıyafetti. Huzursuzluk içinde, kıyafetlerin çevresinde dolaştı.

İnce beyaz deriden yapılmış görünüyorlardı ve kayışlar, pirinç borular ve başka yabancı, kuşku uyandırıcı alet edevatla

* Usturlap: Gök cisimlerinin yükseltisini ölçmekte kullanılan araç. [E. N.]

bezenmişti. Pantolon paçaları kalın tabanlı, kocaman çizmelerde son buluyordu ve kol yenleri büyük, esnek eldivenlere tıkılmıştı. En tuhafı da, kıyafetlerin boynundaki ağır çemberlere oturan dev, bakır kasklardı. Kasklarının koruma için kullanılamayacağı çok açıktı; hafif bir kılıç, önlerindeki saçma sapan cam pencerelere çarpmasa bile, onları kolaylıkla delebilirdi. Kasklarının tepesindeki beyaz tüylerden sorguçlar, onları olduğundan da çirkin gösteriyordu.

Rincewind'in zihninde, bu kıyafetlere dair bazı kuşkular uyanmaya başlamıştı.

Önlerinde, gök haritaları ve rakamlarla dolu parşömenlerle kaplı bir masa vardı. Bu kıyafetleri her kim giyecekse, diye karar verdi Rincewind, daha önce (arada bir, talihi yaver gitmemiş bir denizci dışında, ama o sayılmazdı) hiçbir cüretli insanın gitmediği bir yere cüretle gitmeyi planlıyordu ve şu anda kuşkusu korkunç bir önseziye dönüşmeye başlamıştı.

Döndü ve İkiçiçek'i ona düşünceli düşünceli bakarken buldu.

"Hayır... diye başladı Rincewind telaşla. İkiçiçek onu duymazdan geldi.

"Tanrıça, iki adamın Kenar'dan öteye gönderileceğini söyledi," dedi, parıl parıl gözlerle. "Trol Tethis, bir tür korumaya ihtiyaç duyacağını söylemişti, hatırlıyorsun, değil mi? Krull halkı bunu çözmüş. Bu kıyafetler *uzay* zırhı."

"Bana pek rahat görünmediler," dedi Rincewind telaşla ve turistin kolunu yakaladı, "bu yüzden hemen gidelim, burada kalmanın bir anlamı yok..."

"Neden her zaman *paniğe* kapılmak zorundasın?" dedi İkiçiçek aksi aksi.

"Çünkü bir anda gelecekteki hayatım gözlerimin önünden geçti ve pek de uzun değildi ve hemen benimle gelmezsen sensiz gideceğim, çünkü biliyorum ki ağzını açtığın zaman önereceğin şey o kıyafetleri üzerimize..."

Kapı açıldı.

İki iri yarı genç adam odaya girdi. Üstlerinde yalnızca yünlü iç donlar vardı. Biri hâlâ havluyla kurulanmaktaydı. İkisi, hiçbir şaşkınlık emaresi vermeden, iki kaçağa başlarını sallayarak selam verdiler.

İki adamdan daha uzun boylu olanı koltukların önündeki sıralardan birine oturdu. Rincewind'i yanına çağırdı ve, "?Tyø yur åtl hø sooten gåtrunen?" dedi.

Ve bu onu pek mahcup etmişti, çünkü Rincewind kendini Disk'in batı tarafındaki dillerin çoğu konusunda uzman saysa da, ilk defa Krull dilini duymuştu ve tek kelimesini bile anlamamıştı. İkiçiçek de öyle, ama bu onu öne çıkıp derin bir nefes almaktan alıkoymadı.

Disk'i saran cinsten, sihirli bir haleden geçen ışığın hızı epey yavaştı, çok daha az sihir içeren evrenlerdeki ses hızından daha hızlı değildi. Ama yine de, dünyadaki en hızlı şeydi. Belki, bu gibi anlarda, Rincewind'in düşünceleri dışında...

Rincewind bir anda, turistin kendi tuhaf dil bilgisini denemek üzere olduğunu kavradı ve bu da kendi dilinde yavaş yavaş ve yüksek sesle konuşmak anlamına geliyordu.

Rincewind'in dirseği aniden fırladı ve İkiçiçek'in nefesini kesti. Ufak tefek adam acı ve şaşkınlık içinde ona baktığında, Rincewind onun dikkatini çekti ve ağzından hayali bir dil çıkarıp hayali bir makasla kesti.

İkinci tosbağanot –çünkü Büyük A'Tuin'e yolculuk etmeye hazırlanan adamların mesleğine verilen isim buydu– harita masasından başını kaldırdı ve şaşkınlık içinde bütün bunları izledi. Geniş, yiğit alnı konuşma çabasıyla kırıştı.

"?Hør yu latruin nør °u?" dedi.

Rincewind gülümsedi, başını salladı ve İkiçiçek'i itekledi. Turist aniden masada yatan büyük pirinç teleskopu fark edince, içten içe rahat bir nefes aldı.

"!Sooten °u!" diye emretti oturan tosbağanot. Rincewind başını salladı, gülümsedi, raftaki büyük bakır kasklardan birini aldı ve adamın kafasına bütün gücüyle indirdi. Tosbağanot hafif bir homurtuyla öne devrildi.

Diğer adam şaşkın şaşkın bir adım attı ve İkiçiçek teleskopla amatörce, ama etkili bir biçimde adamın kafasına vurdu. Adam meslektaşının üzerine yığıldı.

Rincewind ve İkiçiçek katliamın üzerinden birbirlerine baktılar.

"*Pek*âlâ!" diye terslendi Rincewind, bir tür yarışma kaybettiğini hissederek, ama ne yarışması olduğundan emin olamayarak. "Söylemeye zahmet bile etme. Dışarıda biri bu iki adamın bir dakika sonra, kıyafetleri içinde dışarı çıkmasını bekliyor. Bizim köle olduğumuzu sandılar, sanırım. Bunları perdelerin arkasına saklamama yardım et. Sonra... sonra..."

"Kıyafetleri giysek iyi olacak," dedi İkiçiçek, ikinci kaskı alarak.

"Evet," dedi Rincewind. "Biliyor musun, bu kıyafetleri gördüğüm anda, onlardan birini giyeceğimi *anladım*. Nereden anladığımı sorma; muhtemelen başımıza gelebilecek olası en kötü şey olduğu için."

"Eh, kaçmamızın imkânsız olduğunu kendin söyledin," dedi İkiçiçek boğuk bir sesle, kıyafetin üst kısmını başından geçirirken. "Her şey kurban edilmekten iyidir."

"İlk fırsatta kaçıyoruz," dedi Rincewind. "Sakın yanlış fikirlere kapılma."

Kolunu vahşice kıyafetin içine soktu ve kafasını kaska çarptı. Kısa bir an durup, yukarıda birinin onları izlediğini düşündü.

"Çok sağ ol," dedi acı acı.

Krull şehri ve ülkesinin en kıyısında on binlerce seyirciyi barındırabilecek büyük, yarım daire şeklinde bir amfitiyatro

vardı. Arena yarım daire şeklindeydi, çünkü çok zarif bir biçimde, çok aşağıdaki Kenar Çağlayan'ından kaynayan bulut denizine bakıyordu ve şu anda koltukların tamamı doluydu. Kalabalık sabırsızlanmaya başlamıştı. Herkes çifte kurban töreni ve büyük uzay gemisinin uzaya fırlatılmasını görmek için gelmişti. İki olay da henüz gerçekleşmemişti.

Başastronom, Fırlatma Başkontrolörü'nü yanına çağırdı.

"Ee?" dedi, iki küçük harfe bir sözlük dolusu öfke ve tehdit yüklemeyi başararak. Fırlatma Başkontrolörü soldu.

"Haber yok, efendim," dedi ve kırılgan bir neşeyle devam etti: "Yalnız, ekselansları Garhartra'nın kendine geldiğini duymaktan memnun olacaktır, eminim."

"Pişman olacağı bir gerçek," dedi Başastronom.

"Peki, efendim."

"Ne kadar zamanımız kaldı?"

Fırlatma Kontrolörü hızla yükselen güneşe baktı.

"Otuz dakika, ekselansları. Fırlatma gecikirse Krull, Büyük A'Tuin'in kuyruğundan uzaklaşmış olacak ve *Kudretli Seyyah* kaplumbağalar arası boşlukta döne döne uzaklaşacak. Otomatik kontrolleri çoktan ayarladım, bu yüzden..."

"Tamam, tamam," dedi Başastronom, elini sallayarak. "Fırlatma planlandığı gibi yapılmalı. Limanda nöbet tutmaya devam edin, elbette. O sefil ikili yakalandığında, onları bizzat idam etmekten şahsen büyük keyif alacağım."

"Peki, efendim. Ee..."

Başastronom kaşlarını çattı. "Söyleyecek başka neyin var be adam?"

Fırlatma Kontrolörü yutkundu. Bütün bunlar haksızlıktı; o bir diplomat değil, uygulamalı sihirbazdı ve sırf bu yüzden bazı bilge beyinler haberi onun iletmesi gerektiğine karar vermişti.

"Denizden bir canavar çıktı ve limandaki gemilere saldırıyor, dedi. "Biraz önce oradan ulak geldi."

"Büyük bir canavar mı?" dedi Başastronom.

"Pek değil, ama olağanüstü vahşi olduğu söyleniyor, efendim."

Krull'un ve Çeperçiti'nin hükümdarı bunu biraz düşündü ve omuzlarını silkti.

"Deniz canavarlarla dolu," dedi. "Bu, denizin başlıca özelliklerinden biri. Halledin. Bir de..."

"Efendim?"

"Biraz daha kızarsam... iki kişinin kurban edileceğini hatırlarsın; cömertliğim tutabilir ve sayıyı artırırım."

"Evet, efendim." Fırlatma Başkontrolörü, otokratın gözünün önünden çekilebildiği için memnun, telaşla uzaklaştı.

Daha birkaç gün önce, tunçtan yapılmış boş bir kabuk halinde kalıbından çıkarılan ve içi donatılan *Kudretli Seyyah,* arenanın ortasındaki ahşap kulenin üzerinde, beşiğinde duruyordu. Önündeki raylar Kenar'a doğru uzanıyor ve birkaç metrelik boşluğun ardından aniden yukarıya dönüyordu.

Kudretli Seyyah'a ek olarak fırlatma modülünü de tasarlayan merhum Dactylos Altıngöz, bu son kısmın sırf, uzun düşüşü sırasında kayalara takılmaması için olduğunu söylemişti. Raylardaki bu son kıvrım sayesinde geminin somon balığı gibi sıçrayıp, güneş altında dramatik bir şekilde parladıktan sonra bulut denizine dalacak olması, belki de yalnızca bir tesadüften ibaretti.

Arenanın kenarında borazanlar çalındı. Kalabalıktan yükselen tezahüratlar eşliğinde, tosbağanotların şeref muhafızları belirdi. Sonra beyaz kıyafetleri içinde, beyaz takımlı kâşifler bizzat ışığa adım attı.

Başastronom, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu hemen anladı. Kahramanların belli bir yürüyüş tarzı olurdu, örneğin.

Kesinlikle paytak paytak yürümezlerdi ve bu tosbağanotların biri kesinlikle paytak paytak yürüyordu.

Arena'da toplanan Krullulların kükremesi sağır ediciydi. Tosbağanotlar ve muhafızları büyük arenayı aşıp, Krull'un sayısız mezhebinin rahiplerinin ve sihirbazların, fırlatmanın başarısını temin etmek için kurdukları sunakların arasından geçerken, Başastronom kaşlarını çattı. Grup arenayı yarıladığında, bir karara varmıştı. Tosbağanotlar gemiye çıkan merdivenin dibine geldiğinde –gönülsüz mü görünüyorlardı, ne?– Başastronom, kelimeleri kalabalığın gürültüsü arasında kaybolarak ayağa kalktı. Bir kolunu kaldırdı, parmakları klasik sihir konumunda dramatik biçimde açılmıştı. Tesadüfen oradan geçen ve sihir hakkındaki standart metinler konusunda bilgisi olan bir dudak okuyucusu olsa, Yeleklikek'in Yüzer Laneti'nin açılış sözcüklerini tanır ve oradan hemen kaçardı.

Ama büyünün son sözleri söylenmeden kaldı. Arenanın büyük, kemerli girişinde büyük bir yaygara kopunca Başastronom şaşkınlıkla döndü. Muhafızlar silahlarını fırlatarak gün ışığına koşuyor, sunakların arasında kaçışıyor, tribün korkuluklarının üzerinden aşıyorlardı.

Arkalarından bir şey geldi ve girişin çevresindeki kalabalık sağır edici tezahüratları bırakıp sessiz ve kararlı bir biçimde çıkışlara koşmaya başladı.

Bu *şey*, alçak bir deniz yosunu kubbesiydi. Yavaş yavaş, ama kötücül bir amaçlılıkla ilerliyordu. Muhafızlardan biri dehşetini yeterince bastırarak, şeyin yoluna çıktı ve mızrağını fırlattı. Mızrak yosunlara saplandı. Kalabalıktan bir tezahürat koptu. Ama kubbe öne atılıp adamı tamamen yutunca ölümcül bir sessizlik çöktü.

Başastronom elini sertçe sallayarak Yeleklikek'in ünlü Laneti'ni dağıttı ve çabucak, repertuarındaki en güçlü sihirlerden birinin, Gizemli Cehennem Yanışı'nın sözlerini söyledi.

Parmaklarının arasında, çevresinde oktarin rengi bir ateş dolandı, sihrin karmaşık rünleri havada biçimlendi ve sihir bir çığlık eşliğinde, peşinde mavi dumanlar bırakarak şekle doğru uçtu.

Tatmin edici bir patlama oldu, berrak sabah gökyüzüne alevler fışkırdı ve çevreye yanık yosun parçaları saçtı. Birkaç dakika boyunca, canavar bir duman ve buhar bulutu içinde kaldı ve bulut açıldığında, kubbe tamamen kaybolmuştu.

Ama onun yerinde, parke taşlarının üzerinde büyük, kararmış bir halka vardı ve halkanın içindeki yosun tutamları için için yanıyordu.

Ve halkanın ortasında, son derece sıradan, belki biraz büyükçe bir ahşap sandık duruyordu. Üzerinde is lekeleri bile yoktu. Arenanın uzak tarafında biri gülmeye başladı, ama Sandık ancak bacak olabilecek şeyler üzerinde doğrulup, Başastronom'a döndüğünde kahkaha kesildi. Son derece sıradan, belki biraz büyükçe bir sandığın, elbette biriyle yüzleşecek yüzü olmazdı, ama bu sandık kesinlikle Başastronom'la yüzleşiyordu. Tıpkı bunu anladığı gibi, Başastronom, bu son derece normal kutunun ona, tarif edilemez bir biçimde, gözlerini kısarak baktığının da dehşetle farkındaydı.

Sandık kararlılıkla ona doğru yürümeye başladı. Başastronom ürperdi.

"*Sihirbazlar!*" diye bağırdı. "*Sihirbazlarım nerede?*"

Arenanın çevresinde soluk yüzlü adamlar sunakların arkasından, sıraların altından başlarını uzattılar. Göreceli olarak daha cesur olan bir tanesi, Başastronom'un yüzündeki ifadeyi gördükten sonra, titrek kolunu kaldırdı ve çabucak bir şimşek fırlattı. Şimşek sandığa doğru uçtu ve beyaz kıvılcımlar saçarak tam ortasına çarptı.

Bu, Krull'daki bütün sihirbaz, büyücü ve tılsımcı takımı için işaret oldu. Hepsi birden hevesle ayağa fırladı ve efendilerinin

dehşet dolu bakışları altında, akıllarına gelen ilk büyüyü çaresizce fırlattılar. Sihirler ıslık çalarak, kıvrılarak havada uçuştu.

Kısa süre sonra, sandık bir kez daha, gittikçe genişleyen bir sihir zerresi bulutu içinde gözden kaybolmuştu. Bulut kabararak yayıldı ve içinde huzursuz edici şekiller kıvranmaya başladı. Kargaşaya sihir ardına sihir fırlatıldı. Biraz önce sandığın durduğu yeri kaplayan kaynar şeyden, sekiz renkte alevler ve şimşekler fışkırdı.

Büyücü Savaşları'ndan bu yana, hiç bu kadar çok büyü aynı küçük noktaya odaklanmamıştı. Havanın kendisi bile dalgalanıyor, ışıldıyordu. Sihirler sihirlere çarpıp sekerek kısa süreli tuhaf ve kontrolsüz yabanıl sihirler yaratıyordu. Kabaran kütlenin altındaki taşlar eğilip yarılmaya başladı. Bir tanesi, tarif edilmese daha iyi olacak bir şeye dönüştü ve sürünerek, kasvetli bir boyuta kaçtı. Başka garip yan etkiler de görülmeye başlanmıştı. Fırtınadan küçük, kurşun küpler yağdı ve kabaran zemine saçıldı. Çirkin şekiller ortaya çıktı ve anlaşılmaz şeyler geveleyerek edepsiz el kol hareketleri yaptı. Bir anlığına dört kenarlı üçgenler ve iki uçlu halkalar belirdi ve sonra gürleyen, haykıran, kaynayan parke taşlarından taşıp, tüm Krull'a yayılmaya başlamış denetimsiz ham büyü kulesine karıştı. Sihirbazların çoğu büyü yapmayı bırakıp kaçmıştı, ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi; Disk'in Kenar'ında zaten yoğun oktarin akışı bulunurdu ve şey, şimdi bu akıştan besleniyordu. Bölgede bulunan tüm büyü buluta çekilirken, Krull adasının her yerinde, her tür büyü faaliyeti kesintiye uğradı. Bulut dört yüz metre yüksekliğe ulaşmıştı ve haykırarak zihin burkan şekiller oluşturuyordu. Dalgaların üzerinde süzülen lensleri içindeki hidrofoblar çığlıklar atarak denize düştü. Sihirli iksirler şişeleri içinde kirli suya dönüştü. Sihirli kılıçlar eriyerek kınlarından dışarı aktı.

Ancak bunların hiçbiri, bulutun dibindeki şeyi etkilemedi. Şey şimdi, çevresini kasıp kavuran güç fırtınasının yoğunluğu

içinde, ayna gibi parlayarak, sakin sakin Başastronom'a doğru yürüyordu.

Rincewind ile İkiçiçek, *Kudretli Seyyah*'ın fırlatma kulesinin güvenliğinden, hayretler içinde izliyorlardı. Şeref muhafızları uzun zaman önce silahlarını atıp kaçmışlardı.

"Eh," dedi İkiçiçek sonunda, "Sandık da gitti." İçini çekti.

"Sakın inanma," dedi Rincewind. "Akıllı armutağacı büyünün bilinen tüm türlerine dirençlidir. Senin peşinden her yere gidecek şekilde tasarlanmıştır. Öldüğün zaman, Cennet'e gidersen, en azından bir çift temiz çorabın olacak. Ama ben henüz ölmek istemiyorum, bu yüzden artık gidelim, olmaz mı?"

"Nereye?" dedi İkiçiçek.

Rincewind bir yay ve bir demet ok aldı.

"Burası olmayan herhangi bir yere," dedi.

"Sandık ne olacak?"

"Endişelenme. Fırtına bölgedeki tüm başıboş büyüyü kullandıktan sonra kendiliğinden dinecek."

Aslında, bu olmaya başlamıştı bile. Bulut hâlâ kabarmaya devam ediyordu ama artık zararsız, zayıf bir görünüşü vardı. İkiçiçek bakarken, kararsızca titreşmeye başladı.

Kısa süre sonra soluk bir hayalete dönüşmüştü. Sandık şimdi, belli belirsiz alevlerin arasında oturan güdük bir şekil halinde görülebiliyordu. Çevresinde taşlar çıtırdayarak, hızla soğuyor, çöküyordu.

İkiçiçek alçak sesle Sandık'ı çağırdı. Sandık mahvolmuş taşların üzerindeki amansız yürüyüşünü bıraktı ve dikkatle dinlermiş gibi göründü. Sonra, düzinelerce ayağını karmaşık bir şekilde hareket ettirerek yan döndü ve *Kudretli Seyyah*'a yöneldi. Rincewind ekşi bir yüz ifadesiyle izledi. Sandık'ın basit bir doğası vardı; kesinlikle beyni yoktu, efendisini tehdit eden herkese ve

her şeye karşı cinai niyetler besliyordu ve Rincewind Sandık'ın içinin dışı ile aynı zaman-uzam çerçevesinde var olduğunu sanmıyordu.

"Üzerinde tek bir çizik bile yok," dedi İkiçiçek neşeyle, kutu önünde yere çökerken. Kapağı açtı.

"Tam da iç çamaşırlarını değiştirmenin zamanı," diye hırladı Rincewind. "Birazdan bütün muhafızlar ve rahipler geri dönecek ve çok *kızgın* olacaklar be adam!"

"Su," diye mırıldandı İkiçiçek. "Koca kutu su dolmuş!"

Rincewind onun omzunun üzerinden baktı. Giysilerden, para keselerinden ve turistin diğer eşyalarından iz yoktu. Koca kutu suyla doluydu.

Hiç yoktan bir dalga belirdi ve kenara çarptı. Parke taşlarına düştü, ama yayılmak yerine, bir ayak şekli almaya başladı. Su akmaya devam edip, görünmez bir kalıbı doldururken, bir başka ayak ve iki bacağın alt kısmı belirdi. Biraz sonra, deniz trolü Tethis önlerinde dikilmiş, gözlerini kırpıştırıyordu.

"Anlıyorum," dedi sonunda. "Siz, ikiniz. Şaşırmamalıyım sanırım."

Onların şaşkın ifadelerini görmezden gelerek çevresine bakındı.

"Barakamın önünde oturmuş, günbatımını izliyordum ki, bu şey kükreyerek sudan fırladı ve beni yuttu," dedi. "Bunun oldukça garip olduğunu düşündüm. Burası neresi?"

"Krull," dedi Rincewind. Şimdi kapağını kapatmış, kendini beğenmiş bir ifadeyle oturmakta olan Sandık'a dik dik baktı. Birilerini yutmak, sık sık yaptığı bir şeydi, ama kapak bir daha açıldığında içinde İkiçiçek'in çamaşırlarından başka hiçbir şey olmuyordu. Vahşice kapağı kaldırdı. Sandık'ın içinde İkiçiçek'in çamaşırlarından başka bir şey yoktu. Ve kesinlikle kuruydu.

"Vay vay," dedi Tethis. Başını kaldırıp baktı.

"Hey!" dedi. "Bu, Kenar'dan öteye gönderecekleri gemi değil mi? Değil mi? O olmalı!"

Bir ok göğsünü delip geçti ve geride küçük bir dalgalanma bıraktı. Tethis fark etmiş görünmedi. Rincewind fark etti ama. Arenanın çevresinde askerler belirmeye başlamıştı ve birkaç tanesi de girişlerin arkasından onları gözetliyordu.

Bir başka ok İkiçiçek'in arkasındaki kuleden sekti. Uzak mesafeden atılan okların şiddeti o kadar güçlü değildi, ama artması an meselesiydi...

"Çabuk!" dedi İkiçiçek. "Gemiye! Onu vurmaya cesaret edemezler!"

"Bunu önereceğini *biliyordum*," diye inledi Rincewind. "*Biliyordum!*"

Sandık'a bir tekme salladı. Sandık birkaç santim geriledi ve kapağını tehditkârca açtı.

Bir mızrak yay çizerek gökyüzünden indi ve sihirbazın kulağının yanında ahşaba saplanıp titreyerek durdu. Rincewind kısa bir çığlık attı ve diğerlerinin peşinden merdiveni tırmandı.

Onlar *Kudretli Seyyah*'ın omurgası boyunca uzanan dar köprüden geçerken, oklar vızır vızır düşmeye başlamıştı. İkiçiçek başı çekiyor, Rincewind'e bastırılmış heyecan gibi gelen bir tavırla koşuyordu.

Geminin tepesinde, çevresinde kenetler olan büyük, yuvarlak, bronz bir kapak vardı. Trol ve turist diz çöktüler ve kilitler üzerinde çalışmaya başladılar.

Kudretli Seyyah'ın kalbinde, dikkatle tasarlanmış bir kupanın içine saatlerdir ince bir kum sızıyordu. Kupa tam olarak gereken miktarda kumla dolunca devrildi ve dikkatle dengelenmiş bir ağırlığı harekete geçirdi. Ağırlık sallanarak uzaklaştı ve girift, küçük bir mekanizmadaki iğneyi çekti. Bir zincir boşandı. Bir ses duyuldu: klank...

"O da neydi?" dedi Rincewind telaşla. Aşağı baktı.

Ok yağmuru kesilmişti. Rahip ve asker kalabalığı olduğu yerde kalakalmış, dikkatle gemiye bakıyordu. Ufak tefek, endişeli bir adam kalabalığı yararak geçti ve bir şeyler bağırmaya başladı.

"O da neydi?" dedi, bir kelebek somun üzerinde çalışmakta olan İkiçiçek.

"Bir şey duydum sanırım," dedi Rincewind. "Bak, eğer gitmemize izin vermezlerse gemiye zarar vermekle tehdit edeceğiz, tamam mı? Yapacağımız tek şey bu olacak, tamam mı?"

"Hı hı," dedi İkiçiçek belirsiz bir tavırla. Topuklarının üzerine oturdu. "İşte bu," dedi. "Şimdi açılması lazım."

Geminin merdivenlerine pek çok kaslı adam tırmanıyordu. İki tosbağanot da aralarındaydı. Kılıç taşıyorlardı.

"Ben..." diye başladı.

Gemi sarsıldı. Sonra, sonsuz bir yavaşlıkla, raylar üzerinde hareket etmeye başladı.

O karanlık dehşet anında, Rincewind İkiçiçek'le trolün kapağı kaldırmayı başarmış olduklarını gördü. Kapağın altındaki metal merdiven aşağıdaki kamaraya iniyordu. Trol gözden kayboldu.

"Gemiden inmemiz lazım," diye fısıldadı Rincewind. İkiçiçek, yüzünde çılgın bir gülümsemeyle ona baktı.

"Yıldızlar," dedi turist. "Dünyalar. Dünyalarla dolu koskoca bir gökyüzü. Kimsenin görmeyeceği yerler. Benim dışımda." Kaptaktan içeri adım attı.

"Sen tamamen delirmişsin," dedi Rincewind boğuk bir sesle, gemi hızlanırken dengesini korumaya çalışarak. Tosbağanotlardan biri *Seyyah* ile kule arasındaki boşluğu sıçrayarak aşmaya çalıştı, geminin eğimli yüzeyine indi, bir an tutunmak için çabaladı ve tutunacak bir yer bulamayınca, çığlık atarak düştü.

Seyyah şimdi oldukça hızlı hareket ediyordu. Rincewind, İkiçiçek'in başının arkasındaki güneşin aydınlattığı bulut denizini, onun ötesinde baştan çıkarıcı bir şekilde süzülen, budalaları daha ileri gitmeye çağıran, imkânsız Kenar Gökkuşağı'nı görebiliyordu...

Aynı zamanda, fırlatma rampasının alt yamacına çılgınca tırmanmaya ve Kenar'dan fırlayıp kaybolmadan önce gemiyi raydan çıkarmak amacıyla büyük bir kütüğü rayların üzerine sürüklemeye çalışan bir grup adam gördü. Tekerlekler kütüğe çarptı, ama tek etkisi gemiyi sallamak oldu. İkiçiçek'in eli kaydı ve merdivenden kamaraya düştü. Kapak korkunç bir sesle çarparak kapandı ve bir düzine küçük kilit yerine oturdu. Rincewind öne atıldı ve inleyerek kilitleri tırmaladı.

Bulut denizi daha da yaklaşmıştı. Arenanın kayalık çeperini oluşturan Kenar ürkütücü ölçüde yakındı.

Rincewind ayağa kalktı. Yapacak tek bir şey kalmıştı ve o da onu yaptı. Geminin tekerlekleri rampaya tırmanıp savrulduğu, bir somon balığı gibi parıldayarak Kenar'dan öteye, gökyüzüne fırladığı anda körlemesine paniğe kapıldı.

Birkaç saniye sonra minik ayakların gürlemesi duyuldu ve Sandık dünyanın kenarından atladı. Bacaklarını kararlılıkla sallamaya devam ederek Evren'e düştü.

SON

Rincewind uyandı ve ürperdi. Burası buz gibi soğuktu.

Demek buymuş, diye düşündü. Demek öldüğünüz zaman soğuk, ıslak, sisli, buz gibi bir yere gidiyorsunuz. Hades, ölülerin yaslı ruhlarının sonsuza dek hüzünlü bataklıkların arasında dolaştığı yer, titreşerek yanıp sönen ceset ışıklarının... hey, dur bir dakika!

Hades bu kadar rahatsız olamazdı, herhalde? Ve Rincewind gerçekten çok rahatsızdı. Bir dala yaslanmış olan sırtı ağrıyordu, ince dalların yaraladığı kol ve bacakları acıyordu ve başındaki hisse bakılırsa, kısa süre önce sert bir şeye çarpmıştı. Hades burasıysa, gerçekten de cehennem... hey, bir dakika!

Ağaç. Zihninin yüzeyinde süzülen bu sözcüğe odaklandı, ama kulaklarındaki uğultu ve gözlerinin önünde çakan ışıklar yüzünden bu, beklenmedik bir başarıydı. Ağaç. Odundan yapılmış. İşte bu. Dallar, yapraklar falan. Ve Rincewind içinde yatıyordu. Ağaç. Sırılsıklam. Her yerde soğuk beyaz bulutlar. Altında da. Bu tuhaftı işte.

Yaşıyordu ve Kenar Çağlayanı denen köpüklü beyaz duvardan çıkıntı yapan kayadaki bir çatlakta büyümüş küçük diken ağacının üzerinde, yara bere içinde yatıyordu. Bu gerçek

kafasına buzdan bir çekiç gibi dank etti. Ürperdi. Ağaç uyarırcasına gıcırdadı.

Mavi ve bulanık bir şey hızla geçip gitti, gürleyerek akan sulara daldı, geri çıktı ve Rincewind'in başının yanındaki dala kondu. Kabarık mavi-yeşil tüyleri olan, küçük bir kuştu. Çağlayandan kaptığı küçük, gümüş rengi balığı yuttu ve merakla Rincewind'e baktı.

Rincewind, çevrede ona benzer bir sürü kuş olduğunu fark etti.

Suyun yüzeyinde rahatça süzülüyor, dalıyor, fırlıyorlar, çağlayandan sular sıçratarak zaten sonu gelmiş bir parça daha yiyecek kapıyorlardı. Ağaca pek çok kuş tünemişti. Mücevherler gibi yanar-dönerdiler. Rincewind büyülenmişti.

Aslında, Kenar balıkçıllarını, Disk standartlarına göre bile benzersiz bir yaşam tarzı geliştirmiş minik yaratıkları gören ilk insandı. Krull halkı Çeperçiti'ni kurmadan uzun zaman önce, Kenar balıkçılları dünyanın kenarını taramak için kendi pek verimli yöntemlerini geliştirmişlerdi.

Rincewind'den rahatsız olmuş görünmüyorlardı. Rincewind kısa, ama tüyler ürpertici bir an boyunca, çiğ kuş ve hızla geçip giderken yakalayabildiği balıklarla karnını doyurarak, hayatının sonuna dek burada kaldığını hayal etti.

Ağaç hissedilir bir biçimde hareket etti. Rincewind geri geri kaydığını fark ederek inledi, ama bir dala tutunmayı başardı. Yalnız, eninde sonunda uyuyacaktı...

Sahne hafifçe değişti ve gökyüzü morumsu bir renk kazandı. Ağacın yanında, havada uzun boylu, siyah pelerinli bir şekil belirdi. Bir elinde tırpan vardı. Yüzü başlığın gölgelerinde kalmış, görünmüyordu.

SENİN İÇİN GELDİM, dedi görünmez ağız; bir balinanın yürek atışları kadar ağır bir sesle.

Ağacın gövdesi yakınarak gıcırdadı ve köklerinden biri kayadan sökülürken oynattığı taş Rincewind'in kaskına çarparak sekti.

Sihirbazların ruhlarını almak için Ölüm bizzat gelirdi.

"Neden öleceğim?" dedi Rincewind.

Uzun boylu şekil duraksadı.

PARDON? dedi.

"Eh, hiçbir yerim kırılmadı, boğulmadım, o zaman ne yüzünden öleceğim? Sırf Ölüm tarafından öldürülemezsin. Bir sebep olmalı," dedi Rincewind. Şaşkınlıkla, artık dehşet içinde olmadığını fark etti. Hayatında ilk defa korkmuyordu. Ne yazık ki, bu deneyim pek uzun sürecekmiş gibi görünmüyordu.

Ölüm bir karara varmış göründü.

DEHŞETTEN ÖLEBİLİRSİN, dedi başlık. Sesinde hâlâ bir mezarlık tınısı vardı, ama hafif bir kararsızlık da taşıyordu.

"İşe yaramaz," dedi Rincewind kendini beğenmiş bir biçimde.

BİR SEBEP OLMAK ZORUNDA DEĞİL, dedi Ölüm, SENİ ÖYLESİNE ÖLDÜREBİLİRİM.

"Hey, bunu yapamazsın! Buna cinayet derler!"

Başlıklı şekil içini çekti ve başlığı arkaya attı. Rincewind'in beklediği sırıtkan ölüm kafası yerine, bir tür iblisin oldukça endişeli görünen soluk, hafifçe saydam yüzü vardı.

"Elime yüzüme bulaştırdım, değil mi?" dedi iblis sıkıntıyla.

"Sen Ölüm değilsin! Sen kimsin?" diye bağırdı Rincewind.

"Scrofula."

"*Scrofula mı?*"

"Ölüm gelemedi," dedi iblis perişan halde. "Pseudopolis'te büyük bir veba salgını var. Gidip sokaklarda kol gezmesi gerekiyordu. Bu yüzden beni gönderdi."

"Kimse scrofuladan ölmez! Benim de haklarım var! Ben bir sihirbazım!"

"Tamam, tamam. Bu benim için büyük bir fırsat olacaktı," dedi Scrofula, "ama bir de şu açıdan bak; sana bu tırpanla vurursam, Ölüm vurmuş kadar ölü olacaksın. Kim bilecek ki?"

"Ben bilirim!" diye tersledi Rincewind.

"Bilmezsin. Ölmüş olursun," dedi Scrofula mantıklı bir biçimde.

"Defol git," dedi Rincewind.

"İyi, peki," dedi iblis, tırpanı tartarak, "ama neden duruma bir de benim açımdan bakmaya çalışmıyorsun? Bunun benim için anlamı büyük. Hem, itiraf etmen lazım, hayatın o kadar da muhteşem değil. Reenkarnasyon senin için olumlu bir adım olur. Ah."

Elini ağzına kapattı, ama Rincewind titrek parmağını ona uzatmıştı bile.

"Reenkarnasyon!" dedi heyecanla. "Demek mistiklerin söylediği *doğru*!"

"Ben hiçbir şey söylemedim," dedi Scrofula aksi aksi. "Yalnızca dilim sürçtü. Şimdi... kendi isteğinle ölecek misin, ölmeyecek misin?"

"Hayır," dedi Rincewind.

"Canın isterse," diye yanıt verdi iblis. Tırpanı kaldırdı. Tırpan, oldukça profesyonel bir biçimde ıslık çalarak indi, ama Rincewind orada değildi. Aslında, metrelerce aşağıdaydı ve aradaki mesafe artmaya devam ediyordu, çünkü dal kırılmak için o anı seçmişti ve onu yıldızlararası boşluktaki bu kesintisiz yolculuğa yollamıştı.

"Geri dön!" diye bağırdı iblis.

Rincewind yanıt vermedi. Hava hızla çevresinden akarken o, karın üstü uzanmış, düşüyordu ve seyrelmeye başlamış bulutların içine bakıyordu.

Bulutlar yok oldu.

Aşağıda, koca Evren Rincewind'e göz kırpıyordu. A'Tuin oradaydı; dev gibi, kraterlerle delik deşik, zahmetle hareket eden bir varlık. Disk'in küçük Ay'ı da vardı. Ancak *Kudretli Seyyah* olabilecek uzak bir ışıltı vardı. Ve siyah kadifeye serpilmiş elmas tozuna benzeyen sayısız yıldız vardı; insanları büyüleyen, aralarında en cüretli olanları kendine çeken yıldızlar...

Tüm Yaratım, Rincewind'in aralarına düşmesini bekliyordu.

O da öyle yaptı.

Başka seçenek göremiyordu.

Devasa bir uzay kaplumbağasının sırtındaki dört filin taşıdığı bir gezegen olan DiskDünya, Terry Pratchett'ı uzun yıllara yayılarak yayımlanan fantastik romanlar dizisinin mekânı. Dizi, dünya çapında 85 milyonun üzerinde sattı. İlk kitabı *Büyünün Rengi* 1983 yılında yayımlandı. Kırkıncı DiskDünya kitabı *Buhar Kaldırmak* 2013 yılında... Ve Pratchett yazmaya devam ediyor. Diziye eşlik eden sözlük ve antoloji kitapları, DiskDünya haritası kitabı, DiskDünya Bilimi kitapları ve resimli hikâyelerle Terry Pratchett müthiş bir evren yaratıyor. Kitaplar sahneye ve beyazperdeye uyarlandı; video oyunlarına, RPG oyunlarına, çizgi romanlara, yemek kitaplarına ve elektronik ortamdan indirilebilecek Uygulamalara konu oldu ve modern edebiyatın kült dizisi haline geldi.

Diskdünya Okuma Rehberi ve
Diskdünya Haritası www.delidolu.com'da
Karekod ile okuma rehberi ve haritayı mobil
cihazlarınızda görüntüleyebilirsi !

"Klasik İngiliz mizahının geleneğinde... Aynı zamanda kuantum fiziğinden develerin davranışlarına kadar her şeyle ilgili bilgilendirici bir dizi. Tarih ve mitolojiyi eleştirirken hikâyeleriyle canlandırıyor."

Guardi

"Yaşayan en iyi ve en komik İngiliz yazarlardan."

Independent

"Katıksız fantastik eğlence."

Time Out

"Akıl almaz mucitliği DiskDünya dizisini modern kurgunun sonsuz zevklerinden biri kılıyor."

Daily Mail

"İnanılmaz yetenekli bir hicivci."

The Times

"Pratchett bir mizah dahisi."

Daily Express

"Pratchett'ın mizahı, mantığı absürtlüğün sınırlarında dolaştırıyor, insan ahlakı üzerine şaşırtan içgörüsü DiskDünya dizisini diğerlerinden ayırıyor."

Times Eğitim Eki

HARİTADA İSİMLERİ VERİLMEYEN YERLER

1 *Tsort*
2 *Djelibeybi*
3 *Ephebe*
4 *Crinix*
5 *Papylos*
6 *Erebos*
7 *Jowser Koyu*
8 *Para Dağı*
9 *F'twangi*
10 *Koom Vadisi*
11 *Oolskunrahod*
12 *Ankh Irmağı*
13 *Heliodeliphilodelphiboschromenos*
14 *Yeşil Çam*
15 *Chirm*
16 *Sto Lat*
17 *Sto Kerrig*
18 *Sto Helit*
19 *Kom*
20 *Al-Ybi*
21 *Il-Drim*
22 *N'Kouf*
23 *Öteyer*
24 *Quirm*
25 *Pseudopolis / Psephopolis*
26 *Hiçbir Şey*
27 *Rham Nitz*
28 *Re'Durat*
29 *Sıçrayan Dağ*

Terry Pratchett

BÜYÜNÜN RENGİ

"Ah evet," dedi Rincewind boş bir sesle. "Harika." Ama düşündüğü şuydu: Heyecan gördüm; can sıkıntısı da gördüm. Ve can sıkıntısı daha iyiydi.

DiskDünya, devasa bir kaplumbağanın sırtında, düşünce ile gerçekliğin sınırlarında bir dünya. Varlığı tuhaf bir felaketle –DiskDünya'nın ilk turisti– tehdit edilmekte.
Ve diskin huzuru, onun hayatta kalmasına bağlı.
Bunu sağlamakla görevli kişiyse büyücülük okulundan atılmış sıradan bir sihirbaz: Rincewind.

Zihin gücüyle yaratılan ejderhalar, sakar bir sihirbaz, saf bir turistin fizik kurallarına meydan okuyan macerası...
ve tabii evrenin KENARI...

Tanrıların, kahramanlarımızın hayatları üzerine zar attığı bu nefes kesen macerada can sıkıntısın[illegible]iniz.

THG
595069
DAE

"Pratchett bir mizah dah[illegible]
Daily Express

ISBN: 978-605-5060-20-6

Deli

www.delidolu.com.tr
/delidolu @delidolukitap